GLENDY VANDERAH

BESTSELLER AMAZON CHARTS,
WALL STREET JOURNAL ȘI WASHINGTON POST

Unde pădurea întâlnește stelele

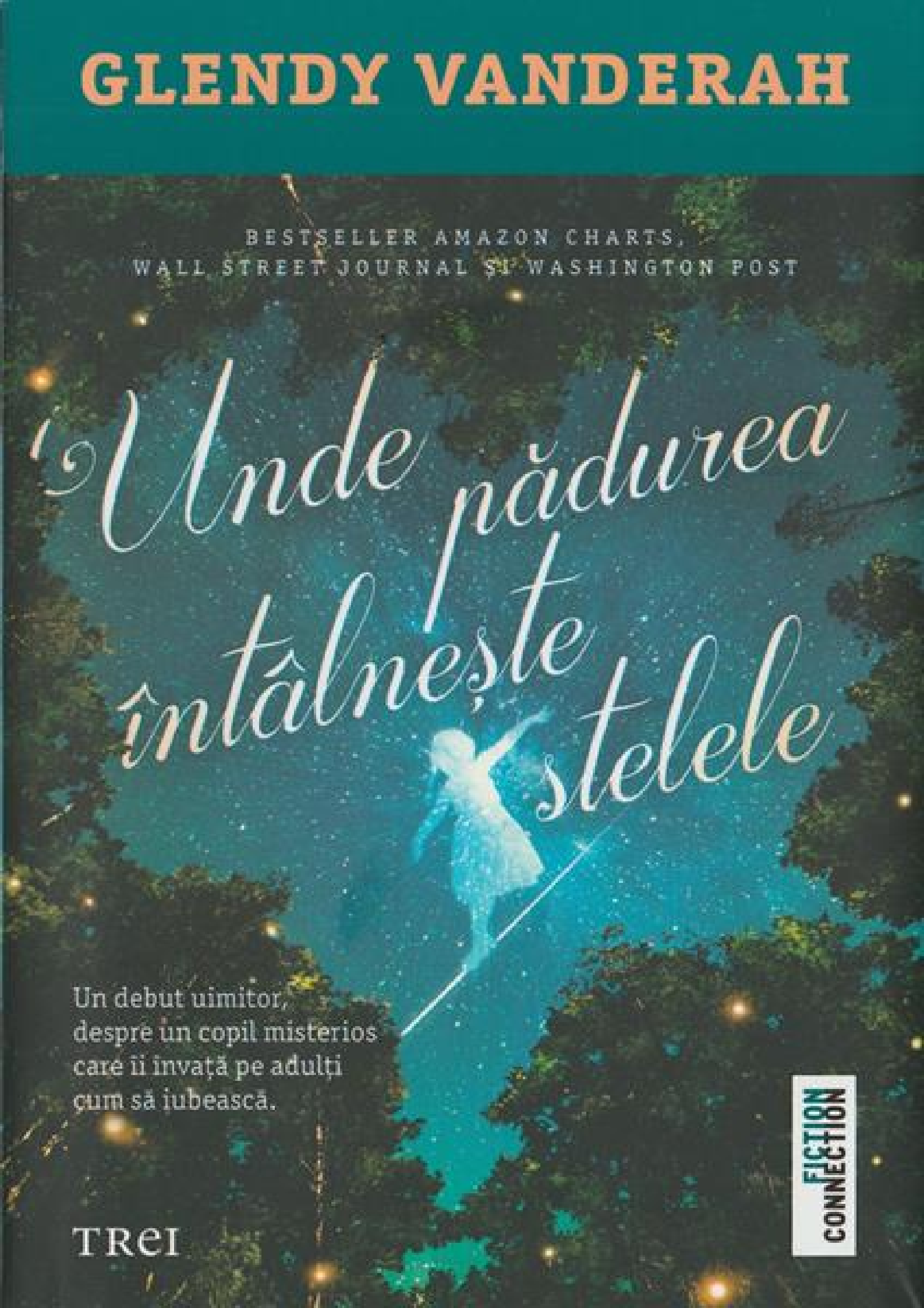

Un debut uimitor, despre un copil misterios care îi învață pe adulți cum să iubească.

CONNECTION FICTION

TREI

Cuprins

1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
11
12
13
14
15
16
17
18
19
20
21
22
23
24
25
26
27
28
29
30
31
32
33
34
35
36
37
38

Mulțumiri

Povestea minunat de omenească scrisă de Vanderah ne aduce aminte că uneori trebuie să privim spre stele, peste vârful copacilor, ca să lăsăm lumina să ne pătrundă în viață.

NEW YORK JOURNAL OF BOOKS

Un roman compus cu măiestrie, semnat de o scriitoare dăruită cu harul originalității și cu simțul înnăscut de a captiva prin poveștile ei.

MIDWEST BOOK REVIEW

Încântător, intens, pe scurt: extraordinar.

NOVELGOSSIP

GLENDY VANDERAH

UNDE PĂDUREA ÎNTÂLNEȘTE STELELE

Traducere din limba engleză de Ioana Nuțulescu
Titlul original: *Where the Forest Meets the Stars,* 2019

Editura Trei, 2020

Versiune ebook: v1.0, iulie 2020

Pentru Cailley, William și Grant
și pentru Scott

1

Se prea poate ca fetița să fi fost înlocuită de zâne la naștere. Era aproape invizibilă, palidă la față, iar hanoracul și pantalonii ei se confundau cu amurgul care învăluia pădurea din fundal. Era desculță. Stătea nemișcată, cu un braț încolăcit în jurul unui arbore hicori, și nu schiță niciun gest când mașina înaintă scârțâind pe pietriș până la capătul aleii, unde parcă la câțiva metri de ea.

Odată ce opri mașina, Jo își mută privirea de la fată și se apucă să-și strângă bagajele de pe scaunul din dreapta – binoclul, rucsacul și rapoartele științifice. Poate că, dacă Jo nu se mai uita la ea, copila se întorcea în ținutul zânelor.

Dar fata era încă acolo când Jo coborî din mașină.

— Te văd, îi spuse Jo umbrei de lângă arborele hicori.

— Știu, răspunse fetița.

Bocancii de cățărare ai lui Jo aruncau bucăți de noroi uscat pe aleea de beton.

— Ai nevoie de ceva?

Fata nu-i răspunse.

— Ce cauți pe proprietatea mea?

— Încercam să-l mângâi pe cățelușul tău, dar nu m-a lăsat.

— Nu-i câinele meu.

— Dar al cui e?

— Al nimănui, îi răspunse Jo în timp ce deschidea ușa verandei protejate cu plasă. Ar trebui să te duci acasă cât mai e lumină.

Aprinse becul antiinsecte de-afară și descuie ușa casei. După ce aprinse lampa, se întoarse la ușa de lemn și o încuie. Fata nu putea să aibă mai mult de nouă ani, dar tot ar fi fost suficient de mare ca să poată pune ceva la cale.

În 15 minute, Jo făcu un duș și se schimbă în tricou, pantaloni de trening și sandale. Aprinse luminile din bucătărie, atrăgând un val tăcut de insecte spre ferestrele negre. În timp ce-și pregătea ustensilele pentru grătar, se gândi absentă la fata de

lângă arborele hicori. Poate că-i era prea teamă de pădurea întunecată ca să mai rămână prin preajmă. Probabil că se întorsese acasă.

Jo aduse un piept de pui marinat și trei frigărui de legume afară, la vatra amenajată pe peluza plină de buruieni care separa casa de șindrilă galbenă de câțiva acri de pășune luminată de lună. Casa închiriată, căreia i se spunea casa Kinney, fusese construită în anii 1940 și era cocoțată pe un deal, cu fața spre pădure, partea din spate deschizându-se către o mică pajiște căreia proprietarul îi dădea foc în mod regulat, ca să țină la distanță pădurea ce avea tendința să se tot întindă. Jo aprinse focul în mijlocul vetrei de piatră și așeză grătarul deasupra. În timp ce punea puiul și frigăruile pe grătar, înlemni când o figură întunecată ieși de după colțul casei. Fetița. Se opri la câțiva metri de foc, urmărind-o pe Jo cum punea ultima frigăruie pe grătar.

— N-ai aragaz? o întrebă ea.

— Ba am.

— Și de ce gătești afară?

Jo se așeză pe unul dintre cele patru scaune pliante jerpelite.

— Pentru că-mi place.

— Miroase bine.

Dacă ar fi venit să cerșească mâncare, fetița ar fi fost dezamăgită de dulapurile goale ale unui biolog de teren care nu prea avea timp să-și facă aprovizionarea. Vorbea cu accentul rural tărăgănat al localnicilor, iar faptul că era desculță arăta că venea de pe o proprietate vecină. Putea foarte bine să se ducă acasă pentru cină.

Fata se trase mai aproape, focul colorându-i obrajii ca merele și părul blonziu, dar nu și ochii, rămași ca niște găuri negre de copil înlocuit de zâne la naștere.

— Nu crezi că a cam venit vremea să te duci acasă? i se adresă Jo.

Fata se apropie și mai mult.

— Nu am nicio casă pe Pământ. Am venit de-acolo, spuse arătând spre cer.

— De unde?

— Din Ursa Mare.

— Constelația?

Fata dădu aprobator din cap.

— Vin din Galaxia Vârtelniței. Este aproape de coada ursoaicei mari.

Jo nu știa nimic despre galaxii, dar numele îi suna ca și când ar fi fost inventat de un copil.

— N-am auzit niciodată de Galaxia Vârtelniței, spuse ea.

— Așa o numesc oamenii, dar noi îi spunem altfel.

Acum Jo îi putea vedea ochii. Sclipirea inteligentă din ei părea ciudat de vicleană pentru chipul ca de bebeluș, iar Jo o interpretă ca pe un semn că fata știa că totul era doar o joacă.

— Dacă ești extraterestră, de ce arăți ca oamenii?

— Doar folosesc corpul acestei fete.

— Spune-i să se ducă acasă, dacă tot ești acolo, vrei?

— Nu poate. Era moartă când i-am luat corpul. Dacă s-ar duce acasă, părinții ei s-ar speria.

Era ceva legat de zombie. Jo auzise de jocurile de felul ăsta. Dar fata nu nimerise la casa care trebuia, dacă venise să caute pe cineva care să se joace cu ea de-a Zombiul Extraterestru. Jo nu se pricepuse niciodată la copii și jocuri de imaginație, nici măcar când era de vârsta acestei fetițe. Părinții ei, amândoi oameni de știință, spuneau deseori că doza ei dublă de gene analitice o făcea să fie așa. Obișnuiau să glumească despre cum ar fi ieșit ea din uter cu o fețișoară încruntată și concentrată, de parcă formula ipoteze despre locul unde se afla și cine erau toți oamenii aceia din sala de nașteri.

Extraterestra din corpul de om o privea pe Jo cum întorcea pieptul de pui pe grătar.

— Mai bine du-te acasă la cină, spuse Jo. Părinții tăi vor fi îngrijorați.

— Ți-am spus, eu nu am…

— Vrei să suni pe cineva?

Jo își scoase telefonul mobil din buzunarul de la pantaloni.

— Pe cine să sun?

— Ce zici, să sun eu? Spune-mi numărul tău de telefon.

— Cum aș putea să am un număr de telefon dacă am venit din stele?

— Atunci, ce zici de fata căreia i-ai luat corpul? Care e numărul ei?

— Nu știu nimic despre ea, nici măcar cum o cheamă.

Indiferent ce punea la cale copila, Jo era mult prea obosită pentru asta. Era trează de la 4 dimineață și se târâse mai bine de 13 ore pe câmp și prin pădure, în condiții de căldură și umiditate abundentă. Asta era rutina ei aproape în fiecare zi, de săptămâni întregi, iar puținele ore pe care le petrecea acasă noaptea îi erau absolut necesare pentru odihnă.

— Dacă nu pleci, am să chem poliția, zise ea, încercând să pară severă.

— Și ce-o să facă *poliția*? se interesă fata, de parcă nu ar mai fi auzit niciodată cuvântul ăsta.

— O să te oblige să-ți miști fundul acasă.

Fata își încrucișă brațele peste trupul ei slăbuț.

— Și dacă le spun că n-am casă?

— O să te ducă la sediul poliției și-o să-i caute pe părinții tăi… sau pe cei la care locuiești.

— Și când o să-i sune pe oamenii aceia și o să afle că fata lor e moartă?

Jo nu trebuia să mimeze furia de data asta.

— Știi… nu-i de glumit despre cei singuri pe lume. Ar trebui să te întorci acasă la cine are grijă de tine.

Fata își strânse și mai mult brațele la piept, dar nu mai spuse nimic.

Cu siguranță avea nevoie să fie trezită la realitate.

— Dacă într-adevăr nu ai familie, poliția o să-ți găsească o familie adoptivă.

— Ce înseamnă asta?

— Că o să trăiești cu niște străini, care câteodată sunt răi, așa că mai bine te duci acasă înainte să-i sun pe polițiști.

Fata nu se clinti.

— Vorbesc serios.

Cățelușul care tot venea să ceară mâncare în ultimele câteva seri, când Jo aprindea focul în vatră, pândea la mică distanță de conul de lumină. Fata se

lăsă pe vine și întinse mâna spre el, alintându-l cu o voce pițigăiată, ca s-o lase să-l mângâie.

— N-o să se-apropie mai mult, zise Jo. E sălbatic. Probabil că a fost fătat în pădure.

— Unde-i mama lui?

— Cine știe?

Jo lăsă telefonul jos și întoarse frigăruile.

— Există vreun motiv pentru care ți-e frică să mergi acasă?

— De ce nu vrei să mă crezi că vin dintr-o galaxie?

Căpoasa asta de copilă nu știa când s-o lase baltă!

— Știi că nimeni n-o să te creadă că ești extraterestră.

Fata făcu câțiva pași și-și ridică fața și brațele spre cerul înstelat, îngânând ceva ce ar fi trebuit să sune a limbă extraterestră. Cuvintele ei curgeau ca o limbă străină pe care o cunoștea bine și, când termină, se întoarse cu o expresie îngâmfată spre Jo, ținându-și mâinile în șolduri.

— Sper că-ți rugai poporul tău extraterestru să te ia înapoi.

— A fost un salut.

— *Salut*… util cuvânt.

Fata reveni la lumina focului.

— Nu mă pot întoarce acasă încă. Trebuie să rămân pe Pământ până văd cinci miracole. Face parte din educația noastră când ajungem la o anumită vârstă… cam ca la voi la școală.

— Ai de stat pe-aici ceva vreme. Apa nu a mai fost prefăcută în vin de vreo două milenii încoace.

— Nu mă refer la miracole biblice.

— Dar la ce fel de miracole?

— Oricare altele, spuse fetița. Tu ești un miracol, așa e și câinele ăsta. Aici este o lume cu totul nouă pentru mine.

— Bun, deja ai văzut două miracole.

— Nu, le păstrez pentru lucrurile bune.

— Dumnezeule, mulțumesc!

Fata se așeză pe scaunul de lângă Jo. Din pieptul de pui de pe grătar picura pe foc grăsime, afumând aerul nopții cu un iz plăcut. Copila se holba la el, iar foamea ei reală nu avea nimic imaginar. Poate că

familia ei nu-și permitea mâncare. Jo rămase surprinsă că lucrul ăsta nu-i trecuse prin cap imediat.

— Să-ți dau ceva de mâncare înainte să te duci acasă? îi zise. Îți plac burgerii de curcan?

— De unde să știu ce gust au burgerii de curcan?

— Vrei unul sau nu?

— Vreau. Trebuie să încerc lucruri noi cât sunt aici.

Jo trase pieptul de pui pe partea cu foc mai molcom, după care se duse înăuntru ca să ia un burger congelat, condimente și o chiflă. Își aminti și de ultima felie de brânză din frigider și o adăugă la cina fetei. Probabil copila avea mai multă nevoie decât ea.

Jo se întoarse în curte, puse carnea pe foc și lăsă restul lucrurilor pe scaunul gol de lângă ea.

— Sper că-ți place burgerul cu brânză.

— Am auzit de brânză, răspunse fata. Așa ziceau și ei.

— Cine zice că e bună?

— Cei care au fost deja aici. Învățăm un pic despre Pământ înainte să venim.

— Cum se numește planeta ta?

— E greu de pronunțat pe limba ta… ceva de genul *Hetrayeh*. Ai bezele?

— Hetrayenii te-au învățat și despre bezele?

— Ziceau că, aici, copiii le pun pe un băț și le topesc deasupra focului. Ziceau că-s foarte bune.

Jo avea în sfârșit un motiv să deschidă punga de bezele pe care o cumpărase într-o doară când se mutase aici. Sperase că o să le mănânce înainte să apuce să se învechească. Aduse bezelele din dulapul de la bucătărie și-i aruncă punga copilei, în poală.

— Trebuie să cinezi înainte să le deschizi.

Fata căută un băț, apoi se așeză din nou pe scaun, cu bezelele în poală și cu ochii ei negri fixați pe burgerul care se frigea. Jo prăji chifla și puse pe farfurie o frigăruie cu cartofi rumeniți, broccoli și ciuperci, lângă burgerul cu brânză. Aduse și două băuturi.

— Îți place cidrul de mere?

Fetița luă paharul și sorbi.

— E foarte bun!

— Suficient de bun cât să fie un miracol?

— Nu, spuse mica extraterestră, dar goli mai bine de jumătate de pahar în câteva secunde.

Fata aproape că terminase burgerul, când Jo de-abia lua prima îmbucătură.

— Când ai mâncat ultima dată? o întrebă.

Copila înghiți mai întâi dumicatul din gură, apoi spuse:

— Ieri-seară.

Jo lăsă furculița din mână.

— N-ai mâncat nimic de-o zi întreagă?

Fata aruncă o bucată de cartof în gură.

— N-am vrut să mănânc până acum. Îmi era un pic rău… de la călătoria spre Pământ, schimbatul corpurilor și altele asemenea.

— Și atunci de ce mănânci de parcă ești moartă de foame?

Fetița rupse o bucățică din ultimul ei dumicat de burger și o aruncă spre cățelușul cerșetor, probabil ca să demonstreze că nu era moartă de foame. Câinele înghiți la fel de repede ca ea. Când fetița extraterestră îi întinse și ultima bucată, cățelușul se târî spre ea, i-o fură dintre degete și se retrase ca să o mănânce.

— Ai văzut? spuse fata. A luat-o din mâna mea.

— Am văzut.

Jo mai vedea și un copil care ar fi putut avea probleme reale.

— Porți pijama?

Fata se uită în jos la pantalonii ei subțiri.

— Presupun că așa o numesc oamenii.

Jo tăie încă o bucată de carne din pieptul de pui.

— Cum te cheamă?

Fata stătea în genunchi, încercând să se târască mai aproape de cățeluș.

— Nu am un nume pământean.

— Care e numele tău de extraterestră?

— Greu de spus…

— Totuși, spune-mi.

— E ceva cam ca *Earpood-na-ahsroo.*

— Ear poo…?

— Nu, Earpood-na-ahsroo.

— Bine, Earpood, vreau să-mi spui adevăratul motiv pentru care ești aici.

Fata lăsă baltă cățelușul timid și se ridică.

— Pot să deschid punga de bezele?

— Mănâncă broccoli mai întâi.

Se uită spre farfuria pe care o lăsase pe scaun.

— Chestia aia verde?

— Da.

— Noi nu mâncăm lucruri verzi pe planeta mea.

— Ai zis că trebuie să încerci lucruri noi.

Fata băgă repede în gură, una după alta, cele trei inflorescențe de broccoli. În timp ce mesteca, cu obrajii umflați de-atâta broccoli, deschise punga de bezele.

— Câți ani ai?

Cu greu, fata înghiți ultima bucată de broccoli.

— Vârsta mea n-ar avea sens pentru un om.

— Câți ani are corpul pe care l-ai luat?

Înfipse o bezea în capătul bățului pe care-l găsise.

— Nu știu.

— Chiar va trebui să sun la poliție, spuse Jo.

— De ce?

— Știi de ce. Ai… câți ani ai… nouă… zece? Nu ai voie să umbli singură noaptea. Cineva nu are grijă cum trebuie de tine.

— Dacă suni la poliție, am să fug.

— De ce? Ei te pot ajuta.

— Nu vreau să trăiesc cu străini răi.

— Am glumit când am spus asta. Sunt sigură că vor găsi niște oameni cumsecade.

Fata înfipse a treia bezea pe băț.

— Crezi că lui Urs-Mic i-ar plăcea bezelele?

— Cine e Urs-Mic?

— Așa l-am botezat pe cățeluș… de la Ursa Mică, constelația aflată lângă a mea. Nu crezi că arată ca un pui de urs?

— Să nu-i dai bezele! N-are voie zahăr.

Jo rupse ultimele bucăți de piept de pui și i le azvârli câinelui, prea distrasă ca să-și termine mâncarea. Odată ce carnea dispăru în gura câinelui, îi dădu și legumele rămase pe ultimele două frigărui.

— Tu ești cumsecade, spuse fata.

— Sunt o fraieră. N-am să mai scap de el acum.

— Ffff! suflă fata când apropie de gură bezelele fierbinți.

— Lasă-le să se răcească întâi, spuse Jo.

Nu așteptă, ci duse la gură guma albă și fierbinte. Bezelele dispărură rapid și fata coapse încă o tură în timp ce Jo ducea ustensilele la bucătărie. Spălând rapid vasele, se gândi să adopte o nouă strategie. Era clar că povestea cu polițistul rău nu funcționa. Trebuia să-i câștige încrederea fetei dacă voia să scoată ceva de la ea.

O găsi pe copilă așezată turcește pe pământ, Urs-Mic lingând fericit bezeaua topită din mâna ei.

— N-aș fi crezut să-l văd pe câinele ăsta mâncând din mâna unui om, spuse ea.

— Deși pare o mână de om, el știe că eu sunt de pe Hetrayeh.

— La ce ajută asta?

— Avem puteri speciale. Putem face să se întâmple lucruri bune.

Bietul copil! Fără îndoială că spunea doar ce-și dorește, când împrejurările erau de fapt sumbre.

— Pot să folosesc și eu bățul tău?

— Pentru bezele?

— Nu, să te dau afară de pe proprietatea mea.

Fata zâmbi, o gropiță adâncă formându-se în obrazul ei stâng. Jo înfipse în băț două bezele și le ținu deasupra focului. Fata se întoarse pe scaunul său, iar câinele sălbatic se întinse la picioarele ei de parcă, în mod miraculos, ea ar fi reușit să-l domesticească. După ce bezelele fură perfect rumenite pe toate părțile și se răciră suficient, Jo le mâncă direct de pe băț.

— Nu știam că adulții mănâncă bezele, zise fata.

— E un secret pe care copiii pământeni nu-l știu.

— Pe tine cum te chemă? întrebă fata.

— Joanna Teale. Dar cei mai mulți îmi spun Jo.

— Locuiești aici singură-singurică?

— Doar pe timpul verii. Închiriez casa.

— De ce?

— Dacă locuiești pe strada asta – unde sunt sigură că locuiești –, știi de ce.

— Nu locuiesc pe strada asta. Spune-mi!

Jo rezistă tentației de a contesta minciuna, amintindu-și că era polițistul bun.

— Această casă și cei 70 de acri din jurul ei aparțin unui om de știință, dr. Kinney. Îi lasă pe profesori să stea aici când predau și pe studenții de la cursurile postuniversitare cât își fac cercetările.

— El de ce nu vrea să locuiască aici?

Jo rezemă bățul cu bezele de gura de piatră a vetrei.

— A cumpărat-o când avea vreo 40 de ani. El și soția lui au folosit-o ca pe o casă de vacanță când el făcea studii pe insecte acvatice jos, la pârâu, dar n-au mai venit pe-aici de-acum șase ani.

— De ce?

— Au în jur de 70 de ani, iar soția lui trebuie să locuiască lângă un spital din cauza problemelor de sănătate pe care le are. Acum folosesc casa ca pe o sursă de venit, dar o închiriază numai oamenilor de știință.

— Tu ești om de știință?

— Da, dar încă învăț.

— Ce înseamnă asta?

— Înseamnă că am terminat primii patru ani de colegiu și acum predau cursuri, lucrez ca asistent de profesor și fac cercetare ca să-mi iau doctoratul.

— Ce e un doctorat?

— Este o calificare științifică. Odată ce-o obțin, pot să-mi iau o slujbă de profesor la o universitate.

Fata își linse degetele murdare, pline de salivă de câine, apoi se șterse pe obraz de negreala lăsată de bezele.

— Un profesor e un învățător, nu?

— Da, și cei mai mulți oameni din domeniul meu fac și cercetare.

— Ce fel de cercetare?

Curiozitate nemăsurată. Ar fi fost un om de știință grozav.

— Domeniul meu este ecologia și conservarea păsărilor.

— Și ce faci, mai exact?

— Destul cu întrebările, Ear poo…

— Earpood!

— E vremea să te duci acasă. Mâine mă trezesc devreme, deci chiar trebuie să merg la culcare.

Jo deschise robinetul și trase furtunul lângă foc.

— Chiar trebuie să-l stingi?

— Așa spune Ursul-Afumat.

Focul sfârâi și fumegă în timp ce apa îl potolea.

— E trist, spuse fetița.

— Ce e trist?

— Mirosul ăsta de cenușă umedă.

Fața ei părea albăstruie în lumina fluorescentă de la bucătărie care se strecura pe fereastră, de parcă ar fi devenit din nou un copil înlocuit la naștere de zâne.

Jo închise robinetul și acesta scârțâi.

— Ce-ar fi să-mi spui adevăratul motiv pentru care te afli aici?

— Dar ți-am spus, zise fata.

— Haide! Mă duc înăuntru și nu-mi place să te las aici, afară.

— O să fiu bine.

— Te duci acasă?

— Hai să mergem, Urs-Mic, zise fetița, iar câinele, în mod surprinzător, o ascultă.

Jo se uită după fetița înlocuită la naștere de zâne și după corcitura ei, cum se îndepărtau; și, cum se pierdeau așa în negura pădurii, tabloul era la fel de trist ca mirosul de cenușă udă.

2

Alarma o trezi pe Jo la 4, ora la care se scula de obicei în zilele în care călătorea pe distanțe, lungi, până la siturile de cercetare. La lumina unei lămpi mici, își puse pe ea un tricou, o cămașă cu nasturi, pantaloni militari de teren și se încălță cu bocanci. Abia când aprinse lumina fluorescentă de la aragaz își aminti de fată. Greu de crezut, pentru că numai la ea se gândise cu neliniște, vreo jumătate de oră înainte să adoarmă. Privi, de la intrarea din spatele casei, scaunele goale din jurul vetrei. Aprinse lumina de pe veranda din față și intră în încăperea cu ferestre protejate de plasă. Nici urmă de fată. Probabil că se dusese acasă.

În timp ce terciul de ovăz fierbea, Jo își pregăti un sendviș cu ton și îl împachetă, împreună cu un amestec de fructe uscate și o sticlă de apă. Ieși pe ușă 20 de minute mai târziu și, când soarele răsărea, ajunse la siturile de cercetare. Cât aerul dimineții era încă răcoros, Jo căută cuiburi de presuri-indigo pe Church Road, cel mai puțin umbrit dintre toate siturile de cercetare. Câteva ore mai târziu merse mai departe, la Jory Farm, și după aceea la Cave Hollow Road.

Se opri la ora 5, mai devreme decât de obicei. Insomnia devenise rutină în ultimii doi ani, de la diagnosticarea mamei sale și moartea ei recentă, dar dintr-un motiv sau altul anxietatea i se agravase, mai ales în ultimele trei nopți. Voia să fie în pat la 9 cel târziu, să recupereze din orele de somn.

Deși mai întâi se opri la tarabele cu produse de fermă, ajunse suficient de devreme la Turkey Creek Road încât să-l găsească pe Vânzătorul-de-Ouă – un tip tânăr, cu barbă – stând în chioșcul albastru aflat la intersecția dintre stradă și autostrada regională. În timpul rarelor ei zile de odihnă – datorate mai mult ploii –, Jo observase că acesta avea un program regulat, vânzând ouă luni seara și marți dimineața.

Vânzătorul-de-Ouă dădu din cap în semn de salut când Jo luă curba. Ea îi făcu cu mâna și-și dori să fi

avut nevoie de ouă ca să-l poată ajuta, dar încă mai avea cel puțin patru în frigider.

Turkey Creek Road era un drum de pietriș, lung de vreo 8 kilometri, care se sfârșea la pârâul de pe proprietatea Kinney. Îi lua ceva timp să-l parcurgă, chiar și cu un SUV. După primul kilometru, se îngusta și era șerpuit, plin de gropi și denivelări, iar spre sfârșit era periculos de abrupt în câteva locuri, unde pârâul îl erodase în timpul ploilor intense. Călătoria de întoarcere a lui Jo pe acest drum era partea ei preferată din zi. Nu știa niciodată ce avea să-i aducă următoarea curbă – un curcan, o familie de prepelițe de Virginia sau chiar o pisică sălbatică. La capătul său, drumul îi oferea priveliștea pârâului limpede, mărginit de pietre, iar apoi, după o curbă la stânga, apărea căsuța ei pitorească, pe deal.

Dar nu vreo sălbăticiune o aștepta pe aleea din fața casei când coti cu mașina pe drumul de pe proprietatea Kinney. Era extraterestra din Ursa Mare, împreună cu câinele ei din Ursa Mică. Fata purta aceleași haine ca în seara trecută și era tot desculță. Jo parcă și sări din mașină fără să-și ia echipamentul.

— De ce ești încă aici?

— Ți-am zis, răspunse fata, am venit în vizită de pe…

— Trebuie să te duci acasă!

— Mă duc! Promit că mă duc după ce văd cinci miracole.

Jo își scoase telefonul din buzunarul de la pantaloni.

— Îmi pare rău… trebuie să sun la poliție.

— Dacă faci asta, am să fug. Am să găsesc altă casă.

— Nu poți face așa ceva! Există tot felul de oameni ciudați. Oameni răi…

Fata își încrucișă brațele la piept.

— Atunci, nu suna.

Bun sfat. N-ar fi trebuit să-i sune de față cu ea. Jo lăsă telefonul deoparte.

— Ți-e foame?

— Cam da, spuse fata.

Probabil că nu mâncase nimic de când stătuseră lângă vatră.

— Îți plac ouăle?

— Am auzit că ouăle-jumări sunt gustoase.

— E un tip care vinde ouă mai încolo, pe drum. Mă duc să iau câteva.

Fata se uită după Jo, care se îndrepta înapoi spre mașină.

— Dacă minți și aduci poliția, am să fug.

Disperarea din ochii fetei o neliniști pe Jo. Întoarse mașina și intră pe Turkey Creek Road. La circa un kilometru și jumătate distanță de casă, se opri pe un deal unde era mai probabil să prindă semnal și sună la informații pentru a afla numărul de telefon al poliției locale. După trei încercări nereușite, puse telefonul în consolă. Îi venise o idee mai bună.

Ajunse la timp pe drumul principal. Vânzătorul-de-Ouă coborâse prelata și luase anunțul pe care scria *Ouă proaspete,* dar încă nu strânsese masa pliantă și cele trei cartoane cu ouă cocoțate pe scaunul lui. Jo opri mașina în buruienile de la marginea drumului și-și luă portofelul. Așteptă în spatele Vânzătorului-de-Ouă în timp ce acesta era aplecat deasupra mesei ca să-i plieze picioarele. Nu-l văzuse niciodată cum arăta din creștet până-n tălpi, pentru că stătea mereu jos când ea cumpăra ouă. Avea în jur de 1,80 m și mușchi bine conturați de-atâta muncă fizică depusă în fiecare zi, inspirând genul de forță pe care Jo o prefera, comparativ cu cea a mușchilor de halterofili.

Se întoarse spre ea, zâmbindu-i și privind-o în ochi mai mult decât de obicei.

— Poftă subită de omletă? zise el, observând portofelul din mâna ei.

— Aș vrea eu omletă, răspunse ea. Dar nu am brânză. Va trebui să mă mulțumesc cu ouă-jumări.

— Da, nu se prea poate numi omletă dacă nu pui brânză.

Cumpărase ouă de la el de trei ori în cele cinci săptămâni de când sosise aici, și tipul nu-i adresase niciodată atâtea cuvinte. De obicei, rolul lui în tranzacție era să dea din cap, să întindă mâna plină de bătături ca să ia banii și să spună *Mulțumesc,*

domnișoară când ea îi zicea să păstreze restul. Vânzătorul-de-Ouă era un mister pentru ea. Presupunea că un tip care vinde ouă la marginea drumului ar fi un pic încet de minte, dar ochii lui – singurii care ieșeau în evidență pe chipul ascuns de barbă – erau pătrunzători ca niște cioburi de sticlă albastră. Și era tânăr, probabil cam de vârsta ei, iar Jo nu înțelegea de ce un tip atât de tânăr și de isteț ar sta să vândă ouă în mijlocul unei pustietăți.

Vânzătorul-de-Ouă aruncă masa pe iarbă și se întoarse spre ea.

— O duzină sau jumătate?

Jo nu detectă nici urmă din stilul de a vorbi tărăgănat al celor mai mulți locuitori din sudul Illinoisului.

— O duzină, spuse ea scoțând din portofel o bancnotă de cinci dolari și întinzându-i-o.

Luă un carton de ouă de pe scaun și i-l dădu în schimbul banilor.

— Păstrează restul, spuse ea.

— Mulțumesc, domnișoară, zise el, băgând banii în buzunarul de la spate.

Apoi luă masa și o cără până la camioneta lui albă, veche.

Jo continuă:

— Pot să te întreb ceva?

Lăsă masa pe platforma descoperită a camionetei și apoi se întoarse spre ea.

— Poți.

— Am o problemă…

Ochii lui se aprinseră, mai mult de curiozitate decât de îngrijorare.

— Locuiești pe strada asta, nu-i așa?

— Da, spuse el. Chiar pe proprietatea de lângă Kinney.

— O, nu știam.

— Care e problema, vecină?

— Presupun că-i cunoști pe oamenii care trăiesc pe strada asta… probabil că le vinzi ouă?

El încuviință.

— Pe proprietatea mea a apărut o fetiță, aseară. Ai auzit de vreun copil care a dispărut de-acasă?

— N-am auzit.

— Are în jur de nouă ani, e slăbuță, cu părul lung de un blond-întunecat, ochi mari și căprui… o față drăguță, interesantă, un pic ovală, face gropițe în obraz când zâmbește. Îți sună cunoscut?

— Nu.

— Trebuie să fie de pe-aici. Umblă-n picioarele goale și e în pantalonii de pijama.

— Spune-i să se ducă acasă.

— I-am spus, dar nu vrea. Poate că-i e teamă să meargă acasă. Nu mâncase de o zi întreagă.

— Poate ar fi bine să suni la poliție.

— Spune că o să fugă dacă fac asta. Mi-a spus o poveste aiurea despre cum vine de pe altă planetă și cum a împrumutat corpul unei fetițe moarte.

Vânzătorul-de-Ouă ridică din sprâncene.

— Da, destul de aiurea povestea. Dar nu cred că fetița e nebună. Pare isteață… adăugă ea.

— Mulți oameni nebuni sunt isteți.

— Dar se poartă de parcă știe exact ce face.

El miji ochii – ochii săi ca niște cioburi de sticlă albastră:

— De ce nu ar putea o persoană cu probleme psihice să știe exact ce face?

— La asta mă gândesc și eu.

— Adică?

— Nu cumva este suficient de isteață, încât să știe ce face?

— Și?

— Poate știe că nu e sigur să meargă acasă.

— Are doar nouă ani. Trebuie să meargă acasă.

Deschise ușa din dreapta și puse pe podeaua mașinii cele două cartoane de ouă care-i mai rămăseseră.

— Dar dacă sun la poliție și copilul fuge când îi vede venind… cine știe ce o să i se întâmple?

— Fă-o pe șestache!

— Cum? O să fugă-n pădure înainte s-apuce ei să coboare din mașină.

Nu știa ce să o sfătuiască.

— Fir-ar să fie, nu vreau să fac asta.

El o privi cu simpatie stând lângă camionetă, cu brațul sprijinit pe muchia de sus a ușii deschise.

— Pare că ai avut o zi lungă.

Ea se uită în jos la hainele și bocancii ei noroioși.

— Da, și se lungește mai mult decât pot duce.

— Ce-ar fi dacă aș trece pe la tine, să văd dacă o recunosc pe fată?

— Ai vrea?

— Nu promit că o să-ți fiu de folos.

Jo îi întinse duzina de ouă pe care o cumpărase de la el.

— Adu-le cu tine când vii. Am să-i spun că nu mai aveai niciun carton și că te-ai dus acasă să mai aduci. Altfel, s-ar putea s-o sperii.

— Fetița asta te-a adus într-un hal fără de hal.

Așa era, dacă se gândea bine. Ce naiba era cu ea?

El puse ouăle pe podeaua din dreptul scaunului aflat în dreapta, alături de celelalte.

— Ce studiezi?

Nu se așteptase ca Vânzătorul-de-Ouă să o întrebe asta. Rămase fără cuvinte câteva secunde.

— Vara trecută au stat la Kinney câțiva studenți care studiau peștii, îi explică el. Cu o vară înainte, libelule și pomi.

— Eu studiez păsări, spuse Jo.

— Ce anume, mai exact?

— Mă interesează eficiența cuiburilor de presuri-indigo.

— Sunt multe pe-aici.

Rămase surprinsă că tipul știa numele păsării. Mulți oameni nu puteau numi o altă pasăre în afară de cardinalul comun – și chiar și aceia le ziceau păsări roșii.

— Te-am văzut de câteva ori plimbându-te pe-aici, spuse el. Tu ai montat bucățile-alea de bandă portocalie de topografie?

— Da. Turkey Creek Road e unul dintre siturile mele de cercetare.

Nu-i spuse că steagurile marcau cuiburi. Dacă ar fi aflat copiii localnicilor, era posibil să înceapă să se joace cu ele și i-ar fi dat peste cap rezultatele. Se uită la el cum strângea scaunul pliant.

— Nu cumva ai pierdut un cățel? îl întrebă.

— Nu am câini, doar vreo două pisici care stau prin curte. De ce?

— Cealaltă problemă a mea este un cățeluș flămând.

— Un rău nu vine niciodată singur.

— Așa se pare, zise Jo, întorcându-se la mașina ei.

Când intră pe aleea casei, nu văzu nici fata, nici cățelul. Își descărcă echipamentul de teren, împreună cu fructele și brioșele cumpărate de la târgul cu produse de fermă. Fata se ascundea sau poate i se păruse ceva în neregulă și fugise.

În timp ce Jo își depozita cumpărăturile, cineva ciocăni încet, de trei ori, în ușa de la bucătărie. Jo deschise și privi în jos spre fetiță, prin plasa jerpelită.

— Ai de gând să faci ouăle acum? întrebă fetița.

— Tipul nu mai avea, zise Jo. O să-mi aducă el câteva.

— Cum poate să-ți aducă dacă nu mai avea?

— Se duce acasă și mi le-aduce. Trăiește pe proprietatea vecină. Acolo.

Fata privi spre vest, unde îi arăta Jo.

— Vrei o brioșă cu afine?

— Da!

Jo îi puse o brioșă în mâna murdară.

— Mersi, spuse fata înainte să muște din ea.

Mâncarea îl ademeni pe câine de după colțul casei, dar fata era prea înfometată ca să împartă ceva cu el. Deja terminase brioșa când camioneta Vânzătorului-de-Ouă hurui pe pietrișul aleii, o jumătate de minut mai târziu. Jo luă hârtia de la brioșă din mâna fetei și o aruncă în cenușa rece din vatră.

— Hai să luăm ouăle, spuse ea, chemând-o pe fată de după colțul casei.

— O, nu! spuse fetița.

— Ce s-a întâmplat?

— Urs-Mic a mâncat hârtia de la brioșă.

— Sunt sigură că a mâncat chestii și mai rele. Haide!

Se întâlniră cu Vânzătorul-de-Ouă lângă camioneta lui. În timp ce-i înmâna cartonul cu ouă lui Jo, tipul o măsură de sus până jos pe fetița neîngrijită – avea

părul slinos și era murdară pe picioare. Arăta mult mai rău decât cu o zi în urmă.

— Locuiești pe-aici? o întrebă Vânzătorul-de-Ouă pe fetiță.

— Ea te-a pus să mă întrebi, zise fata. De-aia ai adus ouăle, de fapt. Nu rămăseseși fără.

— O îngâmfată, zise Vânzătorul-de-Ouă.

— Ce-nseamnă asta? se interesă fata.

— Înseamnă că nu-ți mai încapi în piele de mândră ce ești. Dar ce ți-a venit să umbli în pijama?

Fetița hoinară privi în jos la pantalonii ei de culoarea lavandei și presărați cu stele.

— Fata îi purta când a murit.

— Care fată?

— Fata de pe Pământ căreia i-am luat corpul. Nu ți-a spus Jo?

— Cine e Jo?

— Eu sunt, spuse Jo.

Vânzătorul-de-Ouă îi întinse mâna.

— Îmi pare bine de cunoștință, Jo. Eu sunt Gabriel Nash.

— Joanna Teale.

Ea îi strânse mâna caldă și aspră, conștientă că nu mai atinsese un bărbat tânăr în ultimii doi ani. Îi reținu mâna un pic mai mult decât ar fi trebuit, sau poate el o reținuse pe a ei.

— Și care e numele tău, fată-zombie?

Fetița se dădu înapoi, temându-se că ar putea încerca să o ia pe sus.

— Nu sunt un zombie. Am venit în vizită, de pe Hetrayeh.

— Unde e asta? întrebă el.

— Este o planetă în Galaxia Vârtelniței.

— Vârtelniței? Serios?

— Ai auzit de ea?

— Am văzut-o.

Fata îl privi circumspect.

— Ba n-ai văzut-o.

— Ba da. Printr-un telescop.

Ceva din ce spusese el o făcu pe fetiță să strălucească.

— E frumoasă, nu-i așa?

— E una dintre preferatele mele.

Probabil că era o galaxie adevărată. Măcar fata nu spusese numai minciuni.

Vânzătorul-de-Ouă se sprijini de botul camionetei, cu mâinile în buzunarele de la blugi.

— De ce ai venit pe Pământ?

— Este o școală pentru noi. Sunt cam ce este Jo… o studentă licențiată.

— Interesant. Cât timp ai de gând să stai?

— Până când văd destule lucruri.

— Ce fel de lucruri?

— Care să mă facă să-i înțeleg pe oameni. După ce văd cinci miracole, o să mă întorc acasă.

— Cinci *miracole?* spuse el. Va dura o veșnicie.

— Prin miracole vreau să spun lucruri care mă vor uimi pe mine. După ce văd cinci astfel de lucruri, o să mă-ntorc și-o să le spun poveștile poporului meu. E ca și cum ți-ai lua doctoratul și-ai deveni profesor.

— O să fii expertă în oameni?

— Doar în mica parte din lumea voastră pe care o s-o văd. Cum va fi Jo expertă în ecologia păsărilor, dar nu și în alte științe.

— Uau! făcu el uitându-se la Jo.

— E o mică extraterestră inteligentă, nu-i așa?

Jo îi întinse fetiței cartonul de ouă.

— Vrei să le pui tu în frigider?

— Mă lași la tine în casă?

— Da.

— Numai pentru că vrei să vorbești cu el despre mine.

— Pune ouăle la locul lor.

— Să nu spui nimic de rău!

— Hai, du-te!

Fata fugi spre ușa de la intrare.

— Nu mai alerga! strigă Jo. Altfel ouăle tale jumări riscă să ajungă pe alee.

Apoi se întoarse spre Vânzătorul-de-Ouă.

— Ce părere ai?

— N-am mai văzut-o până acum. Sunt destul de sigur că nu locuiește pe strada noastră.

— Probabil că vine de undeva de pe-aproape. Picioarele ei ar fi distruse dacă ar fi mers mult.

— Poate și-a pierdut pantofii după ce a sosit aici… și-o fi vârât picioarele în vreun pârâiaș și a uitat unde i-a pus.

Se ridică de pe camionetă și se scărpină în barbă.

— Accentul ei pare de prin împrejurimi – dar toate lucrurile despre studenți licențiați și profesori…

— Le știe de la mine.

— Evident, dar pare prea mică să le pună cap la cap în felul ăsta.

— Știu, asta încercam să-ți spun…

Fata țâșni pe ușa verandei, cu tălpile goale pe cimentul crăpat.

— Ce spuneați? îi întrebă ea respirând precipitat.

— Spuneam că e timpul să mergi acasă, zise el. Vrei să te duc cu mașina? Te duc cu camioneta mea.

— O să mă conduci printre stele până la planeta mea?

— Ești prea isteață ca să te gândești că te credem extraterestră, zise el. Și știi că o fată de vârsta ta nu are voie să umble pe-afară de una singură. Spune-ne adevărul!

— Dar v-am spus adevărul!

— Atunci, Jo nu are altă opțiune decât să sune la poliție.

— *Toh-id ina eroo-oy!* spuse fata.

— Poftiiiiim? făcu el.

Fata răbufni în limba ei extraterestră, vorbind la fel de fluent ca în seara trecută, dar de data asta discursul era rostit ca o critică la adresa Vânzătorului-de-Ouă și era însoțit de o mulțime de gesturi.

— Ce-a fost asta? întrebă el când ea termină.

— Îți spuneam în limba mea că ar trebui să te porți frumos cu un student licențiat care a venit tocmai de dincolo de stele să te vadă. N-am să pot niciodată să ajung profesoară dacă nu mă lași să rămân aici.

— Știi că nu poți rămâne.

— Îți faci și tu doctoratul? întrebă fata.

El o privi ciudat.

— Dacă da, atunci știi că e greșit să nu mă lași și pe mine să mi-l duc până la capăt, îi explică ea.

Bărbatul se duse la camionetă și deschise portiera.

— Stai…, îl strigă Jo.

El urcă în mașină și trânti ușa.

— Ești pe cont propriu, o anunță el pe fereastră.

— Și dacă ar fi apărut la ușa ta?

— Dar nu a apărut.

Ieși de pe alee rapid, aruncând pietrișul în urma mașinii.

— Ce naiba? I-a luat foc cotețul cu găini? zise Jo.

— Ce foc? se miră fata.

— Nu contează.

În mod cert, ceva îl enervase. Poate că era nesigur pe el având în vedere nivelul de educație al lui Jo. Se schimbase la față când fata îl întrebase despre doctorat.

— Am văzut o plăcintă în bucătărie. Pot să iau o bucată?

Jo se holba la drumul pustiu, în timp ce praful iscat de mașina Vânzătorului-de-Ouă se așeza. De ce nu puteau oamenii din comunitatea lui să aibă grijă unii de alții? De ce era treaba ei, un intrus care nu le cunoștea obiceiurile, regulile nescrise?

— Pot? repetă fata.

Jo se întoarse spre ea, încercând să nu pară nervoasă.

— Da, poți să mănânci plăcintă. Dar mai întâi trebuie să mănânci ceva consistent.

Și, înainte de toate, Jo trebuia să contacteze cumva poliția locală, fără ca fata să știe.

— Ouăle-jumări sunt consistente?

— Sunt, zise Jo, dar vreau să te speli înainte să mănânci. Trebuie să faci un duș.

— Pot să mănânc mai întâi?

— Ți-am zis regulile. Ori le respecți, ori nu primești nimic.

Fata o urmă pe Jo în casă ca un cățeluș înfometat.

3

După ce făcu un duș scurt, Jo o trimise pe fată la baie, dându-i un prosop curat. Închise ușa, trăgând cu urechea ca să vadă dacă se aude apa și apoi, când fu sigură că fata face baie, se grăbi să iasă afară, luând cu ea telefonul.

Pădurea era cenușie – aceeași umbră a amurgului care o adusese la ea acasă, cu o seară înainte, pe copila înlocuită de zâne la naștere. Jo porni pe alee, îndepărtând cu mâna țânțarii și simțind cum îi curg pe frunte picături de transpirație amestecată cu apă. Urs-Mic stătea posac în apropiere, urmărindu-i fiecare mișcare, ca un spion al copilului extraterestru.

Conectarea la internet și aflarea numărului poliției locale durară mai mult de șapte minute. Când operatorul răspunse, Jo se grăbi să vorbească, temându-se că fata ar putea să iasă afară și s-o audă. Îi spuse femeii că avea nevoie de un polițist care să vină și să ia o fetiță hoinară, probabil fără casă. Îi dădu adresa și câteva repere. Femeia îi puse întrebări suplimentare, dar Jo nu mai avu timp decât să spună că era foarte îngrijorată pentru fetiță și că voia ca cineva să vină imediat. Ascunse telefonul în buzunar și se grăbi să intre în casă.

Chiar la timp. Fata era în sufragerie, înfășurată în prosop, cu părul lung lăsat pe umerii subțiri. Ochii ei negri îi studiau pe ai lui Jo.

— Unde-ai fost? zise ea.

— Am auzit ceva afară, spuse Jo, dar era cățelul.

Se apropie de copilă, sperând că ceea ce vedea erau urme de pământ pe care fata nu le spălase. Dar nu era murdărie. Avea contuzii vinețiii pe gât și pe antebrațul stâng, iar pe coapsa dreaptă era zgâriată și vânătă. Gulerul înalt al hanoracului îi acoperise vânătaia de pe gât. Pe brațul stâng erau urme de degete, de parcă cineva o strânsese cu putere.

— Cum te-ai ales cu vânătăile-astea?

Fata se îndepărtă.

— Unde sunt hainele mele?

— Cine te-a rănit?

— Nu știu ce s-a-ntâmplat. Vânătăile erau pe corpul fetei moarte. Poate a fost lovită de vreo mașină sau ceva de genul ăsta.

— De-asta ți-e teamă să mergi acasă? Te bate cineva?

Fata se înfurie.

— Am crezut că ești cumsecade, dar mi se pare că nu ești.

— De ce nu sunt cumsecade?

— Pentru că nu mă crezi.

Jo era ușurată. Îi fusese teamă că fata știa despre telefonul la poliția locală. Și bine că-i sunase. Situația cerea în mod evident intervenția poliției. Jo spera că vor lua apelul în serios și că vor veni rapid, dar între timp trebuia să o țină ocupată pe fată.

— Hai să te-mbraci și să facem ouăle-alea, spuse ea.

Jo nu putea să o lase să poarte aceleași haine murdare. Fata n-avu nimic împotrivă să se îmbrace cu unul dintre tricourile lui Jo și colanți cu marginile îndoite în sus pe pulpe. O ajută pe Jo în bucătărie, chiar spălă câteva vase înainte să se așeze la masă. Jo încercă să o convingă să-i povestească despre locul din care venea, în timp ce găteau și mâncau, dar ea o ținea una și bună cu povestea ei bizară. În ciuda „chestiilor verzi”, adică niște frunze de spanac, fata dădu gata trei ouă-jumări. După ouă, continuă cu o felie mare de plăcintă cu mere, după care spuse că o durea stomacul.

Odată ce terminară de strâns masa, fata ceru ca Urs-Mic să fie hrănit și Jo o lăsă să-i dea cățelului niște resturi – fasole, orez și pui care erau în frigider de prea mult timp. Puse mâncarea pe o farfurie, pe bordura de beton din spatele casei, și cățelul mâncă tot, chiar mai repede decât mâncase ocrotitoarea lui extraterestră.

— Spăl eu farfuria, zise fata.

— Las-o acolo! Hai în sufragerie, să vorbim!

Nu voia ca fata să se afle lângă vreo ușă când poliția avea să sosească.

— Despre ce să vorbim? spuse fata.

— Așază-te lângă mine!

O conduse pe canapeaua albastră, ponosită. Spera ca fata să-i mărturisească de ce venise în pădure, înainte ca poliția să ajungă, cât încă mai avea încredere în cineva.

— Aș vrea să știu cum te cheamă, îi zise ea.

— Ți-am spus, răspunse fata.

— Te rog, spune-mi numele tău adevărat.

Fata își puse capul pe pernă și se încovoie ca o omidă înțepată.

— Există oameni care te pot ajuta indiferent care-i situația.

— Nu mai vorbesc despre asta. M-am săturat să nu mă crezi.

— Trebuie să-mi spui!

Fata își duse la nas o șuviță de păr umed.

— Îmi place mirosul șamponului tău.

— Nu schimba subiectul!

— Nu există niciun subiect.

— Nu poți să te ascunzi la infinit!

— N-am zis niciodată că o fac la infinit. După cinci miracole, am plecat!

— Fir-ar să fie, ce încăpățânată ești!

Mai degrabă îngrozită. Oare ce i se întâmplase bietului copil?

— Pot dormi aici?

Mica extraterestră nu arăta prea bine. Obrajii ei scobiți erau palizi și semicercurile vinețiie de sub orbite îi făceau ochii ca de căprioară să pară și mai mari. Ochii mamei lui Jo arătau așa înainte să moară, dar fără gene și cu o strălucire dată de morfină.

— Da, poți dormi aici, spuse ea.

Desfăcu o pătură și o acoperi, înfășurându-i cu ea corpul subțire.

— Te duci la culcare?

— O să citesc un pic, dar sunt prea obosită ca să rezist mult.

Fata se întoarse pe spate.

— Ce faci toată ziua de ești obosită?

— Caut cuiburi de păsări.

— Serios?

— Mda.

— E ciudat.

— Nu și pentru un biolog care studiază păsările.

— Tocmai asta e ciudat. Am auzit că cele mai multe doamne de pe Pământ sunt chelnerițe și învățătoare sau au alte slujbe de felul ăsta.

— Presupun că nu intru în categoria „majorității doamnelor de pe Pământ”.

— Pot să caut și eu cuiburi cu tine? Sună distractiv.

— Este, dar acum ar trebui să dormi.

Jo se ridică și se îndreptă spre cel mai apropiat dintre cele două dormitoare.

Fata se ridică:

— Unde te duci?

— Să-mi aduc cartea. Am să stau cu tine cât citesc.

Intră în dormitorul întunecat, își luă vechiul volum intitulat *Abatorul cinci* și se întoarse în sufragerie. Se așeză la capătul canapelei, la picioarele fetiței.

— Ce carte ai acolo? o întrebă fata.

— Se numește *Abatorul cinci.* E cu extratereștri.

Fata făcu o mutră sceptică.

— Serios! Se numesc Tralfamadorieni. Hetrayenii îi cunosc?

— Îți bați joc de mine?

— Eu…

Un pumn puternic bătu în ușa de-afară. Polițistul ajunsese. Probabil că mai bătuse o dată, dar Jo nu auzise. Dăduse drumul la aerul condiționat, gândindu-se ca aparatul care bâzâia la fereastră să ascundă zgomotul mașinii de poliție.

Copila înmărmurise ca o căprioară încolțită, ochii ei sălbatici fixând ușa de la intrare.

— Cine e?

Jo își puse mâna pe brațul fetei.

— Nu te speria! Vreau să știi că îmi pasă cu-adevărat de ce se înt…

— Ai sunat la poliție?

— Am sunat, dar…

Fata sări în picioare, aruncând pătura peste brațele lui Jo, să o imobilizeze. O săgetă pe Jo cu o privire acuzatoare și rănită și, în următoarele secunde, conturul cețos al fetiței se strecură în bucătărie. Ușa din spate era descuiată și plasa se închise cu zgomot surd în urma ei.

Jo luă pătura și o așeză peste locul cald unde stătuse copila. Nu ar fi folosit forța brută împotriva fetei. Nimeni nu avea dreptul să se aștepte la asta din partea ei.

Se auzi din nou cum cineva bate cu pumnul. Jo ieși pe verandă și se trezi în fața unui bărbat în uniformă, aflat dincolo de ușa de plasă.

— Mulțumesc că ați venit, spuse ea. Eu sunt Joanna Teale.

— Ați sunat în legătură cu o fetiță… o fetiță „fără casă”, ați spus? zise bărbatul cu accentul regional tărăgănat.

— Da. Intrați!

Îl conduse pe ofițer pe verandă. El privi spre ușa de lemn deschisă, fața lui părând palidă în lumina beculuiantiinsecte.

— Se află în casă?

— Haideți înăuntru! zise Jo.

Ofițerul de poliție o urmă în sufragerie, închizând ușa în urma lui, ca să nu pătrundă aerul cald. Jo se întoarse spre bărbat. Pe plăcuța cu numele lui scria K. DEAN. Avea cam 35 de ani, chelie, era cam durduliu, iar fața lui șteârsă, în formă de lună, era eclipsată de o cicatrice adâncă de pe maxilarul stâng, până pe obraz.

Cu aerul lejer al obișnuinței, privirea bărbatului alunecă spre pieptul lui Jo. Convinsă că polițistul n-o să găsească acolo nimic la fel de fascinant cum era cicatricea lui, Jo îl așteptă să ridice privirea. Două secunde, poate mai puțin.

— Fata a fugit când ați ciocănit, zise ea.

El dădu din cap afirmativ, uitându-se prin casă.

— Știți dacă sunt copii dispăruți sau vreo alertă de răpire AMBER prin zonă? întrebă ea.

— Nu, spuse el.

— Nu e dat dispărut niciun copil?

— Tot timpul sunt dați dispăruți copii.

— De pe-aici?

— Nu, din câte știu eu.

Se aștepta ca polițistul să-i pună întrebări, dar el se tot uita în jur de parcă ar fi evaluat o scenă a crimei.

— A apărut ieri. Are cam nouă ani.

— Ce v-a făcut să credeți că nu are casă? deveni el atent din nou la Jo.

— Era în pantaloni de pijama…

— Cred că acei pantaloni sunt ceea ce copiii numesc „la modă”, zise el.

— Și era moartă de foame și murdară. Nu purta pantofi.

— Așa eram și eu când aveam nouă ani, zâmbi el vag, cicatricea rămânând nemișcată.

— Avea vânătăi.

În sfârșit, păru îngrijorat:

— Pe față?

— Pe gât, pe picior și pe braț.

Suspiciunea îi aprinse ochii.

— Cum le-ați văzut dacă purta pijamale?

— Am lăsat-o să facă duș aici.

El miji ochii.

— Cum am zis, era murdară. Și trebuia să o țin ocupată până soseați. I-am dat și să mănânce.

Felul în care o privea, de parcă greșise cu ceva, o înfuria.

— Tot nu înțeleg de ce ați crezut că nu are un cămin, spuse el.

— Prin faptul că nu are un cămin am vrut să spun că-i era teamă să meargă acasă.

— Deci… nu e un copil fără cămin.

— Nu știu ce-i cu ea! zise Jo. Are vânătăi. Cineva îi face rău. Nu asta contează cel mai mult?

— A zis că cineva îi face rău?

Povestea fetei despre extratereștri ar fi complicat și mai mult situația, care oricum era deja exasperantă.

— N-a vrut să-mi spună cum s-a ales cu vânătăile. N-a vrut să-mi spună nimic, nici măcar cum o cheamă.

— Ați întrebat-o?

— Da, am întrebat-o.

El dădu aprobator din cap.

— Vreți să vă spun cum arăta?

— În regulă, zise polițistul, dar nu scoase niciun carnet să-și noteze, ci se mulțumi să tot dea din cap în timp ce Jo i-o descria pe fată.

— O veți căuta… de dimineață, pe lumină?

— Dacă a fugit, nu vrea să fie găsită.

— Și atunci? Are nevoie de ajutor.

Felul în care tipul o privea părea critic.

— De ce fel de ajutor credeți că are nevoie?

— E clar că trebuie luată de lângă cei care-i fac rău.

— Și trimisă în plasament?

— Dacă e nevoie.

Bărbatul se gândi un moment, trecându-și degetele peste cicatrice, de parcă l-ar fi mâncat.

— Să vă spun ceva, zise el, și s-ar putea să mi-o luați în nume de rău, dar tot o să vă spun. Unul dintre prietenii mei din școala generală a fost luat de lângă mama lui pentru că tipa era alcoolică și-l cam lăsa să umble aiurea. A fost dat unei familii care adopta copii pentru banii primiți de la stat – lucru care se întâmplă mai des decât vă imaginați – și băiatul a ajuns mult mai rău decât dacă ar fi rămas cu mama lui. Tatăl adoptiv îl lovea și mama adoptivă îl abuza verbal. Prietenul meu a murit de o supradoză când avea 15 ani.

— Ce vreți să spuneți…? Că trebuie lăsată într-un cămin în care e abuzată?

— Ei asta-i! N-am spus așa ceva, nu?

— Așa ați dat de înțeles.

— Ce am vrut să dau de *înțeles* este să n-o faceți pe fata asta să cadă din lac în puț. Poate și-a făcut vânătăile când s-a cățărat pe vreun gard sau când a căzut din vreun copac, iar dacă o predați autorităților, probabil că asta va spune și ea, chiar dacă nu-i adevărat. Copiii sunt mai isteți decât credem noi. Știu cum să facă față la toate rahaturile cu care se confruntă, mai bine decât orice asistent social care n-a trecut niciodată prin ce au trecut copiii ăștia.

Astea erau regulile nescrise pe care le căutase Jo? Sau erau doar părerile unui om nefericit care-și pierduse prietenul din copilărie?

— Presupun că asta înseamnă că nu o veți căuta? spuse Jo.

— Ce-ați vrea să facem, să aducem câinii să-i ia urma?

Îl conduse pe ofițer afară.

4

Jo luă o lanternă și ieși pe ușa din spate, să caute fata. Un front de aer despre care se prognozase că o să aducă ploaie a doua zi se instalase deja, norii acoperind luna și stelele. Jo simțea încă de pe-acum un iz de ploaie în aerul cald și umed. Dar nu găsi nici urmă de fată.

Ploaia începu câteva ore mai târziu, un răsunet puternic pe acoperișul casei, care o trezi pe Jo dintr-un somn adânc. Se gândi la fată, care poate era singură în pădurea întunecată, în ploaie, și își dori să nu fi sunat la poliție. Se uită la telefon. Era 2:17. De două ore era ziua de naștere a mamei ei. Ar fi împlinit 51 de ani.

Se duse la toaletă, mai mult să se distragă decât de nevoie. În timp ce se spăla pe mâini, se aplecă spre oglinda de deasupra chiuvetei, analizând strălucirea sănătoasă a pielii și șuvițele de păr decolorate de soare. Fața îi era mai slabă și părul încă nu era suficient de lung ca să poată fi strâns la spate, dar aproape că arăta din nou ca ea însăși.

Aproape. Ochii căprui din oglindă râdeau de ea. Dar a cui era reflexia… a vechii Jo, sau a celei noi, *aproape* Jo? Se ținu de chiuvetă și lăsă capul în jos, holbându-se în tunelul întunecat al scurgerii. Poate că așa avea să fie de acum încolo, două versiuni ale ei trăind într-un singur corp. Jo își ridică privirea către femeia din oglindă, apoi stinse lumina, lăsându-se învăluită de întuneric.

Furtuna continuă toată dimineața, iar Jo nu putea lucra în ploaie. Dormi mai mult ca de obicei, încă o oră după ce răsărise soarele. După ce se îmbrăcă, își bău cafeaua și-și mâncă cerealele, adună rufele, un ritual al zilelor ploioase. Hainele copilei extraterestre erau puse peste coșul de rufe. Jo le îndesă în sac împreună cu hainele ei murdare, prosoapele și o sticlă de detergent.

În geanta de umăr își puse laptopul și suficiente fișe cu date brute cât să aibă de lucru o oră. În timp ce încuia ușa din față simți o mișcare în spatele ei, în

câmpul ei vizual periferic. Vechea cuvertură pe care o ținea pe canapeaua de pe verandă era întinsă și sub ea se vedea un cocoloș, exact cât era de mare extraterestra. Tocmai își trăgea pătura peste cap, încercând să se ascundă.

Jo se simți extrem de ușurată, dar încercă să mimeze furia. Însă nu reuși.

— Se pare că nu ai învățat încă să-ți ascunzi corpul uman, spuse Jo.

Cuvertura alunecă de pe chipul palid al fetiței.

— N-am învățat, spuse ea.

— Cum sunt corpurile hetrayenilor?

Fata se gândi preț de câteva secunde.

— Arătăm ca lumina stelelor. Nu e tocmai un *corp.*

Ce răspuns creativ! Jo își evaluă opțiunile. Dacă suna la poliție, fata ar fi fugit din nou. Singura variantă era s-o încuie într-o cameră până ar fi ajuns polițiștii. Lui Jo nu-i venea să facă asta și, chiar dacă ar fi vrut, casa nu avea nicio încăpere care să nu se poată deschide și din interior.

Fata îi intui gândurile lui Jo.

— O să plec acum. M-am întors doar pentru că n-am avut unde să merg aseară.

Deși fata încercă să nu arate ce simte, Jo observă urmele suferinței prin care trecuse când fugise din casă. Cu norii acoperind luna și stelele, n-ar fi putut să-și vadă nici propria mână, chiar dacă ar fi ținut-o în fața ochilor. Rămăsese aproape de luminile cabanei.

Fata se ridică și dădu pătura la o parte.

— De obicei dorm în magazia aceea veche din spate, dar m-a plouat înăuntru.

— Acolo te-ai dus în noaptea în care ai venit la mine la foc?

Dădu din cap afirmativ.

— E un pat acolo. Îl împart cu Urs-Mic.

Când Jo se mutase aici, constatase că singura saltea de mărime normală rămasă în casă peste iarnă fusese distrusă de cuiburi de șoareci. Mulți studenți la biologie ar fi folosit patul acela pătat de urină, dar Jo nu era așa tolerantă. Târâse salteaua roasă și urât mirositoare în magazie și cumpărase o saltea dublă, nouă, din fondurile de cercetare.

— N-ar trebui să te duci în magazie, zise Jo. Arată de parcă ar putea să se prăbușească în orice clipă.

— Știu. Sunt găuri mari în acoperiș. Și patul e ud fleașcă.

Rosti ultimele cuvinte într-o notă tragică, de parcă nenorocita de saltea era tot ce avea pe lume.

— Ți-e foame? întrebă Jo.

Fata o privi cu suspiciune.

— Ce zici de niște clătite?

— Pun pariu că iar mă păcălești, zise copila.

— Ba nu! Urmează să plec și nu vreau să te las aici înfometată.

Fata se holbă îmbufnată la pădurea udă de ploaie, cântărind ce să facă. *Să n-o faceți pe fata asta să cadă din lac în puț,* spusese polițistul. Chiar erau astea singurele ei opțiuni? Jo simți subit nevoia s-o ia pe copilă în brațe și s-o țină strâns.

— Am sirop, spuse ea.

Fata își ridică privirea spre ea.

— Am auzit că siropul pe clătite e bun.

— Nu pot să cred că n-ai uitat să te prefaci că n-ai mai mâncat așa ceva.

— Încercai să-mi întinzi o capcană?

— Nu, zise Jo băgând din nou cheia în broască și descuind ușa. Haide, atunci!

După ce fata se sătură de clătite și suc de portocale, o imploră pe Jo să-l lase pe Urs-Mic să se adăpostească de ploaie pe verandă și să mănânce o clătită. Jo cedă, cu condiția ca potaia, cu puricii ei cu tot, să nu intre în casă. Purtând pelerina de ploaie a lui Jo, fata ieși până la magazie să cheme câinele. Hămesit, animalul se furișă pe verandă să mănânce, dar numai după ce Jo se retrase în casă.

— Dacă face pipi sau caca pe verandă, tu cureți! zise Jo.

— Eu curăț! Pot să-i dau și-un castron cu apă?

— Sigur. Acum, eu mă duc la spălătoria publică.

— De ce nu există o mașină de spălat aici?

— Presupun că Kinney nu vrea să-și irosească banii pe o mașină de spălat, având în vedere faptul că închiriază locul ăsta numai câteva luni pe an.

— De-asta nu există nici televizor?

— Probabil.

— Ai putea să ți-l aduci pe-al tău.

— Dar nu există conexiune prin cablu sau de internet, zise Jo.

— De ce nu?

— Kinney vine dintr-o generație de biologi care consideră că nu trebuie decât să muncești, să mănânci și să dormi, când trăiești în natură.

— Cât timp o să stai la spălătorie?

— Câteva ore.

Încerca să se hotărască dacă să încuie casa și s-o lase pe fată afară cât timp era ea plecată. Până la urmă își puse binoclul în geantă împreună cu laptopul. Acestea și portofelul erau singurele obiecte de valoare pe care le avea și care ar fi putut să fie furate.

— Să nu aprinzi aragazul cât sunt plecată, spuse ea.

— Mă lași să rămân înăuntru?

— Da… deocamdată. Când mă întorc, vorbim despre ce urmează să facem în continuare, bine?

Fata nu-i răspunse.

— Să nu umbli pe biroul acela cât sunt plecată, o atenționă Jo.

Copila privi biroul plin de cărți, jurnale și hârtii.

— Ce sunt toate astea?

— Sunt documentele mele științifice. Să nu-ți bagi nasul în ele!

O urmă pe Jo pe verandă. Urs-Mic se făcuse colac pe covor, arătând ca un ghem, și o urmări cu ochi somnoroși pe Jo în timp ce ea se îndrepta spre ușa de plasă.

— Ține minte să nu lași câinele în casă, spuse Jo.

— Știu.

Jo își puse gluga pe cap și se avântă prin ploaia persistentă spre alee. Fetița privi cum își pune bagajele în mașină și cum se urcă în ea, iar corpul ei era mic și fantomatic, distorsionat de plasele străvezii și înmuiate de ploaie ale verandei.

În timpul celor 40 de minute de condus prin micul oraș Vienna – pronunțat *Vi-enna* de către localnici –, ploaia se potolise și acum doar picura, deși cerul era întunecat, amenințător. Centrul orașului Vienna arăta ca locurile pe care le vedea în filmele vechi și, în mod

ciudat, asta o făcea să se simtă confortabil. În timp ce străbătea străzile aproape pustii, doi bătrânei așezați sub tenda unui magazin îi făcură cu mâna, iar ea le răspunse la salut. În drum spre spălătorie trecu pe lângă sediul poliției.

Se așează ca de obicei pe același scaun de plastic, cu fața la fereastră, în timp ce hainele ei erau învârtite în două mașini de spălat. Deschise poza lui Tabby din contactele de pe telefon, o poză în care purta urechi vărgate de pisică, un peștișor auriu de plastic atârnându-i dintre buze ca o țigară. Tabby fusese prietena cea mai apropiată a lui Jo încă din anul doi de facultate, când erau partenere de laborator, și rămăsese și la Universitatea din Illinois pentru studiile de masterat. Intrase la școala veterinară, cu o programă foarte bună, dar se întreba deseori de ce nu se transferase la o școală care să fie înconjurată de peisaje frumoase, nu doar de lanuri de porumb și soia.

— Hei, Jojo, răspunse Tabby la al treilea apel. Cum e în Dawg[1] Town?

Un orășel numit Vienna în zona rurală a Illinoisului i se părea hilar, fiind sigură că era vorba mai degrabă de hotdogi Vienna, și nu de capitala Austriei.

— De unde știi că sunt în Vienna? zise Jo.

— Pentru că nu ne auzim decât când îți speli rufele. Știu și că plouă acolo, pentru că mai degrabă ai prefera să porți aceleași haine dezgustătoare până s-ar descoase decât să-ți speli rufele într-o zi cu soare, când ai putea munci.

— Nu mi-am dat seama că sunt atât de predictibilă, spuse Jo.

— Ești. Ceea ce înseamnă că muncești pe brânci, chiar dacă doctorii ți-au spus s-o iei mai ușor.

— Am luat-o mai ușor doi ani. Simt nevoia să muncesc.

— Acei doi ani nu au fost ușori, Jo, zise Tabby cu o voce șoptită.

Jo se holba prin vitrina încețoșată a spălătoriei la o baltă adunată în craterul din asfalt, pe suprafața căreia cădeau stropi de ploaie.

— Astăzi e ziua mamei mele, spuse ea.

— Da? răspunse Tabby. Ești în regulă?

— Mda.

— Mincinoaso!

Era. O sunase pe Tabby să-i ceară sfatul în legătură cu fetița, dar ajunsese să vorbească despre ziua mamei ei.

— Ia-ți în mână sticla cu apă! spuse Tabby.

— De ce?

— Ca să rostim un toast.

Jo ridică vechea ei sticlă albastră de apă, aflată, în mod predictibil, la îndemână.

— Ești gata? zise Tabby.

— Gata, răspunse Jo.

— La mulți ani lui Eleanor Teale, îmblânzitoarea de flori care făcea să înflorească totul și pe toți din jurul ei. Lumina ei este și acum cu noi, sporind iubirea în univers.

Jo își ridică sticla spre cerul cenușiu și bău.

— Mulțumesc, spuse ea, ștergându-și ușor lacrimile adunate în ochi. A fost un toast grozav.

— A fost una dintre cele mai cool persoane pe care le-am cunoscut vreodată, spuse Tabby. Să nu mai zic că a fost ca o a doua mamă pentru mine.

— Te-a iubit, spuse Jo.

— Știu. La naiba… acum mă faci să plâng și eu, care încercam să te fac să te simți mai bine.

— Ai reușit, zise Jo. Dar ghici cine vine în vizită azi?

— Nu-mi spune…

— Mda, Tanner.

— Îmi doresc să fi fost acolo să-i trag un șut în fund!

— Nu merită atâta atenție.

— Cum naiba îndrăznește să vină acolo?

— Mă îndoiesc că e dorința lui. El și alți doi studenți participă la un atelier cu îndrumătorul meu de doctorat, în Chattanooga. La întoarcere, vor să facă un popas peste noapte aici, la Kinney.

— Ai suficient loc pentru încă patru oameni în casa aia?

— Nu sunt destule paturi, dar celor mai mulți biologi nu le pasă unde dorm.

— Pune-l pe Tanner să doarmă în pădure. Pe un mușuroi.

Unde ar fi putut Jo să o cazeze pe fată? Cât mersese cu mașina până la spălătorie, îi venise o singură idee. Iar dacă asta nu mergea…

— Mai ești la telefon? zise Tabby.

— Da, sunt, răspunse Jo. S-a întâmplat o treabă bizară acum două zile…

— Ce?

— A apărut aici o fetiță și nu vrea să mai plece.

— Câți ani are?

— Nu vrea să spună. Cred că are nouă-zece ani.

— Iisuse, Jo! Trimite-o acasă!

— Am încercat, evident. Dar apoi am văzut că e plină de vânătăi.

— Genul ăla de vânătăi pe care le au copiii abuzați?

— Așa cred.

— Trebuie să suni la poliție!

— Așa am făcut. Dar când a venit polițistul, fetița a fugit.

— Bietul copil!

Înainte ca Jo să-i poată spune că fata se întorsese, auzi tonul de apel în așteptare. Se uită pe ecran. O suna Shaw Daniels, îndrumătorul ei de doctorat.

— Trebuie să închid. Mă sună Shaw.

— Bine, pa, spuse Tabby. Și sună-mă odată când nu plouă, fir-ar să fie!

— Așa am să fac.

Jo închise apelul cu Tabby și îi răspunse lui Shaw.

— Tocmai voiam să-ți trimit un SMS.

— Sunt surprins că te prind, spuse Shaw. Te deplasezi de la un sit de cercetare la altul?

— Plouă. Sunt la spălătorie.

— Bun, deci ești în pauză.

Oare o s-o lase vreunul dintre ei să fie persoana care era înaintea diagnosticului? Bănuia că Shaw trecea pe la ea doar să-i verifice starea de sănătate. Încercase să o convingă să-și angajeze un asistent de teren când se recupera și nu fusese de acord ca ea să stea în casa Kinney de una singură.

— Chiar ești pregătită să primești musafiri în seara asta? o întrebă Shaw.

— Desigur. La ce oră estimezi că ajungeți?

— Pornim la drum după ultima sesiune, în jur de ora 3. Ar trebui să ajungem până la 7:30, cel târziu 8. Dacă rabzi până atunci, te scoatem în oraș la cină.

— Vă deranjează dacă mâncăm acasă? Voiam să fac niște burgeri la grătar. Dar s-ar putea să trebuiască să-i fac în casă, dacă va continua să plouă.

— Ești sigură că vrei să te deranjezi?

— Nu e niciun deranj, spuse Jo.

— Dacă insiști, zise el. Pe curând!

După ce se opri la magazinul alimentar și la tarabele cu produse de fermă, Jo se întoarse acasă după-amiază devreme. Fata dispăruse. Jo spera că se dusese acasă. Dar, când își imagină mediul agresiv de-acolo, regretă gândul. Căută prin casă și văzu că fata nu furase nimic. Singurul obiect nelalocul lui era un manual, *Ornitologia,* luat de pe biroul ei și lăsat pe canapea.

Jo se străduia să-și ia gândul de la fată. Avea multe de pregătit înainte să vină musafirii. După ce puse casa la punct, începu să gătească plăcinte pentru desert, una cu piersici și una cu căpșuni și rubarbă, făcute cu fructe cumpărate de la tarabe. În mod normal nu și-ar fi petrecut atât de superficial timpul alocat cercetării, dar ploaia continua să cadă, iar ea voia să-i placă măcar lui Shaw cina… dacă nu și lui Tanner Bruce. Tanner, tot doctorand al lui Shaw, fusese doar cu un an înaintea ei când își dăduse licența, iar acum avea trei ani avans și aproape că terminase. La scurt timp după ce Jo renunțase la studii ca să-și îngrijească mama bolnavă, se culcase cu Tanner. De trei ori. Dar singurul contact pe care-l mai avusese de-atunci cu el fusese semnătura lui, pe o felicitare de la Shaw și doctoranzii lui.

Mâinile lui Jo frământau fără entuziasm un aluat de plăcintă, în timp ce mintea ei călătorea la ultima zi pe care și-o petrecuse cu Tanner. În noaptea aceea de iulie era foarte cald, prea cald ca să se poată dormi în cort, și se dezbrăcaseră și făcuseră dragoste în albia adâncă a unui pârâu de lângă tabără. Amintirea ar fi

fost una dintre cele mai frumoase din viața ei, dacă Tanner Bruce nu ar fi făcut parte din ea.

— Pentru cine sunt plăcintele?

Jo redeveni atentă la ce făcea cu mâinile. Fata se strecurase în casă fără să facă vreun zgomot, cu părul ud și hainele mult prea largi luate de la Jo ude și ele de ploaie.

— Unde ai fost? întrebă Jo.

— În pădure.

— De ce?

— Credeam că o să-l aduci iar pe polițist cu tine.

Jo întinse un cerc subțire și neted de aluat într-una dintre tăvile noi de plăcintă.

— Am decis că tu și eu ar trebui să ne descurcăm singure cu treaba asta. Crezi că putem?

— Bine, spuse ea.

— Spune-mi unde locuiești și de ce nu vrei să te întorci. O să te ajut, indiferent ce se întâmplă.

— Ți-am spus asta deja. Pot să mănânc plăcintă când e gata?

— Sunt pentru mai târziu, pentru oaspeții mei.

— Cine vine?

— Profesorul care-mi supervizează proiectul și trei studenți licențiați.

— Sunt ornitologi?

— Da. Cum de știi cuvântul ăsta?

— Din cartea ta, *Ornitologie.* Am citit prefața și primele două capitole, spuse ea, pronunțând silabisit: *pre-fa-ța.*

— Chiar ai citit-o?

— Am sărit părțile pe care cineva de pe Hetrayeh nu le-ar putea înțelege, dar nu foarte multe. Mi-a plăcut capitolul despre diversitatea păsărilor și cum ciocurile lor se potrivesc cu ceea ce mănâncă, iar picioarele lor se potrivesc cu zona în care locuiesc. Chiar nu mă gândisem la asta înainte.

— Ești un cititor avansat.

— Folosesc creierul fetei moarte să fac lucruri – și ea era deșteaptă.

Jo își șterse mâinile murdare de făină pe un prosop de bucătărie.

— Du-te și spală-te și am să te las să guști din marginile de plăcintă.

Micuța extraterestră fugi la chiuvetă. După ce se spălă, Jo spuse:

— Am nevoie de un nume mai bun decât Earpood. Poți să te gândești la unul obișnuit?

Fata își sprijini bărbia în palmă și se gândi ostentativ.

— Ce zici de… *Ursa*… pentru că vin din locul pe care voi îl numiți Ursa Mare?

— Îmi place numele ăsta… Ursa.

— Poți să-mi spui așa.

— Fără nume de familie?

— *Mare.*

— Are sens. Ai făcut vreodată plăcintă, Ursa?

— Noi nu facem plăcinte pe Hetrayeh.

— Hai să-ți arăt!

Ursa ajunse să stăpânească arta aluatului fraged la fel de repede cum deprinsese și citirea la nivel de facultate; și în timp ce plăcintele se coceau, parfumând bucătăria cu dulceața lor, fata o ajută pe Jo să facă salată de cartofi. Folosiră rețeta mamei lui Jo – singura salată de cartofi care merita mâncată, după părerea tinerei. Apoi pregătiră carnea de vită tocată ca să facă burgerii așa cum îi făcea mama lui Jo, cu sos Worcestershire, crutoane și condimente. Jo nu mai gătise ceva atât de elaborat de când se mutase aici. Îi plăcea ideea de a face mâncare după rețetele mamei, chiar de ziua acesteia – era un fel de a o sărbători –, iar gătitul o distrăgea un pic de la tensiunea crescândă de a-l revedea pe Tanner. Nici chiar prezența fetei nu era o diversiune suficientă.

După ce Ursa puse untul la loc, cercetă berea aflată la răcit în frigider.

— Ornitologii sunt alcoolici?

— De ce ai crede asta?

— E multă bere aici.

— E pentru patru oameni.

— Tu n-o să bei deloc?

— S-ar putea să beau și eu una.

— Nu-ți place să te îmbeți?

— Nu.

Jo observă lipsa de încredere din ochii micuței extraterestre.

— Ai avut experiențe urâte cu oameni care beau mult?

— Cum aș fi putut să am? Abia am ajuns aici.

5

După ce mâncară sendvișuri și puseră plăcintele deoparte să se răcească, Jo o trimise pe Ursa să se schimbe în hainele ei de dinainte, acum curate. Când Ursa ieși din dormitor și o văzu pe Jo lucrând la laptopul ei, se așeză pe canapea și mai citi ceva din *Ornitologie.*

Jo întoarse ecranul în așa fel încât Ursa să nu vadă că folosea telefonul pentru a se conecta la internet. Când stabili conexiunea, căută pe Google *Ursa fetiță dispărută,* dar nu găsi nimic. Deși nici ofițerul nu știa nimic despre vreun copil dispărut în zonă, încercă și *copil dispărut din Illinois,* căutare care o conduse la pagina web a Centrului Național Pentru Copii Dispăruți și Exploatați și la o listă deprimant de lungă a copiilor dispăruți din Illinois. Mulți dintre ei erau probabil morți, iar oasele lor ascunse în morminte care nu aveau niciodată să fie descoperite. Unele fotografii erau ale unor copii care dispăruseră tocmai de prin anii 1960 și câteva erau portrete reconstruite computerizat ale copiilor morți care nu fuseseră niciodată identificați. Unul dintre ele aproape că o făcu să plângă pe Jo. În fotografie era o pereche de pantofi – tot ce mai fusese recuperat din rămășițele unui adolescent.

Jo rămase pe aceeași pagină web ca să se uite la fotografii cu copii din zonele apropiate de Kentucky, dar și din statele vecine, Missouri, Iowa, Wisconsin și Indiana. Ursa Mare nu era pe liste, deși lipsea de acasă de cel puțin două nopți. Jo lăsă telefonul jos.

— Cum merge cu *Ornitologia*?

— Nu prea-mi plac clasificările.

— Nici mie.

Își luă cheile de la mașină de pe masă.

— Ploaia s-a oprit. Mă duc să verific câteva cuiburi. Vrei să vii cu mine?

— Da!

O zbughi de pe canapea și se strecură în șlapii prea mari ai lui Jo.

— Cum verifici un cuib?

— Mă uit la el și văd cum îi merge.

— Așa obții un doctorat?

— Asta înseamnă mult mai mult decât atât. Notez evoluția fiecărui cuib pe care-l găsesc și, din datele respective, pot calcula rata de succes la cuibărit a presurilor-indigo din fiecare sit de cercetare.

— Ce vrei să spui prin *evoluție*?

— Adică ce se întâmplă după ce fiecare cuib a fost construit. Monitorizez câte ouă sunt depuse, câte eclozează și câți pui de păsări se dezvoltă din cuib. *Se dezvoltă,* adică zboară din cuib. Dar uneori părinții abandonează cuibul înainte ca femela să depună ouăle sau ouăle sunt mâncate de prădători. Și uneori ouăle eclozează, dar puii sunt mâncați de prădători înainte să se dezvolte.

— De ce nu împiedici prădătorii să mănânce puii?

— Nu-i pot opri și, chiar dacă aș putea, nu salvarea câtorva pui de pasăre este scopul cercetării mele. Cercetarea trebuie să ne ajute să înțelegem cum să conservăm populațiile de păsări la scară mare.

— Care sunt prădătorii?

— Șerpii, ciorile, gaițele-albastre și ratonii sunt principalii prădători din studiul meu.

Jo își aruncă rucsacul pe umăr.

— Hai să mergem, înainte ca vremea să se schimbe din nou. Nu-mi place să sperii păsările din cuib când plouă.

— Pentru că ouăle nu trebuie să se ude?

— Nu vreau ca ouăle sau puii să se ude și să răcească. Cercetarea ar trebui să aibă cât mai puțin impact posibil asupra succesului cuibăritului.

După ce plecară de-acasă, Urs-Mic ieși din magazie. Era mult mai blând acum, o lăsa pe Ursa să-l mângâie pe cap.

— Stai aici, îi spuse ea câinelui. Înțelegi? Mă întorc repede.

Ursei nu-i convenea că trebuia să se așeze pe bancheta din spate și să-și pună centura de siguranță. Probabil că cineva o lăsase să stea în față fără să poarte centură. Jo îi explică de ce era importantă centura și cum airbagul din față putea ucide un copil dacă se activa.

— Dacă airbagul poate ucide un copil, atunci de ce mai e montat în mașină? o întrebă Ursa.

— Pentru că cei care fac mașinile se așteaptă ca toți cei mici să stea în spate, unde sunt cel mai în siguranță.

— Și dacă un camion lovește mașina în spate, unde se află copilul?

— Ai de gând să respecți regulile mele sau nu?

Se urcă în spate și își puse centura.

După ce mașina demară, câinele alergă după ea.

— Jo, oprește! o rugă Ursa. Vine după noi!

— Cu ce ajută dacă oprim?

Ursa se aplecă pe fereastra din spate și văzu cum câinele dispărea când luară curba.

— Nu se poate ține după noi!

— Nici nu vreau să se țină după noi! N-are voie în situl meu de cercetare. Să aduc un prădător înseamnă să sperii păsările.

— Jo! Vine iar după noi!

— Nu te mai apleca pe fereastră! Drumul e îngust și o să te lovească vreo creangă.

Nefericită, Ursa privi în oglinda retrovizoare.

— El cunoaște drumul. Aici s-a născut, spuse Jo.

— Poate că nu. Poate-a sărit aici dintr-o mașină.

— Mai degrabă a fost aruncat dintr-o mașină de cineva care nu l-a vrut.

— Vrei să te întorci după el?

— Nu.

— Ești rea!

— Mda…

— Acolo locuiește Gabriel Nash? întrebă Ursa, arătând cu degetul spre aleea prăfuită și plină de gropi, unde era un indicator pe care scria TRECEREA INTERZISĂ.

— Cred că da, spuse Jo.

— Poate că Urs-Mic o să se ducă acolo.

— Vânzătorului-de-Ouă probabil că nu i-ar plăcea asta. Are găini și pisici.

— De ce-i spui Vânzătorul-de-Ouă, când numele lui este Gabriel?

— Pentru că l-am cunoscut cumpărând ouă de la el.

— Credeam că e cumsecade.

— N-am spus niciodată că nu e.

Jo conduse până la cel mai îndepărtat cuib, pentru a se asigura că nu vor fi urmărite de cățel. Întoarse mașina la capătul vestic al șoselei și opri la prima bucată de bandă topografică. Scoase fișa cu date din dosarul denumit TURKEY CREEK ROAD și i-o arătă Ursei.

— Asta se numește *jurnalul unui cuib.* Am unul pentru fiecare cuib pe care-l găsesc și fiecare dintre ele primește un număr. Acesta este TC10, ceea ce înseamnă că este al zecelea cuib pe care l-am găsit în situl meu de cercetare Turkey Creek Road. În partea de sus a jurnalului notez informații legate de locul și data la care am găsit cuibul, și dedesubt notez ce observ de fiecare dată când îl monitorizez. În cuib erau două ouă în ziua în care l-am găsit, iar data următoare erau patru. Ultima oară când l-am vizitat încă erau patru și am notat că am dat afară femela din cuib.

— Puii or fi eclozat?

— E prea devreme. Procesul de incubație durează cam 12 zile.

— *Incubează* înseamnă că le ține de cald?

— Așa e. Hai să vedem ce face.

Coborâră din mașină și Jo îi arătă Ursei cum marcase indicii pe o parte de bandă portocalie care să o ghideze spre cuib.

— INBU este codul pentru presura-indigo, principala pasăre pe care o studiez, iar asta este data la care am găsit-o. Celelalte numere și litere înseamnă că la patru metri spre sud-sud-vest este cuibul și că se află la înălțimea de aproape un metru și jumătate de pământ.

— Unde? Vreau să-l văd!

— Îl vei vedea. Vino cu mine!

În timp ce ele se strecurau prin buruienile umede de la marginea șoselei, dinspre cuib nu se auzea nimic. Nu era un semn bun. Ar fi trebuit să ciripească, speriate. Suspiciunea lui Jo se confirmă: găsiră cuibul stricat.

— Ce s-a întâmplat cu el? întrebă Ursa.

— Tu trebuie să-ți dai seama, ca un detectiv care se uită la indicii ca să rezolve o crimă. Câteodată, păsările fără experiență construiesc un cuib fragil, care se sfărâmă. Dacă nu a fost construit cum trebuie, vremea ploioasă, cum a fost astăzi, îl strică.

— Asta s-a întâmplat?

— Din indiciile pe care le am, nu cred.

— Care sunt indiciile?

— În primul rând, țin minte că era un cuib zdravăn. În al doilea rând, nu văd niciun ou pe jos. În al treilea rând, părinții au dispărut din zonă, ceea ce înseamnă că s-a întâmplat ceva înainte să înceapă ploaia. Și, cel mai clar indiciu, cuibul este în mare parte stricat. Presupun că un raton a tras de el în jos. Dacă un șarpe sau o cioară ar fi luat ouăle, probabil că nu ar fi fost așa de stricat cuibul.

— Ratonul a mâncat ouăle?

— Cine a stricat cuibul a mâncat și ouăle. La unele cuiburi am pus camere de supraveghere, ca să știu exact care prădător a acționat.

— De ce nu ai avut o cameră de supraveghere și aici?

— Nu am pentru toate cuiburile. Camerele de supraveghere sunt scumpe. Hai să mergem să vedem următorul cuib!

— Oare ratonu' ăla prostănac a stricat toate cuiburile? întrebă Ursa în timp ce se întorceau la mașină.

— Mă îndoiesc. Dar ipoteza mea este că presurile vor avea o rată de succes mai mică a cuibăritului în zonele unde intervin oamenii, adică pe lângă șosele sau suprafețe agricole, decât în zone sălbatice, de exemplu pe lângă un pârâu sau acolo unde a căzut un copac mare. Ai auzit de cuvântul *ipoteză*?

— Da, dar oamenii de pe Hetrayeh folosesc un cuvânt diferit, spuse fata și se sui pe bancheta din spate. Azi am formulat și eu o ipoteză despre tine.

— Serios? Care anume?

— Dacă n-ai adus poliția cu tine iar, n-o s-o mai aduci niciodată.

Formulase o ipoteză de o isteține remarcabilă. Și în care era mult prea încrezătoare. Jo se întoarse spre ea

ca să o privească.

— Ce înseamnă asta? Crezi că ipoteza ta se confirmă și că rămâi cu mine?

— Doar până văd cinci miracole.

— Știm amândouă că nu se poate. Trebuie să te duci acasă în seara asta. Shaw – îndrumătorul meu de doctorat – va sosi aici în câteva ore și o să am necazuri dacă află că de două zile locuiești pe proprietatea Kinney.

— Nu-i spune!

— Și cum îi explic că o fetiță doarme la mine?

— Am să dorm în altă parte.

— Așa să faci! *La tine acasă.* De-asta și suntem aici. O să-mi arăți unde locuiești și am să te duc până la ușă. Și-o să le spun celor cu care locuiești că o să vin în fiecare zi să văd ce faci. Și o să mă țin de cuvânt. Îți promit că așa am să fac!

Ochii căprui ai fetiței se umplură de lacrimi.

— M-ai mințit? Deci de fapt nu ai vrut să-mi arăți cuiburile de păsări?

— Ba da. Dar apoi trebuie să te duci acasă. Îndrumătorul meu de doctorat o să…

— Haide, să mergem din casă-n casă, să vezi că oamenii îți vor spune că nu mă cunosc!

— Trebuie să te duci acasă!

— Promit că mă duc după ce văd cinci miracole. Promit!

— Ursa…

— Ești singura persoană cumsecade pe care o cunosc! Te rog!

Hohotea de plâns, făcându-se aproape vânătă la față.

Jo deschise ușa din spate, îi dădu jos centura fetiței și o luă în brațe, fiind prima dată când cineva se cuibărea la pieptul ei plat. Dar fata nu observă că lipsea ceva. O strânse mai puternic pe Jo și plânse și mai tare.

— Îmi pare rău, spuse Jo, chiar îmi pare rău, dar trebuie să înțelegi că sunt într-o situație imposibilă. Aș putea să am necazuri dacă te las să stai cu mine.

Ursa se retrase din brațele ei și se șterse la nas cu dosul mâinii.

— Putem vedea încă un cuib? Te rog!

— Mai sunt patru și le poți vedea pe toate. Dar apoi trebuie să te duci acasă.

Nu era de acord. Cel mai îndărătnic copil din univers. Jo continuă să conducă. În afară de o roșeață în obraji, fata își revenise complet după ce plânsese, când Jo parcă la următorul steag portocaliu.

— Sper că ratonul nu a luat ouăle, spuse Ursa.

— Ar trebui să găsim pui. Trebuie să fi ieșit din ouă ieri.

Ursa sări din mașină și citi textul de pe steagul legat de un lăstar de paltin.

— Este un cuib de presură-indigo care e la șapte metri nord-est și la un metru de sol.

— Bun. Acum vom găsi nord-estul cu ajutorul busolei mele.

Jo îi arătă cum să folosească busola și o ghidă în direcția corectă. Pe măsură ce Ursa se apropia de cuib, păsările începură să dea alarma.

— Auzi ciripitul ăsta ascuțit și puternic? Așa fac presurile-indigo când te apropii prea mult de cuibul lor.

Masculul agitat se legăna pe o tulpină de alior, penajul lui azuriu fiind luminat de soarele care apunea, răzbătând în sfârșit printre norii de ploaie ce se împrăștiau.

— Masculul e chiar în fața ta. Îl vezi?

— E albastru! spuse Ursa. Are tot felul de nuanțe albăstrui!

Entuziasmul ei era intens și real. Dacă ar fi locuit pe strada aceea sau pe oricare altă stradă învecinată, ar mai fi văzut această pasăre și înainte. Presurile erau des întâlnite pe marginea drumurilor din sudul Illinoisului.

— Văd cuibul! spuse Ursa. Pot să mă uit în el?

— Da!

Ursa dădu la o parte buruienile înalte și aruncă o privire în cuib.

— O, Doamne! zise ea. O, Doamne!

— Au eclozat?

— Da! Sunt foarte mici și roz! Își deschid ciocurile la mine!

— Le e foame. Părinților lor le-a fost greu să găsească insecte pentru ei, fiindcă azi a plouat, spuse Jo uitându-se la cei patru pui de presură. Trebuie să-i lăsăm în pace. Auzi ce supărați sunt părinții lor?

Ursa nu-și putea lua ochii de la micuțele păsări.

— Este un miracol! Ăsta este primul miracol!

— Nu ai mai văzut niciodată pui de păsări într-un cuib?

— Cum aș fi putut? Vin de pe o planetă unde nu există pui de păsări, și mici cuiburi.

— Hai să mergem, spuse Jo. Părinții lor trebuie să-i hrănească acum, cât încă e lumină.

Când ajunseră la mașină, Jo întrebă:

— Chiar a fost prima dată-n viața ta când ai văzut o presură?

— Da. Este cea mai frumoasă pasăre pe care am văzut-o pe Pământ până acum.

Verificară următorul cuib, în care erau patru ouă. După aceea, un cuib de vireo-cu-ochi-albi. Acestea nu erau tocmai specia-țintă a lui Jo, dar ea colecta date despre orice cuib pe care-l găsea. Cuibul era încă folosit, pe lângă cei trei puișori de vireo-cu-ochi-albi fiind și un puișor de trupial-negru-de-cireadă, iar pe drum spre mașină Jo îi spuse Ursei despre trupiali cum își lăsau ouăle în cuiburile altor păsări, numite „gazde”, care-i creșteau.

— De ce nu vor trupialii să aibă grijă de propriii lor pui? întrebă Ursa.

— Dacă-și depun ouăle în cuiburile altor păsări, pot face mult mai mulți pui, pentru că celelalte păsări au grijă de puii lor. În natură, câștigător este acela care are cei mai mulți pui.

— Și păsările vireo-cu-ochi-albi sunt furioase că trebuie să crească puii trupialilor?

— Nu știu că-i cresc. Sunt păcălite să o facă. Și, de multe ori, puii gazdelor nu primesc suficientă mâncare, pentru că puii de trupial sunt mai mari, cresc mai repede și țipă mai tare după mâncare. Uneori puii gazdelor mor.

— Vor muri și puii de vireo-cu-ochi-albi?

— Arătau bine. Părinții lor fac o treabă bună, hrănindu-i pe toți.

Ursa amână să se urce în mașină pentru a vedea ultimul cuib. Se opri să se uite la flori, o întrebă pe Jo despre un bondar și se prefăcu fascinată de o piatră găsită între buruieni. Ursa continua să stea concentrată, cu piatra în mână, în timp ce mergeau cu mașina către ultimul cuib, în drumul lor trecând de aleea Vânzătorului-de-Ouă. Coborâră din mașină, dar, înainte ca Ursa să aibă timp să citească banda topografică, un Suburban alb cu numărul universității ieși din curbă. De la volan, dr. Shaw Daniels, cu părul alb, îi făcu lui Jo cu mâna. Parcă în spatele mașinii ei și coborî, arătându-și trupul deșirat.

— Lucrezi la ora asta târzie?

— Nu e târziu, spuse Jo. E doar 6. Vă așteptam în jur de 8.

— Ultima sesiune a fost anulată din cauza unei intoxicații alimentare.

— Glumești?

El dădu din cap.

— Oamenii au mâncat ceva în neregulă la recepția care a avut loc cu o seară înainte.

Prin ușa rămasă deschisă, Jo îl văzu pe Tanner, care stătea pe bancheta din spate a Suburbanului, lângă Carly Aquino. Sentimentul de vinovăție din privirea lui Tanner era evident, la fel ca încercarea lui de a și-l ascunde cu un zâmbet lingușitor. Ce-i plăcuse lui Jo la el, în afară de fața lui drăguță? Își luă privirea de la el, îndreptându-și ochii spre Leah Fisher, care stătea pe scaunul din față.

— S-a îmbolnăvit vreunul dintre voi?

— Suntem bine cu toții, spuse Leah.

— Din fericire, nu am stat prea mult la recepție, spuse Shaw, pentru că am cinat cu John Townsend și doi dintre studenții săi.

O privi o vreme pe Ursa.

— Și ea cine e? întrebă el.

— Ursa locuiește în zonă. Îi arătam cum monitorizez cuiburile.

— Îmi pare bine de cunoștință, Ursa, spuse el. Eu sunt Shaw. Ce ai acolo?

— O piatră cu cristale roz, spuse Ursa.

— Grozav, zise Shaw, privirea lui căzând pe șlapii care făceau ca picioarele fetei să pară mici.

— Era desculță, spuse Jo. I-am împrumutat șlapii ca să nu se rănească. Vă e foame?

— Foarte tare, zise Shaw. La prânz n-am mâncat decât niște chipsuri, în mașină.

— Bun. Duceți-vă acasă la mine și beți o bere cât timp verific eu ultimul cuib.

— Am auzit cumva cuvântul *bere*? strigă Tanner din mașină.

— Da, spuse Jo. Multă. Ușa casei e descuiată.

Pe când Shaw se îndepărta cu mașina, Jo porni spre cuibul de presuri, îngrijorările ei în legătură cu Ursa fiind alungate momentan de aparentul sentiment de vinovăție al lui Tanner. Se preconiza o conversație stânjenitoare și, având în vedere cât de laș era Tanner, tensiunea avea să se prelungească.

Lătrături feroce se auzeau la capătul drumului. Jo nu-l auzise niciodată pe cățelandru lătrând așa, dar el trebuia să fie.

— Fir-ar să fie, câinele se dă la ei!

— N-o să-i muște, spuse Ursa.

— De unde știi că nu? Apără casa Kinney de parcă trăiește acolo. N-ar fi trebuit să te las să-l aduci pe verandă.

— Am să-l învăț să nu mai latre.

— O să-l iei cu tine… când pleci.

Lătratul nu se oprise. Jo se grăbi să ajungă la ultimul cuib.

— Shaw este simpatic, spuse Ursa din spatele ei.

— Este, dar asta nu-nseamnă că n-o să te trimită acasă.

— Nu am nicio casă aici!

Jo se opri din mers și se întoarse spre ea:

— Nici să nu te gândești să-i spui că ești de pe altă planetă! Să nu spui așa ceva vreunuia dintre ei! Ai înțeles?

6

Fulgerul scăpăra printre norii îndepărtați dinspre sud.

— Sper că e un fulger care anunță căldură, spuse Jo. Nu vreau să mai pierd o zi de teren.

— Îți face bine să iei o pauză, zise Shaw.

Boala ei, din nou. Toți patru o întrebaseră cum se simțea. Iar Carly și Leah sugeraseră să-și angajeze un asistent de teren să o ajute. Nu o lăsară nici măcar să pună burgerii pe grătar. *Așază-te, Joanna. Pregătim noi cina, cât timp tu te odihnești.*

— Ar fi bine să închid geamurile de la mașină, pentru orice eventualitate, spuse Jo, îndepărtându-se de foc.

— Eu mă duc să-mi mai iau o bere. Mai vrea cineva? întrebă Tanner din spatele ei.

— Nu, mulțumesc, răspunse Shaw.

— Nici eu, răspunse și Carly.

— Asta-i ultima pe care-o beau, zise Leah.

Ursa prindea licurici și îi punea într-un borcan pe care i-l dăduse Jo. Când o văzu părăsind grupul din jurul focului, o urmări de la distanță. Jo o lăsase să ia cina cu ei și să le asculte conversația din jurul focului, dar curând avea să fie nevoită să o roage să plece. Deja evitase întrebări despre motivul pentru care fata se afla aici, iar cu un sfert de oră în urmă Shaw zisese: „S-a făcut târziu, n-ar trebui ca fetița să plece acasă?”

Jo se urcă în mașina parcată pe aleea întunecoasă, apăsă butonul de pornire a motorului și închise geamurile, pe care la sosire le lăsase deschise pentru că se grăbise să-și salveze oaspeții de asaltul lui Urs-Mic. Câinele se calmase instantaneu după ce Ursa și Jo ajunseseră, iar Jo trebuise să le explice musafirilor că era un câine vagabond care nu mai voia să plece de la ea.

— Probabil că l-ai hrănit, ceea ce înseamnă că te-ai pricopsit cu el, o critică Shaw.

De-ar fi știut el!

— Drăguță mașină, veni din întuneric vocea lui Tanner.

Băuse cel puțin șase beri, suficiente cât să-și facă curaj pentru discursul pe care Jo îl așteptase toată seara. Tocmai încuia mașina, când chipul frumos al lui Tanner se ivi din umbra spulberată de luminile de pe verandă.

— Știu, spuse Jo. Este prima mașină aproape nouă pe care am avut-o vreodată. Dar, sincer, m-aș simți mai bine dacă aș avea vechiul meu Chevrolet aici. Drumurile astea de pietriș nenorocesc mașina asta.

Tanner puse o mână pe capota roșie, lucioasă, a SUV-ului Honda.

— A fost a mamei tale?

— A insistat să o iau eu, când fratele meu n-a vrut-o.

— Am prins încă un licurici, Jo. Acum am patru, strigă Ursa de sub copacul hicori.

— Dar trebuie să le dai drumul în curând, spuse Jo.

— Așa am să fac, zise ea.

— Drăgălaș copil, spuse Tanner. Părinții ei nu se vor îngrijora că e plecată de-acasă la ora asta târzie?

— Cred că situația de la ea de-acasă e un pic dubioasă, răspunse Jo.

— Asta-i nasol.

— Mda.

— Jo…

Ea își încrucișă brațele la piept și așteptă. Tanner păși mai aproape de ea, trăsăturile lui fiind întunecate de umbra unui copac, iar proximitatea figurii lui neclare făcea ca întunericul umed să arate ca un confesional.

— Îmi pare rău că nu am venit la Chicago să te văd, spuse el. Dar am crezut…

— Ce?

— Am crezut că nu ai vrea să te văd așa.

— Așa cum?

— Știi tu… bolnavă. Fără păr și toate cele.

Când ea nu-i răspunse nimic, el întoarse capul dintr-o parte în alta ca să-și trosnească gâtul, gestul lui obișnuit când avea emoții.

— Am greșit…?

— Ai avut dreptate. Nu voiam să văd pe nimeni.

Dacă învățase ceva în ultimii doi ani, era că viața putea fi suficient de dificilă și fără a-i adăuga resentimente meschine.

El luă o gură de bere ca să-și spele ultimul păcat.

— Vrei și tu? o întrebă, întinzându-i berea. Să-ți aduc una?

— Nu, mersi.

Luă încă o înghițitură lungă din sticlă.

— Arăți grozav, apropo.

— Grozav pentru cineva care a supraviețuit cancerului?

— Doar grozav.

— Mersi.

— O să-ți faci o reconstrucție când o să te simți mai bine?

— Mă simt mai bine.

— Dar probabil că trebuie să aștepți o vreme…?

Jo stătuse cu brațele încrucișate la piept, iar acum le lăsă pe lângă corp.

— Nu, vreau să am pieptul exact cum îl am acum. După ce am aflat cât de liberi se simt bărbații din acest punct de vedere, nu vreau să mai fiu ca înainte.

El schiță un zâmbet și presupuse că umorul ei era rezultatul amărăciunii.

— Înțeleg de ce-ți dorești asta, după tot ce s-a-ntâmplat. Dar măcar mama ta a fost diagnosticată la timp ca să te salveze, zise el și-și lăsă capul pe-o parte ca să-și trosnească gâtul. Vreau să spun…

— Știu ce vrei să spui și ai dreptate. A spus-o chiar ea. Nu-și face nimeni mamografie la 24 de ani. Dacă mama nu s-ar fi îmbolnăvit și n-ar fi aflat că este purtătoarea unei mutații patogene, cancerul meu probabil că nu ar fi fost depistat decât când ar fi fost prea târziu.

— Sper că nu te deranjează că știu asta, dar am auzit că le-ai cerut să-ți extirpe tot.

— Nu mi-au extirpat tot. Mi-au lăsat uterul. Sunt destul de sigură că mi-au lăsat și o mare parte din creier.

El nu mai zâmbi de data asta.

— Poate-ar fi trebuit s-aștepți înainte de a lua decizia asta.

Probabil că tipul spunea acum ce se discutase printre profesori și studenți în cei doi ani în care ea lipsise.

— Bunica mea maternă și mătușa mea, adică sora mamei mele, au murit de cancer ovarian înainte să împlinească 45 de ani, spuse ea. Nu aveam de gând să stau degeaba și să aștept ca bomba asta cu ceas să explodeze.

— Nu ai păstrat ovule sau ceva de genul ăsta?

— De ce, ca să pasez nefericirea mea unei fiice?

— Îți înțeleg punctul de vedere. Dar cum e cu hormonii?

— Cum e cu ei?

— Dacă nu mai ai ovare, nu se instalează menopauza?

Cu siguranță că Tanner discutase cu ceilalți despre ce decizii medicale luase ea. Probabil că nu mai pronunțase niciodată cuvântul *menopauză* înainte ca ea să fie diagnosticată.

— Fac un tratament de substituție hormonală, spuse Jo.

— Și asta te face să te simți normal?

Lui Jo îi venea să-i tragă un genunchi în testicule, dar presupuse că n-ar fi fost o reacție normală din partea ei. Așa că se mulțumi să-i răspundă:

— Da, mă simt grozav.

El o aprobă dând din cap, duse sticla la gură și o goli.

— O știi pe actrița aia… zise el încercând să-și aducă aminte cum o chema, dar era prea cherchelit ca să reușească, și ea era purtătoare de o mutație de-asta și și-a scos tot. Și-a făcut o reconstrucție și se spune că acum îi are foarte mișto… știi tu…

— Are niște sâni foarte mișto pentru că e suficient de bogată ca să-și facă trupul așa cum vrea. Și nu a avut niciodată cancer. Plus că și-a putut păstra sfârcurile, bucăți de piele și de țesuturi care nu prezentau niciun risc.

El își adună suficient curaj încât să se uite la sânii ei.

— Dar nu crezi că într-o zi o să…

— Nu! Termină cu asta! Dacă sunt fericită cu felul în care arăt, și tu ar trebui să fii. Înțelegi asta, Tanner? E chiar imposibil să mă mai vezi ca pe o persoană întreagă?

— Rahat… Jo, îmi pare rău…

— Întoarce-te la Carly! Nu vă mai prefaceți că nu sunteți împreună, doar ca să mă scutiți pe mine de suferință. Nu sufăr deloc.

Jo se îndepărtă, intrând într-un nor întunecat și paralizant de sunete de greieri și cosași. Parcă ar fi fost anesteziată, iar pe măsură ce mergea, întunericul devenea din ce în ce mai dens. Când își reveni, se trezi lângă pârâu. Plânsese.

— Jo?

Se întoarse. La lumina razelor lunii, fetița arăta din nou ca un copil înlocuit de zâne la naștere, ramurile pădurii aruncând umbre pe chipul ei palid, ca niște nervuri.

— Ești bine? o întrebă ea.

— Bineînțeles, spuse Jo.

— Cred că mă minți.

Lipăitul lui Urs-Mic prin apa pârâului spulberă tăcerea dintre ele.

— Ursa, trebuie să…

— Știu. Plec, spuse ea.

— Te duci acasă?

Deschise capacul borcanului și apoi îl ridică în aer. Licuricii își câștigară libertatea unul câte unul, o constelație luminoasă răspândindu-se în pădurea întunecată. Puse la loc capacul și îi dădu borcanul lui Jo.

— Haide, Urs-Mic, spuse ea.

Jo o privi pe fată cum urca panta spre șosea.

— Unde te duci?

— Mă duc unde vrei tu să mă duc, răspunse ea.

7

A doua zi, Jo munci 15 ore, până la extenuare, în Pădurea Shawnee, ca să uite de Tanner Bruce, dar și ca să recupereze timpul pierdut cât plouase o zi întreagă. Și poate și ca să demonstreze că nu era bolnavă. Căută cuiburi și le monitoriză, în toate siturile ei de cercetare naturale, unde era cel mai greu de lucrat, pentru că se aflau departe de zonele în care interveniseră oamenii; plus că, odată ce găsea cuiburile, trebuia deseori să treacă prin tufișurile de pe malul apei, cu salce și urzici care o pișcau.

Soarele apusese dincolo de vârfurile copacilor, când ea și diversele creaturi care se lipiseră de ea se urcară în Honda. Exercițiul fizic și peisajele pline de verdeață o întineriseră, ca întotdeauna. Tanner și opiniile lui necioplite o bântuiau în continuare, dar le putea ignora, ca pe un bec ars de pe bordul mașinii.

Dar nu-și putea lua gândurile de la mica extraterestră. Din momentul în care se trezise, Jo își făcea procese de conștiință pentru că nu o dusese până la ușa locuinței sale și se îndoia că fetița se dusese acasă. Când Ursa plecase, spusese: *Mă duc unde vrei tu să mă duc.* Cu cât Jo încerca să interpreteze ce ar fi putut să însemne asta, cu atât i se părea de rău augur. Și totuși nu făcuse decât să rămână pe loc, privind cum fetița dispărea în noapte.

Intră pe Turkey Creek Road, convinsă că fata o aștepta la casa Kinney. Atunci și-ar fi dorit ca fetița să fi dispărut *cu adevărat.* În ultima secundă de amurg cenușiu, urcă pe aleea de pietriș. Privi arborele hicori din grădina din față. Nici urmă de fetiță. Nici urmă de câine.

Își aruncă echipamentul pe veranda închisă cu plasă și merse până la vatra pentru foc.

— Ursa? strigă ea.

Nu primi drept răspuns decât strigătul unei păsări de noapte, care-și căuta hrană pe câmpul din spatele casei.

Se apropia o mașină. Nimeni nu conducea până în acest punct decât dacă se rătăcise. O pancartă pe care

scria FUNDĂTURĂ, postată la începutul drumului, îi ajuta pe majoritatea șoferilor să nu-l confunde cu alt drum. Jo ieși în pragul casei când camioneta albă a Vânzătorului-de-Ouă, abia recognoscibilă în negura amurgului târziu, apăru de după colț. Cauciucurile scârțâiră când camioneta parcă în spatele mașinii ei, apoi Vânzătorul-de-Ouă opri motorul. Asta însemna că, indiferent pentru ce venise, avea să dureze ceva vreme.

Jo se îndreptă spre el să-l întâmpine în timp ce el se dădea jos din mașină.

— Te-am auzit venind pe drum, spuse el. Te așteptam.

Ea rămase la o oarecare distanță de el.

— Ce s-a întâmplat?

El se apropie.

— Eu zic că știi. Mi-ai pus un extraterestru pe cap.

— Nu i-am spus să meargă la tine acasă!

— De ce nu ai dus-o la poliție?

— Tu ai dus-o?

El veni mai aproape, suficient încât Jo să simtă aromele puternice de mâncare gătită. Nu-și dădea seama ce mâncase el la cină, dar era ceva care mirosea așa de bine, încât lui Jo i se făcu foame.

— Ar trebui înlocuit becul ăsta ars, spuse el, privind în sus la stâlpul de iluminat.

— S-a ars acum două săptămâni. Am hotărât că-mi place mai mult în întuneric.

— N-o să-ți mai placă, dacă vreunui huligan o să i se pară că o casă cufundată în întuneric este o țintă mai ușoară decât una luminată.

Huligan. Cine mai folosea un cuvânt ca ăsta?

Tipul își trecu palma peste obrazul acoperit de barbă.

— Fata asta e mare figură. Știi ce face în momentul ăsta?

— Citește *Război și pace*?

— Atunci, știi.

— Ce anume?

— Cât de ciudat de inteligentă este!

— Ți-am spus asta în ziua în care ți-am vorbit despre ea.

— Da, dar acum am văzut cu ochii mei. Mama mea crede că e extrem de precoce.

— Mama ta?

— O îngrijesc. Este bolnavă.

— Îmi pare rău, spuse ea, repetând ceea ce o mulțime de oameni îi spuseseră și ei.

El dădu din cap.

— Micuța extraterestră ți-a spus cumva cum o cheamă? întrebă Jo.

— Își spune Ursa Mare, pentru că de-acolo vine.

— Și mie mi-a spus la fel. Mă gândesc că Ursa ar putea fi numele ei adevărat.

— Și eu, zise el. Am căutat pe internet date despre o fetiță dispărută, pe care s-o cheme Ursa.

Jo se apropie de el.

— Te-ai uitat și pe website-ul „Copii dispăruți și exploatați”?

— Da, zise el.

— Ai văzut fotografia cu pantofii?

— Și tu ai văzut-o? Cum e posibil? Cum se face că nimeni n-a anunțat că lipsește băiețelul ăla mort?

— Se pare că ai trecut prin același proces ca mine, spuse ea.

— De cel puțin cinci ori era să sun la poliția locală. Dar am decis să vorbesc întâi cu tine.

— Nu știu ce să te sfătuiesc, spuse ea. Doar dacă nu cumva te hotărăști să o încui într-o cameră.

— Ce vrei să spui?

— Exact ce am spus. Am sunat la poliție în seara în care am vorbit cu tine. Nu ți-a povestit?

— Nu. Ce s-a întâmplat?

— A fugit, cum îmi și spusese că va face. Polițistul n-a văzut-o.

— Fir-ar să fie! spuse el. Am avut un presentiment că așa o să se-ntâmple dacă sun. Și ce-a zis polițistul? Știa de vreun copil dispărut?

— Nu. S-a purtat de parcă-l pusesem pe drumuri degeaba. N-a zis că o să-ncerce s-o găsească… nici măcar când i-am povestit despre vânătăi.

Tipul deveni vizibil încordat.

— Avea vânătăi?

— Pe gât, braț și picior. Nu se văd, pentru că-s acoperite de haine.

— Iisuse! Arată ca și cum o abuzează cineva?

— Pe una din ele se văd urme de degete.

— I-ai spus polițistului?

— I-am zis limpede părerea mea, că cineva i-a făcut rău. Dar tipul pare împotriva luării copiilor din căminul lor. Mi-a zis o poveste despre prietenul lui din școala generală. Copilul fusese dat în plasament la o familie adoptivă abuzivă și a ajuns să se sinucidă.

— Ți-a spus să nu o predai la poliție?

— Nu chiar. Dar a spus că, deseori, oamenii adoptă copii ca să ia banii de la stat. A adăugat că și dacă Ursa era abuzată, la o adică n-ar recunoaște. Pentru că fata știe că o familie adoptivă ar putea fi la fel de rea precum familia ei.

— Ce sfat aiurea, de la un polițist!

— Așa să fie?

— Ești de acord cu el?

— Nu știu, spuse ea. Nu am avut timp să mă gândesc de când am vorbit cu tipul. Am avut musafiri ieri…

— Mi-a spus Ursa.

— Știi ce am realizat ieri? Nu cred că fetița e de prin părțile astea.

— Straniu că spui asta… zise el.

— De ce?

— Și eu m-am gândit la fel azi. I-am arătat niște pui de pisică de-abia fătați și a luat-o razna. A spus că erau un miracol! E clar că n-a mai văzut niciodată pui de pisică, or, copiii de la țară văd o grămadă.

— Deci a mai văzut un miracol?

— Mai rămân doar trei.

— Puii de păsări au fost primul miracol.

— Mi-a povestit, zise el.

— Cum spuneai și tu, un copil de la țară a văzut pui de păsări cel puțin o dată până la vârsta ei. Cred că vine dintr-un oraș, poate a fost abandonată aici de cineva care a adus-o cu mașina.

— Și totuși vorbește de parcă e de pe-aici.

— Poate din Saint Louis? zise Jo.

— Nu vorbesc cu accentul ăsta acolo.

— Paducah?

— M-am gândit la toate statele din sud, chiar până în Florida, în care dintre ele s-ar putea vorbi cu accentul ăsta, spuse el. Dar fetița asta nu e pe niciuna dintre listele de copii dispăruți.

— Dacă cei care o aveau în grijă au adus-o aici cu mașina și au abandonat-o, sigur nu o vor da dispărută.

— Poate a fugit, spuse el. E prea isteață ca să rămână cu niște idioți care-i fac rău. N-am apucat să-ți spun cu ce se ocupă acum.

— Cu ce?

— A văzut la noi în bibliotecă niște cărți de Shakespeare și m-a întrebat dacă-mi plac. Când i-am spus că sunt pasionat de opera lui Shakespeare…

Jo nu auzi următoarele cuvinte, fiind absorbită de gândul că Vânzătorului-de-Ouă îi plăcea Shakespeare.

— …urma să-i numească pe cei șase pisoiași după personaje din piesele lui Shakespeare. M-a întrebat dacă poate să se uite pe calculatorul meu, să citească despre personajele lui Shakespeare, ca să se poată hotărî ce nume să le dea pisoilor. Asta face acum, studiază piesele de teatru.

— A făcut așa ceva și cu mine, s-a interesat de pasiunea mea pentru păsări – chiar a citit ceva din manualul meu de *Ornitologie.* Cred că face asta pentru ca oamenii să țină la ea.

— Poate așa supraviețuiește în familia ei disfuncțională.

— În mod evident, ei nu țin la ea.

— Nu, fir-ar să fie!

Jo se rezemă de camionetă și își duse mâna la frunte.

— Ești bine?

— Sunt prea obosită ca să mă ocup acum de așa ceva.

— Cred c-ar fi bine să stai jos.

Ea se îndepărtă de camioneta lui.

— Azi am muncit 15 ore. Am nevoie de un duș, mâncare și somn.

— Nu vrei să vorbești întâi cu ea?

— Despre ce?

El își încrucișă brațele la piept.

— Ar trebui să-ți mărturisesc ceva. Eu și Ursa am venit să te căutăm de două ori în seara asta.

— De ce?

— E îngrijorată. Spune că ai cancer.

— Doamne! Haide să facem o transmisiune publică despre asta din toate turnurile de telefonie!

El își lăsă brațele în jos.

— Nu știam că se poate face așa ceva.

— Nici eu nu cred că se poate, dar studenții și îndrumătorul meu de doctorat au fost oricum suficient de meticuloși.

— Ești în remisie?

— Presupun că așa se spune.

— Ai vrea să o lași pe Ursa să vadă că ești bine și poate să-i și spui? Îi este teamă că ai să mori.

— Toți vom muri.

— Hai să găsim varianta pentru vârsta de nouă ani.

— Mda. Trebuie oricum să vorbesc cu ea. Mi-a părut rău că am făcut-o să plece aseară.

— Nu se putea altfel. A spus că ai fi avut probleme cu îndrumătorul tău de doctorat.

— Există vreun detaliu al vieții mele pe care voi doi nu l-ați discutat?

— N-am ajuns niciodată la subiectul alegerilor tale în materie de lenjerie de corp.

Lenjerie de corp. Probabil că mama lui îi influența vocabularul.

— Te duc eu cu camioneta.

— Sunt murdară.

— Așa e și camioneta mea.

Nu știa nimic despre Vânzătorul-de-Ouă – pe nume Gabriel Nash –, în afară de faptul că un tip pasionat de opera lui Shakespeare avea o educație prea bună ca să vândă ouă pe un drum de țară. Își aminti furia lui subită după ce Ursa îl întrebase dacă și el își dădea doctoratul. Iar Jo nu văzuse nimic care să dovedească existența unei mame. Poate o omorâse pe Ursa și acum o ademenea pe Jo în capcană. Pentru a mia oară în acea zi, Jo își făcea procese de conștiință că lăsase un copil de nouă ani să plece singur în pădure.

El îi observă ezitarea.

— Vino după mine în mașina ta, dacă preferi.

— Cred că așa am să fac.

— E isteț să fii precaută.

— Ce vrei să spui?

El se gândi cum să formuleze răspunsul.

— Dacă voiam să-ți fac rău, aș fi avut destule ocazii de când locuiești aici.

— Și eu la fel, dacă voiam să-ți fac rău, spuse ea, pentru că el nu avea niciun drept să considere că o femeie care trăia singură în pădure era o invitație la violență.

El zâmbi ușor, iar ea zări vag dinții lui albi în întuneric.

— De obicei, casa e închiriată de mai multe persoane în același timp. De ce ești numai tu în vara asta?

— Așa s-a nimerit, zise ea.

Adevărul era că un student licențiat care studia insecte de prerie avusese de gând să locuiască la casa Kinney în acea vară, până când aflase că urma să o împartă cu Jo. Și atunci folosise banii din fondul de cercetare pentru închirierea unei alte case, pretinzând că voia să locuiască mai aproape de siturile lui de cercetare. Dar Jo bănuia că nu voise să locuiască cu o femeie care nu mai era chiar o femeie. Mulți studenți de sex masculin se simțeau stânjeniți în preajma ei de când se întorsese, în special cei care obișnuiau cândva să flirteze cu ea. Psihologul ei o avertizase în legătură cu asemenea reacții din partea bărbaților, dar suferința provocată de ele nu putea fi vindecată cu nicio terapie. Gestionarea durerii era un calvar de zi cu zi. Natura și cercetarea erau singurele ei supape.

— Păcat, spuse Vânzătorul-de-Ouă. Probabil că te simți singură.

— Deloc, răspunse ea. Prefer să locuiesc singură când fac cercetare. Dacă ar mai sta cineva cu mine, m-ar distrage.

El deschise ușa camionetei sale.

— Presupun că asta a fost o aluzie. Hai cu mine!

8

Poteca plină de hârtoape care ducea la proprietatea Vânzătorului-de-Ouă nu mai fusese pietruită de ani buni și doar faptul că trecea pe-acolo cu camioneta masivă împiedica pădurea s-o năpădească. Jo conducea încet, Honda ei legănându-se și scârțâind când cauciucurile se scufundau în vreun șanț. Auzi un lătrat puternic, apoi apărură ochii lui Urs-Mic, strălucind în lumina farurilor. Continuă să latre, alergând între camionetă și SUV când întunericul dens al pădurii făcu loc unei curți luminate de neon.

Vânzătorul-de-Ouă sări din camionetă și încercă să-l gonească pe câine.

— Văd că i-ai moștenit și pe Urs-Mic, și pe Urs-Mare, spuse Jo, coborând din mașină.

— I-am spus Ursei că nu poate rămâne pe proprietatea mea.

— Îți urez succes!

— Știu, spuse el. Am lăsat-o să-l hrănească.

— Încep să văd un tipar aici.

— A trebuit să o las. Nu am vrut să-l țin aici cu burta goală, printre puii de găină și purcelușii.

— Ai porci?

— N-ai simțit mirosul?

— N-aș ști să fac diferența între mirosul de porc și cel de cal.

— Precum cei mai mulți orășeni.

Cuvântul *orășeni* îi zgârie urechile.

— Mănânci din porcii pe care-i crești? întrebă ea.

— De fapt, le citesc din Shakespeare, zâmbi el. Da, îi mănânc. Trăim de pe urma fermei cât putem de mult. Am repulsie să cumpăr ceva de la magazine.

— Ce repulsie ciudată!

— Nici n-ai idee! zise el, dar ea nu înțelese ce voia să spună.

El privi spre ferestrele luminate ale casei.

— Povestea cu Ursa este că locuiește prin preajmă, dar că părinții ei au probleme. Asta crede mama mea, care nu e tocmai fericită s-o vadă stând pe-aici.

— Ursa nu i-a spus povestea cu extratereștrii?

— Ba da, iar asta a făcut-o pe mama să-i pară și mai rău pentru ea. Zice că Ursa și-a creat o fantezie ca să scape de realitatea ei.

— Ceea ce e adevărat.

— Nu, nu e, spuse el. Ursa nu crede în prostiile pe care le zice.

— Atunci de ce tot repetă povestea asta?

— Pentru că e deșteaptă.

— E deșteaptă pretinzând că e extraterestră?

— Nu știu. Sunt prea naiv și încă nu pricep ce vrea să spună.

Ursa țâșni pe ușa din față, alergă prin verandă și sări peste trei trepte deodată, de parcă făcea asta de ani buni.

— Te-a văzut!

Își încolăci brațele în jurul taliei lui Jo și își lipi capul de abdomenul ei.

— Mi-a fost dor de tine, Jo! Și… ghici ce? Am mai văzut un miracol!

— Am auzit… pisoiașii, spuse Jo.

— Poate merge să-i vadă și ea? îl întrebă ea pe Gabe.

— Nu-i deranjăm noaptea, plus că Jo trebuie să mănânce, zise el, apoi adresându-i-se lui Jo: Ne-a rămas destulă mâncare de la cină.

— O… mersi, zise Jo, dar eu…

— Ne-ai face o favoare. Am gătit prea mult.

— Pulpe de porc, sos de mere, păstăi verzi și piure de cartofi, zise Ursa. Gabe crește totul în fermă. Face singur chiar și sosul de mere! Sunt meri aici, Jo! M-am urcat în ei azi!

— Pisoiași, purcelușii, meri… mai vorbeam de fantasmele unui copil, spuse Jo.

— A fost destul de fericită, zise el.

— Văd.

Ursa o târî pe Jo de mână în sus pe treptele casei, pe frontispiciul căreia scria FERMA FAMILIEI NASH. Trecură pe lângă balansoarele din veranda acoperită și intrară în casă. Spațiul era primitor, cu pereți și pardoseli de lemn, un șemineu de piatră și mobilă făcută din lemn masiv. Casa era mai sofisticată decât și-ar fi închipuit Jo, mai ales având în vedere

aleea neglijată și indicatorul scorojit pe care scria TRECEREA INTERZISĂ. În bucătărie erau aparate casnice moderne și blaturi frumoase de granit. Și, spre deosebire de casa Kinney, în care era răcoare datorită unor aparate de aer condiționat îmbătrânite și ferestrelor, ferma Nash avea aerisire centrală.

O femeie frumoasă cu păr alb, probabil bunica lui Gabe, stătea la masa din bucătărie, având alături un baston cu patru picioare.

— Eu sunt Katherine Nash, spuse ea, analizând-o pe Jo cu ochii săi azurii, pătrunzători.

Bătrâna îi întinse o mână tremurătoare, probabil din cauza bolii Parkinson.

Jo dădu mâna cu ea.

— Îmi pare bine de cunoștință. Eu sunt Joanna Teale, îmi puteți spune Jo.

— Ursa a vorbit despre tine toată ziua.

— Îmi cer scuze pentru asta, spuse Jo, iar Katherine zâmbi.

Gabe punea deja în farfurie mâncare caldă din vasele de pe aragaz. Lăsă farfuria pe masă și trase un scaun.

— Sigur nu deranjez? întrebă Jo. Sunt plină de noroi pe ghete, vă murdăresc podeaua.

— Prostii, răspunse Katherine. Soțul meu spunea că nicio cabană de lemn nu arată autentic fără puțin pământ pe podea.

— O filosofie care a funcționat cu un copil care umbla mereu plin de pământ, spuse Gabe.

Jo se întreba dacă fusese crescut de bunici. Mai devreme spusese că mama lui era bolnavă. Poate avea o boală cronică, ceva care o imobilizase la pat încă de când Gabe era copil.

Se așeză, tăie carnea fragedă, înăbușită, și înghiți dumicatul delicios de pulpă de porc asezonată.

— Cabana e superbă, îi spuse ea lui Katherine. Era aici când ați cumpărat proprietatea?

— Arthur, soțul meu, și câțiva prieteni de-ai lui au construit-o, spuse ea. George Kinney, omul care deține proprietatea unde stai tu cu chirie, ne-a ajutat și el. Era foarte bun prieten cu soțul meu, să știi.

— Habar n-aveam, spuse Jo.

— Au fost colegi de cameră în facultate, la Universitatea din Illinois. După licență, au rămas în Illinois. Soțul meu preda literatură engleză la Universitatea din Chicago și sunt sigură că știi că George este entomolog la Universitatea din Illinois.

— Da, spuse Jo.

Se uită la Gabe, observând că el o privea din bucătărie. Acum înțelegea câteva dintre misterele lui. Bunicul care îl crescuse fusese profesor de literatură. Asta explica legătura lui cu Shakespeare și poate, motivul pentru care reacționase la întrebarea Ursei în legătură cu doctoratul. Rușinându-se, Gabe își mută privirea și se duse să pună o casoletă de plastic în frigider.

— Cine a cumpărat pământul mai întâi, dr. Kinney sau soțul dumneavoastră? o întrebă Jo pe Katherine.

— Eu și Arthur am cumpărat primii. Ne-am dorit un refugiu departe de oraș, plus că Arthur își dorea să construiască o cabană de lemn încă de când era mic. George și soția lui au cumpărat proprietatea vecină când a fost scoasă la vânzare câțiva ani mai târziu. Lui George îi plăcea să studieze insectele acvatice de pe Turkey Creek, care curge la doi pași de casa lui.

— Câți ani aveau copiii dumneavoastră când ați construit cabana? întrebă Jo.

— Când am terminat-o, Gabe nu se născuse încă și sora lui era la liceu.

Zâmbi când văzu confuzia lui Jo.

— Presupun că ai crezut că sunt bunica lui Gabe?

Jo era mult prea stânjenită ca să recunoască.

— Gabe este ceea ce se numește un copil „la vârsta a doua”, spuse Katherine. L-am născut când aveam 46 de ani, iar tatăl lui avea 48. Sora lui e cu 19 ani mai mare decât el.

— Tatăl tău încă trăiește? îl întrebă Jo pe Gabe.

Înainte ca fiul ei să poată răspunde, Katherine spuse:

— Arthur a murit acum doi ani.

— Îmi pare rău, zise Jo.

— Era cât de poate de sănătos, adăugă Katherine, dar un anevrism l-a răpus pe neașteptate.

Ursa ascultase conversația, dar, când Jo începu să mănânce, ieși din încăpere alergând. Se întoarse cu o hârtie în mâini.

— Am trei nume până acum, îi zise lui Gabe. Vrei să ți le spun?

— Desigur, îi răspunse el și se așeză pe scaunul din fața ei.

— Unul dintre pisoiașii băieței trebuie să se numească Hamlet.

— Ar putea avea o soartă tristă, spuse Gabe.

— Știu. Am citit ce i s-a întâmplat, zise Ursa, dar Hamlet este o persoană importantă.

— Este, confirmă Gabe. Care dintre ei va fi Hamlet?

— Cel gri, pentru că griul este o culoare cam tristă.

— Are logică, spuse Gabe.

— Pisicuța albă va fi Julieta din *Romeo și Julieta.* Chiar îmi place numele.

— Și mie, zise Gabe. Dar și Julieta are o soartă tristă.

— Nu mai spune așa! Astea sunt doar nume!

— Ai dreptate. Până la urmă, Julieta a pus faimoasa întrebare: „Ce preț are un nume?” Ce altceva mai ai?

— Macbeth.

— Bine, fără comentarii în legătură cu soarta lui. Care pisicuță?

— Cea alb-negru.

— Ai fost harnică. Ai citit trei dintre cele mai cunoscute piese ale lui Shakespeare.

— Am căutat piesele cele mai importante. Următoarea este *Iulius Cezar.* Dar nu crezi că Iulius va fi prea asemănător cu Julieta?

— Ai putea să-i spui Cezar.

— Poate. Dar mai întâi trebuie să citesc despre el, ca să știu cărei pisicuțe i se potrivește numele.

— Nu prea e bun… destinul lui, vreau să spun.

Ursa strânse din buze a disperare, iar Gabe își ascunse cu mâna un zâmbet.

Jo adora scena. Erau deja ca doi prieteni vechi, jucându-se cu umor.

— Poate ar trebui să treci la comedii, spuse Gabe.

— Ar trebui să plece acasă, spuse Katherine. O duci tu sau Jo?

Gabe se uită încurcat la Jo.

— Nu am discutat asta încă.

— Probabil că părinții ei sunt exasperați la ora asta, continuă mama lui.

— Nu sunt, spuse Ursa. Sunt fericiți că mă aflu aici, pentru că-mi iau doctoratul.

Ochii albaștri, pătrunzători, ai lui Katherine îl priviră fix pe fiul ei.

— Știu, știu, spuse el. Lasă-mă să discut cu Jo despre asta.

— Cina a fost delicioasă. Mulțumesc, spuse Jo, ridicându-se de pe scaun.

Gabe o conduse la ușa din față, iar când Ursa încercă să-i urmeze, el îi spuse:

— Vrei să-mi faci o favoare? Ia farfuria în care a mâncat Jo și spal-o la chiuvetă.

— Spui asta doar ca să poți vorbi cu ea despre mine, zise Ursa.

— O spun pentru că urăsc să spăl vasele. Hai!

Deschise ușa și ieșiră, apoi coborâră treptele verandei ca să poată vorbi fără să-i audă nimeni.

— Nu poate rămâne aici. Mama mea nu știe că a dormit aseară la noi.

— Cum se poate să nu știe?

— Nici eu nu am știut. Când m-am dus să mulg vaca, cățelul a ieșit din hambar lătrând.

— A dormit în hambar?

— Presupun că da.

— Bietul copil! A dormit și în magazia de la Kinney.

— Am sentimentul că a avut și zile mai rele, zise el.

— Mulțumesc că o ajuți. În seara asta, parcă-i altă fetiță.

— Mda, dar nu poate rămâne aici. Dacă nu aflăm unde locuiește, mama o mă pună s-o duc la poliție.

— Cred că trebuie să găsim o cale să facem asta. Dar nu pot să-mi iau liber mâine. Am prea multe cuiburi de monitorizat.

— Ei bine, nu te aștepta de la mine să chem poliția. Nu am să încui un copil ca pe un animal.

— Știu. E un lucru oribil, nu?

El privi în jos spre Urs-Mic, la fel de blând cum fusese și cu Jo când o linsese pe degetele ce-i miroseau a friptură de porc.

— Și dacă mai așteptăm? spuse el.

— Ce să așteptăm?

— Nu ți se pare ciudat că și-a propus să vadă exact cinci miracole? De ce ar face asta?

— Ca să tragă de timp, bineînțeles.

— Dar poate are un motiv. Poate așteaptă să se întoarcă acasă cineva în care are încredere… sau ceva de genul ăsta.

— N-am stabilit că nu e de pe-aici?

— S-ar fi putut muta în zonă săptămâna trecută.

El privi spre ușă, ca să se asigure că Ursa nu trage cu urechea.

— Poate are grijă de ea bunica ei, dar acum e internată în spital. Poate când bunica ei a mai fost bolnavă, fetița a trebuit să vină să locuiască aici la o rudă, care s-a dovedit a fi abuzivă, așa că fetița a fugit.

— Și eu îmi imaginez astfel de povești.

— Se potrivește cu situația de față.

— Și dacă bunica nu se mai face bine? spuse Jo.

— Și dacă se face bine, iar copila va fi adoptată din cauza noastră?

— Și cât ar trebui să așteptăm ca această bunică virtuală să-și facă apariția?

— Spun doar că ar trebui să ne gândim la asta câteva zile. Poate învață să aibă încredere în noi și ne spune adevărul.

Ursa își vârî capul pe ușa din față.

— Ați terminat de vorbit despre mine?

— Mmm… nu. Treci înapoi în casă, spuse el.

Ușa se închise.

— Cred că am putea să avem necazuri dacă mai așteptăm, spuse Jo.

— Nu a anunțat nimeni dispariția fetei. Nu-i pasă nimănui de ea, nici măcar polițistului cu care ai vorbit. Și, cum a zis și el, ar putea ajunge într-o familie adoptivă de tot rahatul, așa că nu văd niciun

motiv să ne grăbim să facem așa ceva când am putea găsi o altă soluție.

— Dacă o ducem la poliție, am putea avea grijă să nu ajungă într-un loc rău.

— Cum?

Ea nu avea un răspuns.

— Dacă vrei să o duci la poliție, du-o, spuse el.

— Nu vreau.

— Atunci ia-o înapoi la Kinney.

— Și s-o las singură când o să plec la muncă mâine-dimineață?

— Las-o pe drumul care duce la mine. Mă scol dis-de-dimineață ca să hrănesc animalele.

— Dar am să trec pe aici foarte devreme.

— Știu. Te aud când treci cu mașina pe șosea. O să se descurce ea.

— Și ce explicații o să-i dai mamei tale?

— E o copilă din vecini căreia îi place să-și petreacă timpul la ferma noastră.

— Nu mi se pare-n regulă ce facem.

— Ți s-ar părea mai în regulă s-o încuiem într-un dulap și să chemăm poliția s-o ia?

— Fir-ar să fie, în niciun caz!

9

Timp de patru zile, Jo și Gabe o plimbară pe Ursa în secret de la unul la celălalt. Câteodată păreau a fi un cuplu divorțat împărțindu-și copilul între două case. Dar de cele mai multe ori era ca un schimb ilegal, pentru că o pasau pe Ursa la orele întunecate de dinainte de răsărit și de după lăsarea serii. În fiecare seară când ajungea acasă, Jo verifica paginile de internet cu copii dați dispăruți, așteptând să vadă ochii căprui obsedanți ai Ursei la fiecare mișcare de deget pe ecranul telefonului. Dar, după mai bine de o săptămână, nimeni nu-i raportase dispariția.

În a treia zi, Gabe o duse pe Ursa la un târg de haine la mâna a doua ca să-i cumpere câte ceva de îmbrăcat, iar rezultatul fu o garderobă în care predominau nuanțele de mov și imagini de animale cu ochii mari. În a patra zi – îmbrăcată în haine decente, bine hrănită și după o joacă de ore bune în grădină –, Ursa nu mai arăta ca un copil înlocuit de zâne la naștere. Cearcănele întunecate îi dispăruseră, pielea avea un rozaliu sănătos, plus că fetița pusese deja câteva kilograme pe ea.

În fiecare seară, după ce făcea duș, Ursa îi povestea lui Jo despre lucrurile distractive pe care le făcuse la fermă, și uneori Jo era un pic geloasă că Ursei îi plăcea atât de mult să-și petreacă timpul cu Gabriel în Țara Minunilor. Atunci se simțea ca într-un cuplu divorțat, deși abia îl cunoștea pe Gabe.

Tensiunea dintre cel doi „părinți” deveni reală în a cincea seară, când Ursa spuse:

— Ghici ce m-a lăsat Gabe să fac astăzi?

— Să mulgi vaca?

— Deja fac asta de ceva vreme.

— Să călărești un pui de unicorn?

— Aș vrea eu! Dar a fost aproape la fel de distractiv să trag cu arma!

Jo lăsă furculița jos.

— Am nimerit aproape de centrul țintei de trei ori!

Jo își trase scaunul de la masă.

— Așteaptă aici. Mă întorc în câteva minute.

Luă cheile și își puse sandalele în picioare.

— Unde te duci?

— Să vorbesc cu Gabe.

— De ce ești furioasă?

— De unde ți-a venit ideea asta?

— Ochii tăi scapără ca niște fulgere.

— Nu sunt furioasă pe tine. Stai aici!

Jo îl închise pe Urs-Mic în verandă ca să nu vină după ea. Îl înjură pe Vânzătorul-de-Ouă de fiecare dată când Honda pe care o avea de la mama ei lovea cu bara de jos poteca plină de hârtoape care ducea la fermă.

Gabe răspunse la ușă purtând un șorț roz și, dacă nu ar fi fost furioasă, probabil că ar fi râs de tipul musculos și bărbos în versiunea Martha Stewart.

— Ar trebui să repari Marele Canion căruia îi zici drum, spuse ea.

— Ai venit până aici ca să-mi spui asta? întrebă el.

— Nu.

— Ursa e bine?

— E minunată, spuse Jo, și aș vrea să o lăsăm să fie așa, deci te rog să-ți ții armele departe de ea de-acum încolo.

— Cine e? strigă din casă mama lui Gabe.

— E Jo. Are nevoie să împrumute niște zahăr. Așteaptă aici, îi spuse el lui Jo.

Se întoarse în mai puțin de un minut, fără șorț, cu o punguță de zahăr în mână.

— Ești vreunul dintre militanții pentru controlul armelor? întrebă el, rânjind în barbă.

— Nu sunt de acord să pui un pistol în mâinile unui copil care nu are cum să înțeleagă pericolul armelor de foc.

— A purtat echipament de protecție pentru ochi și urechi și am învățat-o toate regulile de siguranță.

— Este doar un copil, iar copiii fac lucruri neașteptate. Uneori, câte unul se furișează până la vitrina cu arme a tatălui său care a murit și își împușcă fratele mai mic.

— E prea deșteaptă ca să facă asta. Și cine știe unde o să ajungă? Într-o bună zi s-ar putea să aibă nevoie de aptitudinea asta.

— Să-și omoare nenorociții de părinți adoptivi?

— Sunt de principiul că e bine să fii pregătit, spuse el.

— Sigur, pentru apocalipsă.

— Poate.

— Ești unul dintre ei? Dintre nebunii care cred în teoria supraviețuirii? Cum se face că un tip care citește Shakespeare e adeptul unei asemenea tâmpenii?

— Deci toți cei care dețin arme sunt niște tâmpiți care nu citesc Shakespeare? Ești sigură că ăsta e argumentul tău?

— Sunt prea obosită pentru discuția asta. Dar să-ți ții armele-alea sub cheie, departe de Ursa!

Porni să coboare scările, dar se întoarse și luă punguța de zahăr din mâna lui.

— De fapt, chiar am nevoie de zahăr pentru cafea. Am rămas fără.

În drum spre casă, ieșiră din nou la suprafață toate îndoielile pe care le avusese când o lăsase pe Ursa să stea la ei, mai ales rezervele pe care le avea față de Vânzătorul-de-Ouă. Adevărul era că nu știa nimic despre acest bărbat.

Ursa o aștepta pe potecă.

— Ai țipat la Gabe? întrebă ea.

— Sigur că nu, spuse Jo.

— O să mă mai lase să mă duc la el?

Era mai afectată de ceartă decât se așteptase. Jo se lăsă pe vine în fața ei și îi ținu mâinile într-ale ei.

— Totul e bine. Am avut doar o mică discuție cu Gabe.

— Despre arme? întrebă ea.

— Da. Părinții mei m-au crescut altfel decât l-au crescut ai lui pe el. Mie armele nu mi s-au părut niciodată *distractive.* Eu am fost învățată că singurul lor scop este de a ucide.

— Noi am tras numai în ținte.

— Și de ce folosesc oamenii țintele? Ca să învețe cum să tragă cu gloanțe într-o inimă sau într-un creier adevărat. Te învăța cum să ucizi pe cineva.

— Eu nu m-am gândit la asta.

— Ei bine, doar despre asta-i vorba… sau să omori o căprioară, și nu te-aș vedea pe tine făcând asta.

— Nu aș omorî niciodată o căprioară!

— Bun. Fără arme de-acum înainte, bine?

— Bine.

Jo își încălzi din nou farfuria cu mâncare, în cuptorul cu microunde, dar chiar când începu să mănânce, Urs-Mic se porni să latre de pe verandă.

— Ce mai e acum?

Ieși pe verandă exact când camioneta lui Gabe frâna scârțâind în spatele mașinii ei.

— Nu pot să cred, spuse ea. Ai condus până aici ca să continuăm cearta?

— Eu nu mă certam, spuse el.

— Argumentai ce ai făcut.

— Asta nu înseamnă ceartă.

— Aș vrea să-mi termin cina.

— Ar trebui, spuse el, mergând spre casă.

— De ce ai venit?

— Să facem pace. Nimic mai bun decât stelele, să ne arate cât de neînsemnate sunt micile noastre certuri. Mi-am adus telescopul.

— Galaxia Vârtelniței! strigă Ursa din spatele lui Jo. A promis! A spus că o să ne-o arate într-o noapte!

— Iar asta este o noapte perfectă, zise Gabe. Fără lună, atmosfera clară, stâlpul tău de iluminat nefuncțional invitând hoții la tine în casă, unde nu ai nicio armă…

Ea încercă să facă o mutră supărată, dar zâmbetul lui o descurajă.

— Termină-ți cina cât mă pregătesc eu, spuse el. Vrei să înveți cum să montezi un telescop? o întrebă pe Ursa.

— Da!

Jo lăsă ușa de plasă deschisă și-i strigă dinăuntru fetiței:

— Este singurul vizor prin care ai voie să te uiți cu Gabe! Ai înțeles?

— Da, spuse Ursa, iar Gabe salută milităreste.

După ce Jo termină de mâncat și spălă vasele, li se alătură la marginea câmpului și descoperi că telescopul lui Gabe era mult mai sofisticat decât se

așteptase. Îi aparținuse tatălui său, un astronom amator care-și învățase copiii să identifice corpurile cerești. Gabe aduse și un binoclu și îi arătă Ursei cum să localizeze Galaxia Vârtelniței orientându-se după stelele Carului Mare. Jo îi asculta, stând pe un scaun pliant, prea obosită după o zi lungă de cercetare pe teren ca să mai aibă putere să caute urmele cețoase ale unei galaxii.

Chiar și cu un telescop atât de impresionant, dură ceva vreme să localizeze Galaxia Vârtelniței, din cauza unui fenomen pe care Gabe îl numi „luminozitate redusă de suprafață”. Asta nu însemna nimic pentru Jo, în afară de faptul că ar fi putut adormi în scaunul ei înainte ca el să o găsească.

— În regulă, aici e, spuse el, Messier 101, cunoscută și drept Galaxia Vârtelniței.

Ursa se ridică pe o ladă pe care i-o adusese el și se uită prin ocular.

— O văd!

Rămase tăcută în timp ce o studia.

— Știi cu ce seamănă, Jo?

— Cu o vârtelniță?

— Arată ca un cuib de presuri-indigo. Și stelele albe sunt ouăle.

— Trebuie să văd asta.

Jo se ridică din scaun și privi prin telescop. Ursa avea dreptate. Vârtejul diafan era un cuib celest plin de stele-ouă albe.

— Bine, ăsta este cel mai cool lucru pe care l-am văzut vreodată. E ca un cuib de presuri-indigo văzut de deasupra. De multe ori au conturul ăsta neregulat pe margini.

Gabe se mai uită o dată.

— Văd ce spui. Și partea din mijloc a cuibului se duce într-o spirală la infinit. Îmi place mult mai mult decât o Vârtelniță. Cuibul Infinit. Așa am s-o văd de acum încolo.

— Acolo locuiesc eu, spuse Ursa. Eu locuiesc în Cuibul Infinit.

— Norocoasă fată, spuse Jo, ciufulindu-i părul din creștet.

Ursa țopăia ca o nebună, ca și cum era gata să se lanseze spre stele.

— Pot să topesc bezele?

— Ursa… sunt prea obosită să aprind un foc.

— Îl aprind eu, spuse Gabe. Adu bezelele, Domnișoară din Cuibul Infinit.

Ursa fugi la ușa din spate.

— E-n ordine? întrebă el.

— Sunt trează de la 4:30, spuse Jo.

Și Ursa era trează de la aceeași oră, dar vizita neașteptată a lui Gabe o umpluse de energie.

— Stai jos și odihnește-te, o îndemnă Gabe. Supraveghez eu topirea bezelelor, cu mai multă înțelepciune decât am dovedit mai devreme.

Începu să aducă crengi în vatra de foc.

— Asta era o scuză, apropo.

— Bine.

Ea se întoarse pe scaunul ei.

— Și eu îmi cer scuze că ți-am zis că ești un fan Shakespeare care crede-n tâmpenii.

— Sunt un fan Shakespeare care vinde ouă pe marginea drumului… ceea ce înseamnă cam același lucru.

El îi studie expresia feței.

— Probabil că te întrebi de ce vând ouă, în loc să am o slujbă obișnuită.

— Asta nu e treaba mea, răspunse ea, deși își pusese deseori întrebarea.

— Vând ouă pentru că găinile mele produc mult mai multe decât pot eu folosi.

Își mută privirea de la ea și mai aduse crengi din stiva de lemne.

— Dar taraba de ouă este și terapie.

— În ce fel e terapie?

O privi din nou.

— Pentru anxietate socială, depresie și agorafobie.

Se ridică în scaunul ei să vadă cât de serios era.

— Nu-ți face griji, mă descurc cu Ursa. Nu i-aș face vreodată rău.

Ursa ieși alergând și aruncă punga de bezele pe un scaun pliant.

— Poți, te rog, să aduci o brichetă? spuse Gabe.

Fata fugi înapoi în casă.

— De ce m-aș gândi că i-ai face rău Ursei doar pentru că suferi de depresie? spuse Jo.

El dădu din umeri.

— Mulți oameni nu înțeleg bolile psihice.

— Unde e bricheta, Jo? strigă Ursa de la ușa din spate.

— În sertarul de lângă prăjitorul de pâine.

— Nu-i acolo.

— Înseamnă că Shaw & Co au lăsat-o aiurea. Caut-o și tu pe-acolo, spuse ea, după care se întoarse spre Gabe. Medicația te ajută?

— Am renunțat la doctori când au vrut să mă treacă pe pastile.

— Când a fost asta?

— Acum câțiva ani. Când eram în al doilea an la Universitatea din Chicago, am avut ceea ce părinții mei au numit în mod straniu „o cădere nervoasă". Nu m-am mai adunat de-atunci.

— Universitatea din Chicago? Unde preda tatăl tău?

— Mda, ce situație stânjenitoare, nu? Și toate visurile sale legate de singurul lui băiat duse pe apa sâmbetei…

Rupse o creangă pe genunchi și aruncă bucățile în vatră.

— Gabe, îmi pare rău.

— De ce? Nu e vina nimănui. Nu-ți poți alege moștenirea genetică.

— Mie-mi spui? Cancerul meu mamar e din cauza mutației BRCA1, dacă știi ce înseamnă.

— Rahat, da, știu.

Ursa se întoarse cu bricheta.

— Știi unde au pus-o? În sertarul de la biroul tău.

— Ciudat, zise Jo. Sper că asta nu e o sugestie subtilă cu privire la cercetarea mea.

Gabe aprinse bricheta și rânji.

— Promit să nu mă apropii de cercetările tale.

— Ai face bine să n-o faci, spuse Jo.

În timp ce el aprindea crengile din vatră, Ursa plecă să caute un băț în care să înfigă bezelele.

— N-ar fi trebuit să aduc vorba de cancer, spuse Jo. N-am vrut să minimalizez ce mi-ai spus.

— Continuă și minimalizeaz-o… măcar să reușești.

— Mie nu-mi pari niciodată anxios. Ești mai sociabil decât mulți oameni pe care-i cunosc.

— Da? Presupun că a ajutat taraba de ouă. Dar ia-mă din regatul meu și totul se va duce de râpă.

— De-asta nu suferi magazinele?

El dădu din cap afirmativ.

— Dacă uneori e coadă mare, trebuie să plec.

— De ce?

— Presiunea zdrobitoare a oamenilor pe sufletul meu. Nu ai simțit-o niciodată?

— Ba cred că da… în Walmart.

— Da! Locul acela e cel mai rău!

Ursa se întoarse cu un băț și înfipse trei bezele în el.

— Frumos, spuse Gabe. Una pentru mine, una pentru Jo și încă una pentru mine.

— Toate pentru mine! spuse Ursa.

Jo adormi privindu-i cum coceau bezele, gândindu-se ce drăgălași arătau împreună. Se trezi când Gabe își trecu ușor degetele pe fața ei.

— Aveai un țânțar pe obraz, spuse el.

— Probabil că am hrănit toată pădurea.

— Ba nu. Am stat cu ochii-n patru.

Ea încercă să-și alunge somnul.

— Pe mine?

— Pe tine.

O privea de parcă ar fi sărutat-o, iar valul de adrenalină produs de trezirea bruscă o făcu să se simtă ciudat. Amețită, aproape. Inima îi bătea cu putere în piept, de parcă încerca să scape.

Se îndreptă să vadă dacă Ursa băgase de seamă că el o atinsese. Fetița adormise pe un scaun aflat de cealaltă parte a focului, murdară pe bărbie de bezea.

Jo se ridică nesigură pe picioarele ei.

— Ursa trebuie să se culce. Se trezește devreme.

— Știu, spuse el, venind lângă ea. Am vrut să o duc eu în casă, dar nu am știut unde. Doarme în patul tău sau pe canapea?

— Pe canapea.

O luă în brațe pe fetiță din scaun.

— Gabe? murmură Ursa.

— Nu te trezi! spuse el. Te duc eu la culcare.

După ce dispărură în casă, Jo stinse focul cu apă.

— Puteam să fac eu asta, zise Gabe din pragul bucătăriei.

Ieși, luă furtunul din mâna ei și îl încolăci în jurul robinetului.

— Unde e telescopul? întrebă ea.

— L-am strâns.

— Cât timp am dormit?

— Cam 15 grade de mișcare stelară.

Era aproape de ea, cu fața luminată de licăririle fluorescente ale sobei din casă. Jo înțelegea ce voia el. Voia să se culce cu ea.

Bătăile neregulate din pieptul ei reveniră. Oare era ceva hormonal, ceva care avea legătură cu operațiile? De ce avansurile unui bărbat – unde mai pui că era blând și arătos? – o făceau să reacționeze ca într-o confruntare cu un grizzly furios?

Încerca să-și amintească cum reacționa altădată, când un bărbat de care era atrasă îi făcea avansuri sau se apropia prea repede de ea. Ar fi făcut o glumă, să liniștească lucrurile un pic. Umorul i-ar fi fost la îndemână, pentru că obișnuia să fie încrezătoare și relaxată. Și probabil un pic aprinsă de interesul lui. Dar Jo nu se mai regăsea pe ea însăși, femeia stăpână pe sine care fusese cândva, iar realizarea acestei absențe o făcu să tremure de parcă avea febră. Simți nevoia să se cuprindă cu brațele, ca să-și revină.

Nu avea idee ce credea Gabe despre spaima ei. Dar indiferent ce văzuse el, îl făcu să dea înapoi, cu ochii sclipind de o panică vie.

— Cred că… ar fi mai bine să pleci, spuse ea.

Bărbatul dispăru atât de repede, încât Jo ar fi putut crede că doar visase că se aflase acolo, în fața ei, dacă n-ar fi auzit huruitul camionetei lui îndepărtându-se.

10

Jo aşteptă până la 5 ca să o trezească pe Ursa, pentru că fetiţa se culcase târziu.

— Pot să merg cu tine azi? întrebă Ursa, în timp ce mâncau din boluri cereale Raisin Bran.

— De ce?

— Vreau să văd ce faci.

— Ai văzut.

— Vreau să văd locurile din adâncul pădurii. Acolo te duci azi?

— Acolo mă duc.

— Te rog!

— Nu ar fi la fel de distractiv ca la ferma lui Gabe.

— Ba da.

— Dacă n-o să-ţi placă acolo, nu mă pot întoarce. Va trebui să rămâi cu mine.

— Promit că n-o să fac nazuri.

Lui Jo nu i se păru nimic în neregulă, ba chiar ar fi fost o schimbare plăcută să aibă pe cineva cu care să vorbească.

— Va trebui să-i spunem lui Gabe, pentru că te aşteaptă.

— O să-i spunem, zise Ursa.

— Nu am numărul lui de telefon.

— Trebuie să mergem până la el. Nici nu ştiu dacă are telefon.

Jo pregăti două sendvişuri, mai multă apă ca de obicei şi snackuri. O trimise pe Ursa să se schimbe în pantaloni şi tricou cu mâneci lungi – avea unul cumpărat de Gabe de la târg. După ce Ursa îşi încălţă dragii ei pantofi sport mov, Jo îi arătă cum să-şi vâre pantalonii în şosete şi bluza în pantaloni, pentru a nu lăsa căpuşele să i se strecoare pe sub haine.

Înainte să încuie casa, Ursa umplu un bol mare cu mâncare specială pentru căţei. Jo acceptase să o cumpere când căzuse de acord „să aştepte o vreme” în legătură cu Ursa. În fiecare dimineaţă, hrăneau câinele la uşa din spate, să-l distragă cât timp ele ieşeau rapid spre Turkey Creek Road.

Jo opri Honda în dreptul drumului plin de gropi care ducea acasă la Gabe, insecte nocturne făcând tumbe în lumina farurilor.

— Urăsc drumul acesta. Îmi face mașina praf.

Ursa își scoase centura de siguranță.

— Atunci, așteaptă aici. Oricum, nu știi unde să-l găsești.

Sări din mașină și dispăru în fugă pe aleea întunecată. Câteva minute mai târziu, se întoarse gâfâind și se sui în mașină.

— Ce-a spus?

— A spus că e-n regulă.

— Atât?

— Era ocupat.

— Cu ce?

— Repara poarta de la cotețul porcilor. Dar s-ar putea să fie furios, adăugă ea, punându-și centura de siguranță.

— De ce spui asta?

— De obicei e vesel când mă vede dimineața, dar acum nu era. Crezi că ar fi vrut să rămân cu el în loc să merg cu tine?

— Sunt sigură că e doar concentrat să repare poarta.

Era mai mult de atât. Acum, odihnită și gândind limpede, Jo trecu din nou, în mintea ei, prin evenimentele din seara trecută și înțelese că interpretase greșit comportamentul lui Gabe. Dacă suferea de anxietate socială, nu se putea să-și dorească să se culce cu o femeie pe care de-abia o cunoscuse. Probabil că nici nu încercase să o sărute. Jo intrase în panică poate pentru că simțise o conexiune cu el – prima de felul acesta de când își făcuse operațiile. Se comportase incoerent cu bietul om, și, chiar mai rău, Gabe ar fi putut trăi cu impresia că ea îl respinsese din cauza confesiunii despre depresia lui. Dacă ea și-ar fi deschis sufletul în fața unui bărbat, vorbind despre cancerul ei, iar el ar fi respins-o subit, și ea s-ar fi simțit la fel de rănită.

— Fir-ar să fie! șopti Jo.

— Ce s-a întâmplat? spuse Ursa.

— Nimic.

Prima dată opriră la North Fork Creek, cel mai îndepărtat dintre siturile ei de cercetare „sălbatice”. Pe Ursa nu o afectau dificultățile impuse de un mediu nou. Indiferent cât de încâlcită, umedă sau spinoasă era vegetația de pe malul pârâului, nu se plânsese niciodată. Nici măcar țânțarii enervanți și căpușele care i se urcau pe haine nu o deranjau.

Jo îi explică cele trei scopuri ale lor: monitorizarea cuiburilor pe care deja le găsise, descoperirea unora noi și descărcarea informațiilor de pe camerele de filmat în laptopul ei. Îi arătă Ursei cum să caute cuiburi urmărind mișcările păsărilor și ascultând strigătele lor de alarmă, care ar fi putut însemna că protejau ceva aflat în apropiere. Ursa recunoscu imediat diferența dintre strigătele de alarmă și alte feluri de ciripit și pleca deseori singură să investigheze când auzea unul.

După North Fork, se duseră la Jessie Branch, iar după aceea la Summers Creek, cel mai frumos dintre toate siturile în care Jo făcea cercetări. Ursa nu găsi niciun cuib nou toată ziua, dar văzu multe ouă și mulți pui de pasăre. Ochi și o căprioară cu iedul ei, prinse o broască-leopard, privi o pasăre colibri bând nectar din flori de lobelia și înotă cu crapii într-un iaz pentru a se răcori.

Iazul era locul preferat pentru odihnă al lui Jo. În timp ce Ursa se bălăcea în apă, Jo își deschise telefonul și găsi trei mesaje de la Tabby. În primul mesaj, trimis la 9:30 dimineața, Tabby scria: O, Doamne, casa cu bujori și irișI e de închiriat.

Al doilea mesaj era primit la 1:15. Am vorbit cu proprietara. Sunt mulți interesați. Se va închiria repede.

În al treilea mesaj – trimis un minut mai târziu – scria: Răspunde, la naiba! Și mișcă-ți fundul încoace!

Jo și Tabby fuseseră colege de apartament ani buni, dar când Jo se întorsese la studiu după tratamentul împotriva cancerului, hotărâseră că vor căuta o casă de închiriat, un loc împrejmuit de arbori adevărați. Casa cu bujori și irișI era pe un traseu de jogging pe care alergau în Urbana, în timpul primului an de licență. Era o casă mică, cu șindrilă albă și cu

verandă, iar prima oară când o văzuseră, o puzderie de bujori și irișii colorau grădina din față. Casa era ideal amplasată, în cartierul de modă veche de la est de campus, cunoscut drept „străzile cu nume de state”.

Poți să o închiriezi? îi răspunse Jo.

Mesajul plecă abia după 20 de secunde. Tabby stătea de pază la telefon. Răspunse imediat. Spune că are nevoie de semnăturile amândurora. Se grăbește să închirieze. Are pe cineva bolnav în Maine și vrea să plece acolo.

Jo cunoștea foarte bine răsturnările astea subite de situație.

Tabby îi mai scrise: Te rog, vino! Mor după casa asta! Trebuie s-o vezi înăuntru! Și grădina din spate, Dumnezeule!

Cât mai avu semnal, Jo verifică starea vremii în ziua următoare: 70 la sută șanse de ploaie. Deci probabil că nu prea ar fi putut face muncă de teren.

Ajung acolo mâine, în jur de prânz. Roag-o să aștepte.

Tabby îi răspunse. Încerc. Ne vedem acolo. Te iubesc! Îi puse la final și un emoticon cu o maimuță care-i trimitea bezele.

Jo își puse telefonul în rucsac și o privi pe Ursa cum încerca să prindă pește cu mâna.

— Ai nevoie de un năvod, îi strigă ea.

— Ai vreunul?

— Am văzut unul la casa Kinney. Poate mergem într-o zi la Turkey Creek, să vedem ce prindem.

— Da, vreau! E un pește foarte drăguț aici, dar nu pot să mă apropii destul să-l văd.

— Ar fi bine să ieși acum. Trebuie să te usuci până ne întoarcem în mașină.

Ursa ieși înotând din apa care-i venea până la piept, apoi traversă albia uscată a pârâului și ajunse la bolovanii plini de mușchi unde-și luaseră prânzul. Avea o dâră de noroi pe nas și pe obraz. Exact ca Jo la vârsta ei, o pasăre de mlaștină, cum obișnuia tatăl ei să-i spună.

— Unde mergem acum? o întrebă Ursa.

— Din păcate, partea cea mai distractivă a luat sfârșit. Acum vom monitoriza și căuta cuiburi lângă un lan de porumb, până se întunecă.

— Și asta e amuzant.

— O să fie cald. Bine că te-ai răcorit.

— Tu de ce nu te răcorești?

— Nu vreau să ud fișele cu informații.

Ursa ridică o piatră care-i captă atenția.

— Ursa… mâine trebuie să mă duc până-n orașul unde stau.

Se opri din vânătoarea de pietre și o privi.

— În acel loc numit Champaign-Urbana?

— Da.

— Pot să vin cu tine?

Să iei copilul altcuiva într-o călătorie era periculos din mai multe puncte de vedere. Dar Ursa nu putea rămâne cu Gabe, pentru că Jo s-ar fi putut întoarce târziu, după ora la care trebuia s-o ia pe Ursa de la fermă. Mama lui Gabe deja punea întrebări îngrijorătoare despre fetiță și se interesa de ce apărea la ferma lor în fiecare zi.

— Pot?

— Ești sigură că vrei asta?

— Da!

— O să fie plictisitor. Mă duc să văd o casă.

— De ce?

— Pentru că probabil am s-o închiriez. Eu și prietena mea vrem să ne mutăm din apartamentul nostru când ne expiră contractul, în august.

— E o casă adevărată?

— Este, și asta e așa grozav la ea. Are chiar și un balansoar pe verandă.

Ursa se întoarse cu spatele și aruncă înapoi în iaz pietrele pe care le adunase.

— Nu vreau să te duci să locuiești în casa aia.

— Știu că nu vrei, dar trebuie să plec de-aici când îmi termin munca de teren. De-asta trebuie să-mi spui de ce ai plecat de la tine de-acasă. Trebuie să stabilim ce e de făcut înainte să plec.

Ursa se întoarse spre ea.

— Ți-am spus de ce am plecat de-acasă.

— Mi-aș dori să ai încredere în mine.

— Am, dar asta nu schimbă nimic.

— Cum adică? Spune-mi!

— Oricum, probabil c-o să dispar până pleci tu. O să văd cinci miracole până atunci.

11

Jo își parcă Honda la umbra unui stejar, în spatele broscuței Volkswagen roșii a lui Tabby. Tabby coborî din mașină, în niște cizme mov Dr. Martens, cu blugi tăiați și un tricou portocaliu cu Universitatea din Illinois, care-i aparținea lui Jo. Deși își purta piercingul cu ametist pe nas și părul ei castaniu era colorat în șuvițe albastre și mov, Jo o văzuse rareori îmbrăcată atât de conservator. O întâmpină pe Tabby în stradă, la jumătatea drumului dintre mașinile lor, și o luă în brațe.

— Arăți grozav… bronzată și tot tacâmul, spuse Tabby. Dar cel mai important, arăți convențional. Poate doamna asta o să accepte să ne ia chiriașe când o să te vadă.

— De-asta porți tricoul meu?

— Îmi arăt spiritul dornic de studiu. Tatăl doamnei a fost profesor aici.

— Nu-i stilul tău.

— Numai pentru că tu știi că nu fac caz de școală.

Privi spre parbrizul lui Jo.

— Ai cunoștință de faptul că există o fetiță în mașina ta?

— Am.

Tabby se holbă la Ursa.

— O, Doamne…

Se întoarse spre Jo.

— Asta este fata, cea cu vânătăile, care nu mai voia să se ducă acasă?

— Da. Vorbește mai încet.

— Parcă ziceai că a fugit? șopti Tabby.

— Este evident că s-a întors.

— De ce naiba e cu tine?

— E complicat.

— Ce înseamnă asta?

— Exact ce-am spus.

Tabby aruncă încă o privire spre Ursa.

— Deci așa merge treaba în Țara Banjo? Colecționați copii?

— Nu-i mai spune așa. Țara Banjo e mult mai la sud de Illinois.

— Trebuie să suni la poliție! șopti ea.

— Ți-am spus că am sunat deja! Va fugi din nou. Încerc să-mi dau seama ce e de făcut.

— Deja ai destule pe cap!

— Știu, dar trebuia să fac ceva. Poartă-te frumos cu ea.

Jo trecu prin fața mașinii, spre ușa din dreapta. În mod normal, Ursa s-ar fi dat jos până atunci, dar se codise toată dimineața, probabil pentru că vederea casei o speria în legătură cu viitorul. Jo deschise ușa.

— Ursa, ea e Tabby. Tabby, ea e prietena mea, Ursa.

— Dă-te jos de-acolo, copiliță cu nume mare, spuse Tabby, întinzându-se spre mașină și trăgând-o pe Ursa afară. Ești norocoasă să fii numită după un urs!

— Știu, spuse Ursa. Tu ești norocoasă să fii numită după o pisică. Gabe are o pisică Tabby, căreia îi spun Cezar.

— Ce tare, dar eu nu mă numesc ca o pisică. Mama mea complet nebună m-a numit după o vrăjitoare de la televizor.

— Serios?

— Pe bune, și de-asta dacă cineva îmi spune numele adevărat – se aplecă și-i șopti Ursei „Tabitha” la ureche – îl voi pocni în nas.

Ursa zâmbi prima oară în ziua aceea.

— Vorbește serios, spuse Jo.

Jo privi casa, care era încântătoare ca întotdeauna.

— Cât este chiria? Nu mi-ai spus încă.

— Chiria e un pic cam mare, se eschivă Tabby, dar nu trebuie să ne cumpărăm mobilă. Însă vrea să închirieze acum, pentru că pleacă.

— Acum? Am avea de plătit chiria pentru două case până în august.

Tabby căzu în genunchi pe trotuar și își împreună mâinile a rugăciune spre Jo.

— Te rog, te rog, te rog, folosește un pic din banii aceia minunați pe care i-ai moștenit, ca să ne luăm casa asta. Te implor!

Ursa probabil că nu văzuse niciodată un adult comportându-se atât de caraghios, dar adora scena. Când zâmbi larg, făcu o gropiță în obrazul stâng.

— Ridică-te, prostuțo, spuse Jo.

— Te rog!

— Permite-mi să văd întâi casa și să vorbesc cu doamna.

Tabby sări în picioare.

— E casa visurilor noastre! Cât de mult ne doream să locuim aici, când făceam jogging și treceam pe lângă ea?

Jo se îndreptă spre intrarea din față și privi poteca mărginită de irișI în toate culorile curcubeului.

— Imaginează-ți cum am bea vin și am contempla misterele universului stând pe balansoarul acela de pe verandă, spuse Tabby.

— O să ne permitem vin? glumi Jo.

— Dacă ne facem cu înțelepciune lista de cumpărături.

Frances Ivey, fizioterapeuta pensionară care era proprietara casei, le întâmpină la ușă, aruncându-i o privire intrigată Ursei.

— Cine e? întrebă.

— Jo are grijă de ea astăzi, spuse Tabby.

— Bun, răspunse doamna Ivey. Fără copii. Fără câini. Fără fumători.

— Dar pisicile sunt în regulă, zise Tabby. Doamna Ivey are două.

Ursa se lăsă pe vine ca să mângâie pisicuța pătată ce i se unduia printre picioare.

— Sper că niciuna dintre voi nu e alergică? spuse doamna Ivey.

— Ar fi neplăcut pentru o studentă la medicină veterinară, răspunse Tabby.

— Ar fi, confirmă doamna Ivey cu o umbră de zâmbet. Desigur, am să-mi iau pisicile cu mine în Maine, adăugă ea, închizând ușa din față în urma lor. Tabby mi-a spus că-ți faci cercetarea de doctorat în pădurea Shawnee, i se adresă apoi lui Jo. Și studiezi păsări?

— Da, ecologia și conservarea păsărilor.

— Îmi plac păsările. Am câteva hrănitori în curtea din spate. Dacă vă hotărâți să închiriați casa, v-aș fi recunoscătoare dacă ați avea grijă să le umpleți. În toți acești ani, păsările s-au obișnuit să le hrănesc.

— Mi-ar plăcea să le hrănesc. După ce-am locuit într-un apartament, să am acum grijă de păsări ar fi minunat!

Doamna Ivey îi făcu lui Jo un tur al casei. La etaj, la capătul unei scări de lemn cu balustradă, trei dormitoare, unul mic și două minuscule, împărțeau o sală de baie completă, cu faianță de modă veche și o cadă pe patru picioare arcuite. La parter, livingul avea un șemineu funcțional cu o poliță superbă de stejar vechi. Lângă el era sufrageria, care fusese transformată în sală de lectură, și o bucătărie cu un colț amenajat pentru micul dejun. Toaleta de serviciu de la parter era la fel de cochetă ca baia de la etaj. Covoarele și mobila erau simple, accentuând farmecul pe care-l aveau lemnul cioplit în stilul secolului al XIX-lea, podelele lustruite din stejar și cadrele ferestrelor de sticlă colorată.

O terasă de lemn aflată dincolo de ușile glisante ale bucătăriei dădea într-o curte mică, o grădină discretă cu straturi rustice de flori, cu arbori de Iudeea și pâlcuri de forsiția și azalee. Un mesteacăn negru de dimensiuni mari umbrea partea vestică a grădinii și o bancă era împrejmuită de ferigi, pătlagină și astilbe în floare. O pitulice-de-casă își murmura cântecul aproape de cuibul ei și lângă o puzderie de hrănitoare de păsări.

— Ador aspectul natural al grădinii dumneavoastră, spuse Jo.

— Mulțumesc, spuse doamna Ivey. Știi să îngrijești florile?

— Știu. Mama mea avea o grădină mare.

— Eu nu am avut o grădină în copilărie, dar iubesc florile, zise Tabby. De aceea, casa dumneavoastră era una dintre cele mai frumoase pe ruta noastră de jogging.

— Haideți înăuntru să ne uităm pe contractul de închiriere, le invită doamna Ivey.

— Ne-o închiriați nouă? întrebă Tabby.

— Dacă sunteți de acord cu condițiile.

— Suntem de acord cu orice, spuse Tabby. Semnez și că vă dau primul copil pe care-o să-l nasc.

Doamna Ivey zâmbi.

— Mă bucur că vă place așa mult.

Doamna Ivey le servi pe tinere cu ceai cu gheață și discutară despre contract în living. Ursei îi oferi lapte și fursecuri la masa din bucătărie. Îi dădu și creioane colorate și coli de desen, probabil ceva prea copilăros pentru ea, dar Ursa desenă ascultătoare cât timp ele discutară afaceri în camera alăturată.

Descoperiră curând că aveau multe în comun, nu doar iubirea pentru flori, păsări și pisici, iar Frances – care insistă ca tinerele să i se adreseze pe numele mic – căpătă în final suficientă încredere în ele, încât să le dezvăluie motivul pentru care era nevoită să-și părăsească iubita casă. Fosta ei parteneră de viață, Nancy, care se mutase după despărțirea lor cu doi ani în urmă, avusese un accident devastator de mașină și nu avea pe nimeni care să o ajute. Nancy se alesese cu un braț și un picior zdrobite, iar laba celuilalt picior îi fusese amputată. Frances trebuia să plece imediat. Avea să rămână în Maine cel puțin un an școlar, iar în acest fel termenii contractului erau simpli.

Deși chiria era mare și lui Jo nu-i convenea deloc să plătească chirie în două locuri simultan până în august, semnă contractul și plăti partea pe care Tabby nu și-o permitea. Cum spusese Tabby, de ce să nu se folosească de banii moșteniți? Mama ei ar fi fost încântată de căsuța asta. De fiecare dată când Jo ar fi stat în grădină, s-ar fi simțit mai aproape de ea.

Tabby voia să sărbătorească semnarea contractului cu o ieșire la pizza. Jo o urmă la restaurant și, pe când își parca mașina lângă a ei, Tabby coborî din Volkswagen și-și scoase tricoul în parcarea aglomerată.

— Un pic cam exhibiționist gestul tău, nu crezi? o întrebă Jo.

— Cui îi pasă? răspunse Tabby. În niciun caz nu am să fiu văzută în public purtând tricoul tău hidos.

— Vai, mersi!

— Perfect, să nu-mi spui că tricoul ăsta are vreo valoare sentimentală!

Își trase pe ea un tricou cu Rolling Stones, peste sutienul din dantelă neagră.

Gropița din obrazul Ursei avertiză din nou că fetița zâmbea. Luă cu ea în restaurant creioanele pe care i le dăduse Frances, pentru a-și putea termina desenul. Comandară trei felii de pizza, iar Tabby își luă o bere. Jo voia apă și îi dădu voie Ursei să-și ia un Sprite. Când sosiră băuturile, Tabby își ridică berea pentru a ține un toast.

— Pentru cea mai grozavă casă a noastră!

Jo și Ursa ciocniră paharele cu al ei.

— Nu crezi că așa trebuia să se întâmple? spuse Tabby. Vreau să spun… cât e de ciudat că-mi plăcea casa aia așa mult… și că acum o să *locuim* în ea.

— Eu am făcut să se întâmple asta, spuse Ursa.

— Cum ai făcut? întrebă Tabby.

— Eu vin de pe altă planetă. Noi putem face să se întâmple lucruri bune.

— Serios? spuse Tabby.

— Îi place să glumească, zise Jo.

— Nu e o glumă, spuse Ursa. Iar dovada este chiar casa asta.

— Și cum faceți voi, cei de pe planeta ta, ca să se întâmple lucrurile bune?

— E greu de explicat, spuse Ursa. Când găsim pământeni care ne plac, lucrurile bune încep să li se întâmple din senin. Așa îi răsplătim pentru că sunt buni cu noi.

— Dar asta înseamnă că ai făcut-o pe Nancy să aibă un accident de mașină, spuse Tabby.

— Nu am vrut asta, zise Ursa, dar uneori se întâmplă lucruri rele ca să se poată petrece lucrurile bune.

— Știi ce sper să se întâmple? întrebă Tabby. Sper ca Nancy să-și dea seama că încă o iubește pe Frances, pentru că e clar că Frances este în continuare îndrăgostită până peste cap de ea.

— Poate asta se va întâmpla… pentru că-mi place de Frances, spuse Ursa. Frances și Nancy sunt lesbiene?

Tabby râmji.

— Da, sunt lesbiene. Ești de acord cu asta?

— Susțin drepturile comunității gay, spuse Ursa.

— Uau! făcu Tabby uitându-se la Jo. Și mai și vine din Țara Banjo.

— De fapt, vin de pe Hetrayeh, preciză Ursa.

— Asta e planeta ta? o întrebă Tabby.

Ursa dădu din cap afirmativ.

— Este în Galaxia Cuibului Infinit.

— Nu știu ce-o mai fi și asta… spuse Tabby. Dar atunci cum de știi despre drepturile comunității gay dacă ești extraterestră?

— Am văzut pe internet acasă la Gabe. Trebuie să învăț despre Pământ, la fel ca atunci când îți dai doctoratul.

— Super! exclamă Tabby. Cine este acest Gabe pe care-l tot aduci în discuție?

— Deține proprietatea de lângă casa pe care o închiriez, spuse Jo.

— *El* e Gabe, spuse Ursa, scoțând o foaie de hârtie de sub cea pe care desenase o casă.

Tabby studie portretul desenat cu creioane cerate al unui bărbat cu barbă și ochi albaștri.

— E reușit, Ursa. Câți ani ai tu?

— Vârsta mea nu ar avea sens pentru pământeni, spuse ea.

Tabby se uită la Jo. Aceasta dădu din umeri.

După ce mâncară, Tabby mai bău o bere și discutară despre cum se vor muta în casa închiriată. Ursa lucra la al doilea desen, o vedere din față a casei lui Frances Ivey. Când fetița plecă la toaletă, Tabby spuse:

— Mai povestește-mi despre copila asta.

— Știu atât cât știi și tu.

— Ai vreo idee unde locuiește?

— Nu am.

Jo o privi pe Ursa cum intra în baia din partea opusă a restaurantului.

— Și nu a fost dată dispărută. Verific pe internet aproape în fiecare zi.

Tabby se aplecă peste masă, șoptind:

— N-ar fi trebuit să o aduci aici. Dacă i se-ntâmplă ceva cât e cu tine?

— N-am vrut s-o las singură toată ziua.

— Ai putea să ai probleme mari, Jo!

— Crezi că nu-mi dau seama cât de aiurea e totul? Dar nu știu ce să fac… doar s-o leg la propriu și s-o târăsc la poliție. Și cei de la poliție o s-o trimită înapoi la oamenii care au rănit-o.

— Fir-ar să fie de treabă!

— Am o speranță că se va rezolva cumva de la sine.

Tabby luă o înghițitură mare de bere.

— Este… normală, crezi?

— Cât de normală se poate, având în vedere situația ei.

— Dar chiar crede că e extraterestră?

— Bănuiesc că nu.

Tabby analiză casa desenată de Ursa.

— Ceva e în neregulă cu desenul ăsta.

— La ce te referi?

— Uită-te cum a desenat adâncimea și dimensiunea… și probabil că n-a văzut casa de-afară decât câteva minute, dar a redat toate detaliile. Și-a amintit și imaginea de pe sticla colorată aflată deasupra ferestrelor frontale.

— Este extrem de inteligentă.

— Ce rol are Gabe ăsta în toată situația?

— Ursei îi place să-și petreacă timpul la ferma lui.

— Și pe el nu-l deranjează?

— E la fel ca-n situațiile alea în care se vorbește de „copilul satului”.

— Îl cunoști pe tip? Ești sigură că nu e periculos?

— Pare în regulă.

— Pare?

— Tatăl lui a predat literatură la Universitatea din Chicago. A studiat și el acolo o vreme.

— Tot ar putea fi un ciudat.

— Ursa mi-ar spune.

— De când e Țara Banjo locuită de profesori de literatură?

— De dinainte să devii tu fanatică.

— Nu sunt fanatică!

— Dacă ai impresia că oricine locuiește la țară în America este un țăran înapoiat, ești fanatică.

— Bine, poate că nu sunt chiar *toți,* zise ea și se uită la portretul lui Gabe. Poate că tipul ăsta nu e, chiar dacă are-n barbă resturi de mâncare.

— Citește Shakespeare.

— Nu zău?

— Toți pisoii lui au nume de personaje shakespeariene.

Tabby izbucni în hohote de râs.

— Serios?

Râse cu tot mai multă poftă, ștergându-și lacrimile.

Ursa se întoarse aproape fugind la masă.

— Ce-i așa amuzant?

— Shakespeare, spuse Tabby.

— De regulă, nu, spuse Ursa. Cele mai multe dintre personajele lui au destine triste.

— O, Doamne! spuse Tabby. Până și ea citește Shakespeare! Retrag tot ce am spus despre Țara Banjo.

— Ce e Țara Banjo? întrebă Ursa.

— Este locul în care se recoltează pantofi mov.

Tabby își arătă gheata mov de sub masă și o așeză lângă pantofii mov ai Ursei.

— Avem aceleași gusturi la pantofi.

— Movul este culoarea mea preferată, spuse Ursa.

— Se vede, confirmă Tabby, observându-i bluza de culoarea lavandei cu cățeluși și pantalonii scurți mov, după care se uită la Jo. Trebuie să-i spunem și ei.

— Nu, zise Jo.

— Ce să-mi spuneți? întrebă Ursa.

— Vezi acolo, micuță extraterestră? spuse Tabby.

— Ce să văd? zise Ursa.

— Mașinăria cu lumini colorate.

— Ce-i cu ea?

— Se numește tonomat și cântă muzică din toate timpurile omenirii, tocmai până la versiunea originală a cântecului *Walk Like an Egyptian.*

Ursa se holbă la tonomat.

— Și cel mai frumos cântec scris vreodată e acolo, continuă Tabby.

— Te rog, nu face asta! o imploră Jo.

— Care cântec? întrebă fetița.

— *The Purple People Eater.* Ai auzit de el?

— Nu, zise copila.

— E vorba despre un extraterestru, preciza Tabby.

— Serios?

— Serios, confirmă Tabby, scotocind în portofel.

— E de-abia ora prânzului, spuse Jo.

— Și ce?

— Numai oamenilor beți li se pare amuzant ce faci tu acum.

— Nu mai fi așa scorțoasă!

Tabby o luă pe Ursa de mână și o conduse până la tonomat. După ce îi explică cum funcționează, o lăsă pe Ursa să bage banii în mașinărie și să aleagă melodia. Când cântecul absurd începu, Tabby se apucă să cânte și ea și să danseze, cu toată lumea de față. Făcea așa de când descoperise cântecul, din anul al doilea de facultate, dar de obicei avea la bord mai mult de două beri. Oamenii de la mese începură să râdă când Tabby o luă pe Ursa de mână și îi arătă cum să danseze.

— Uite ce bine dansează mica extraterestră! strigă Tabby către Jo. Jojo, vino-ncoace!

— Hai să dansezi cu noi! strigă și Ursa.

Toți cei de față, în expectativă, se întoarseră zâmbind către Jo, iar ea s-ar fi simțit și mai stânjenită dacă rămânea pe scaun decât dacă se ridica să danseze. Așa că o luă pe Ursa de cealaltă mână și încercă să mimeze dansul. Nici Ursa nu avea habar să danseze, dar nici nu-i păsa. Râdea, țopăia și se zbenguia, mai luminoasă decât o văzuse Jo vreodată, de parcă lumina stelară strălucea direct din sufletul ei hetrayen.

12

La începutul călătoriei înapoi spre sudul Illinoisului, Ursa desenă pe a treia și ultima bucată de hârtie portretul lui Tabby. O oră mai târziu, încă lucra la desen.

— Cum poți desena într-o mașină în mișcare fără să ai rău de mașină? o întrebă Jo.

— Sunt obișnuită să fac lucrurile cu viteză stelară, spuse Ursa.

— Vrei să spui cu viteza luminii?

— Noi îi spunem viteză stelară. E diferită de viteza luminii.

— Îți place să desenezi, nu-i așa?

— Da.

— Poate am să-ți iau niște creioane colorate. Creioanele alea cerate sunt prea groase ca să le poți folosi la detalii.

— Știu, zise Ursa. Bijuteria violet de pe nasul ei a ieșit prea mare.

— Arta ar trebui să reprezinte viziunea ta asupra lumii, nu să fie o copie exactă.

— Mi-aș dori să o pot copia exact pe Tabby.

— De ce?

— Ca să o pot purta mereu cu mine.

— Știu sentimentul. Este persoana cu spiritul cel mai liber din câte am cunoscut vreodată. Chiar și când eram extrem de bolnavă, ea putea să mă facă să râd.

— Am terminat.

Ursa îi arătă peste scaun desenul.

Jo aruncă o privire la el în timp ce conducea.

— E foarte bun! Arată ca ea.

— Tabby este miracolul numărul trei.

— Serios? Tabby e pe același loc cu puii de pasăre și pisoiașii?

— Într-un fel, e ca un bebeluș. Nu a știut că trebuie să crească, și asta o face mult mai amuzantă decât sunt alți adulți.

— Bună analiză.

Ursa se uită la rampa de ieșire care se apropia.

— De ce încetinești?

— Să pun benzină.

Se uită în toate direcțiile.

— Stai… Unde suntem?

— Un oraș numit Effingham. De obicei mă opresc aici. Au o benzinărie destul de ieftină.

— Nu vreau să ne oprim.

— Nu mai am benzină. Trebuie.

— Nu poți să pui benzină din altă parte?

— De ce?

— Nu-mi place locul ăsta.

Jo o privi în oglinda retrovizoare.

— Ai mai fost pe-aici?

Fetița nu răspunse.

— Ai mai fost?

— Am spus că nu-mi place pentru că e urât.

— Poate că e, dar nu stăm decât 10 minute. Ai face bine să mergi și la toaletă. E curată.

— Nu am nevoie la toaletă.

— Ai băut două Sprite-uri.

Ursa se ghemui pe banchetă.

— Eu mă culc.

Jo puse benzină și merse la toaletă. Cumpără și două pachete de Necco, o marcă de bomboane pe care o găsea rar în magazine. Acesta era al doilea motiv pentru care oprise la benzinăria de aici.

Când se întoarse la mașina încuiată, Jo crezu că Ursa adormise, dar fetița se ridică după numai câțiva kilometri pe autostradă.

— Vrei un Necco? spuse Jo.

— Ce e asta?

— Un fel de bomboane care-mi plac mie, zise ea, întinzându-i ruloul Ursei.

— Pot să iau una mov?

— A câta este în pachet?

— A treia.

— Ia-o, dar mov nu înseamnă că are gust de struguri, dacă la asta te aștepți. Are gust de cuișoare și nu tuturor le place.

Ursa alese bomboana mov și o puse pe limbă.

— Îmi place!

După ce mâncă jumătate de rulou de Necco, Ursa anunță că are nevoie la toaletă.

— De ce nu te-ai dus în Effingham?

— Nu aveam nevoie când eram acolo.

Jo opri în Salem și o duse la baie. Conduse apoi tot drumul spre Turkey Creek Road fără altă oprire. După ce ajunseră, Ursa o întrebă dacă puteau merge să viziteze pisoii. Mai devreme în ziua respectivă trecuseră pe la Gabe să-i spună că plecau spre Urbana, dar când văzuseră un SUV argintiu parcat în fața casei lui, Jo hotărâse că nu trebuia să-i deranjeze pe el și pe mama lui când aveau musafiri.

În timp ce se apropiau acum de proprietatea Nash, Ursa o imploră să oprească. Era 19:10, destul de devreme pentru o vizită scurtă, iar Jo voia să se asigure că Gabe nu rămăsese cu vreo idee greșită despre ce se întâmplase în seara trecută. Dar SUV-ul argintiu era încă parcat la capătul drumului cu hârtoape.

— Poate-ar trebui să plecăm, zise Jo.

— Pe Gabe nu o să-l deranjeze.

Ursa coborî din mașină înainte ca Jo să o poată opri. O femeie cu părul aproape argintiu prins în coadă ieși pe ușa din față a casei. Avea în jur de 45 de ani, trăsături nedelicate, iar greutatea în plus pe care o ducea pe scheletul ei înalt și puternic o făcea să pară mai mult intimidantă decât supraponderală. Dar probabil că albastrul aspru din ochii ei o făcu pe Ursa să se retragă de pe scări și să o ia pe Jo de mână. Femeia părea furioasă pe ele, iar Jo nu pricepea de ce.

— Am venit să-l vedem pe Gabe, spuse Jo. Eu sunt Joanna Teale, iar ea e prietena mea, Ursa. Am închiriat proprietatea de-alături.

— Știu cine ești, zise femeia, înainte ca Jo să termine de vorbit.

— Unde e Gabe? întrebă Ursa.

— Nu se simte bine, răspunse femeia.

— E bolnav? zise Ursa.

Femeia păru brusc iritată.

— Am voie să-l văd? insistă fetița.

— N-ai voie!

— Tu cine ești? continuă Ursa.

Lui Jo îi trecu prin minte o întrebare similară: *Cine naiba te crezi?*

— Sunt sora lui Gabriel.

Jo nu ar fi ghicit niciodată. Nu-i semăna niciun pic.

— Pot să văd pisoii? întrebă Ursa.

— Cred că cel mai bine este să plecați, spuse femeia.

— Boala lui e gravă? întrebă Jo.

Femeia se îndrepta deja spre casă:

— Am să-i spun că ați trecut pe-aici.

Ușa se închise în urma ei.

— Ce rea e! comentă Ursa după ce se suiră în mașină.

Dar poate că ceea ce interpretaseră ele ca fiind răutate era de fapt îngrijorare? Poate că sora lui Gabe era supărată pentru că el era grav bolnav?

În ziua următoare, Jo o luă pe Ursa cu ea pe teren. Era foarte cald și cea mai mare parte din munca lui Jo era în aer liber, dar Ursa nu se plânse nici măcar o dată. Fetița descoperi ea însăși un cuib nou, în care erau două ouă de pasăre-cardinal. Jo glumi că probabil avea să fie nevoită să-i dea salariu ca asistentă de teren.

După ce terminară de monitorizat cuiburile de pe Turkey Creek Road, Jo conduse mașina până la proprietatea Nash și o parcă lângă SUV-ul argintiu. Ea și Ursa bătură la ușă, ciocănind tot mai tare când văzură că nu le răspundea nimeni. Mama lui Gabe le deschise, împingând încet ușa de lemn și ținându-se de bastonul ei cu patru picioare.

— Am venit să vedem cum se simte Gabe, spuse Jo prin ușa de plasă.

— Lacey mi-a zis că ați trecut pe-aici aseară.

Probabil că pe sora lui Gabe o chema Lacey… un nume prea frumos ca să se potrivească cu înfățișarea amenințătoare a femeii.

— Cum se mai simte Gabe? întrebă Jo.

— Nu prea bine, spuse Katherine.

— Îmi pare rău să aud asta. Îl putem vedea, măcar pentru câteva minute?

— Gabe nu și-ar dori asta, răspunse femeia.

— De ce nu-l întrebați? Poate-l mai înveselim.

— Nu cred că aveți cum, zise Katherine. Îmi pare rău.

Jo și Ursa o priviră închizând ușa cu mâini tremurânde. Lacey ieșise deja pe drumul care ducea spre hambar. Purta haine de lucru murdare și cizme de cauciuc stropite de îngrășăminte. Probabil că făcea treburile pe care, în mod obișnuit, le făcea Gabe.

— Aveți nevoie de ceva? întrebă ea.

— Speram să-l vedem pe Gabe, zise Jo.

— A răspuns mama la ușă?

— Da, am vorbit cu ea.

— La naiba! mormăi ea.

— Îmi pare rău, dacă știam că ești în spate, am fi…

— Mai bine că nu. E o grămadă de rahat acolo, la propriu vreau să spun… am mult de muncă.

Și plecă înapoi spre hambar.

Jo era cât pe ce să-i strige ceva, dar era mult prea nervoasă și ar fi iscat un conflict. Se urcă în mașină cu Ursa.

— De ce nu ne lasă să-l vedem pe Gabe? zise fetița.

— Nu știu, e ceva ciudat la mijloc.

Conduse până la casa Kinney, neputând să-și țină gândurile în frâu. Oare Gabe avea din nou o cădere nervoasă? Și, mai rău de-atât, Jo se temea că interacțiunea lor stânjenitoare de acum câteva seri ar fi putut să o declanșeze.

A doua zi, în timp ce ea și Ursa erau pe teren și aveau grijă de cuiburi, Jo se hotărî să fie categorică cu Lacey în acea seară. Terminară munca de teren un pic mai devreme și ajunseră pe proprietatea Nash cu o oră înainte de apusul soarelui.

— De data asta nu acceptăm un refuz, zise Jo.

— Exact, întări Ursa.

Fetița ciocăni la ușa casei. Lacey deschise, ștergându-și mâinile pe un prosop de bucătărie.

— Chiar nu vă lăsați, nu?

— E prietenul nostru și ne facem griji pentru el, îi explică Jo.

— Și cât timp o să mai fie prietenul tău după ce-o să pleci, la sfârșitul verii?

Jo era mult prea șocată ca să răspundă. Dar își dori să-i fi zis ceva, când Lacey adăugă:

— Fă-i o favoare și uită-l acum, în loc să-l uiți mai târziu.

După care sora lui Gabe închise ușa.

Se pare că femeia credea că Jo și Gabe aveau o relație. Și deja ajunsese la concluzia că Jo o să-i dea papucii lui Gabe. Jo se îndoia că Gabe i-ar fi dat ideile astea lui Lacey, iar asta însemna că Lacey întrecuse măsura. Jo auzise de surori posesive – cele cărora nu le plăceau femeile cu care frații lor aveau relații –, dar asta era strigător la cer. Lacey încerca să saboteze o relație care nici măcar nu începuse.

Abia când ajunse la mașină, Jo observă că fetița încă zăbovea pe verandă.

— Ursa, hai să mergem!

Ursa făcu câțiva pași până la capătul verandei, dar nu coborî treptele scării.

— Ai spus că nu acceptăm un refuz.

— Așa vine vorba.

— Nu, nu este așa.

— Dar Gabe nu vrea să ne vadă.

— Poate că vrea și nu-l lasă ele, insistă Ursa.

— Știu, dar nu putem face nimic.

— Ba da!

— Ce?

— Lacey n-a încuiat ușa, iar eu știu unde e camera lui.

— O, Doamne! Ursa, vino-ncoace imediat! se stropși Jo.

— Nu trebuie să te ascult, eu nu locuiesc pe planeta asta. Noi avem regulile noastre.

Fetița se repezi spre ușă.

— Ursa!

Copila împinse ușa exterioară și se strecură prin deschizătura ei. Jo cumpăni ce să facă… și decise că nu putea lăsa o fetiță să o înfrunte pe Lacey singură. Intră la timp ca s-o vadă pe Ursa dispărând după un zid lung. Lacey era la chiuveta din bucătărie, spăla vase, iar Katherine stătea așezată la masă și vorbea cu ea. Amândouă erau cu spatele la ușa de la intrare, iar conversația lor și apa care curgea le împiedicară să o audă pe Ursa intrând.

Jo traversă tiptil livingul, aplecată, ca să aibă șanse mai mari să nu fie zărită. Se furișă pe hol și o văzu pe Ursa deschizând o ușă de la capătul coridorului.

— Bate la ușă întâi! șopti Jo, dar prea târziu pentru a o împiedica să intre neanunțată.

Jo și Ursa rămaseră în prag, uitându-se cu interes la Gabe. Îmbrăcat în pantaloni de pijama gri și un tricou albastru-deschis, stătea ghemuit într-un pat mare, cu spatele la ele. Grămezi de cărți erau depozitate peste tot. Singura decorațiune din cameră era o hartă stelară fixată pe perete.

— Gabe? îl strigă Ursa. Ești bine?

El se întoarse pe spate, în ochii lui umflați citindu-se mirarea.

— Ursa!

— Ești bolnav?

— Cine ți-a spus asta?

— Sora ta cea rea.

El pufni ușor în râs în timp ce se ridica, îndepărtându-și de pe față șuvițele de păr ondulat. Privirea lui se fixă, familiar de albastră, pe Jo.

— Ea v-a lăsat să intrați?

— De fapt… nu, spuse Jo.

— Mama?

— A fost mai mult o operațiune de localizare și salvare, zise Jo.

— Glumești?

— Nu.

— Ele nu știu că sunteți aici?

Jo dădu din cap.

— Mica extraterestră nu mi-a lăsat de ales.

Rânjetul lui se șterse imediat.

— Iisuse, probabil că arăt rău, zise el, trecându-și mâinile peste barbă și prin păr.

— Arăți bine, îl liniști Ursa. Nu pari deloc bolnav.

— Da, păi… există diferite moduri de a fi bolnav.

Își târî picioarele peste marginea patului, evident dezobișnuit să mai facă mișcare. Ochii lui se opriră în ochii lui Jo.

— Ce v-a făcut să credeți că am nevoie să fiu salvat?

— Nu ne-au lăsat să te vedem.

— De ce voiați să mă vedeți?

— Avem nevoie de ouă.

El zâmbi.

— N-ai mai ieșit dimineața la drum să vinzi ouă. Asta a dus la o criză locală.

— Nu națională?

— Fanteziile tale sunt un pic cam trase de păr, spuse ea.

— Poate că sunt.

— Pot să văd pisoiașii? se amestecă în vorbă Ursa.

Gabe se ridică tremurând ușor.

— Hai să vezi pisicile shakespeariene, domniță.

— Nu trebuie să te ridici, interveni Jo. Voiam doar să ne asigurăm că ești bine.

— Ba trebuie să mă ridic. Trebuie să văd ce mutră face Lacey când o să vă vadă.

— Asta mă sperie un pic, zise Jo.

— Am să intervin eu în favoarea voastră. Dar, te avertizez, nu prea-și ia în serios frățiorul mititel și fragil.

— Fragil ca un ou? spuse Ursa.

— Hei, bună analogie, zise Gabe și se încălță rapid cu mocasinii lui vechi, de culoarea bronzului. Hai să vedem pisoii!

— Au deschis ochii? întrebă Ursa.

— Nu știu. Nu i-am mai văzut de câteva zile.

Le conduse pe hol. Când ajunseră în spațiul deschis dintre bucătărie și living, le făcu cu mâna mamei și surorii lui.

— Nu ne băgați în seamă, spuse el, trecem și noi prin zonă.

— Gabe! strigă Lacey.

— Ce este?

— Cum au intrat?

— Cine?

— Ele!

— Stai… Poți să le vezi și tu? Credeam că am eu halucinații.

Lacey veni lângă Jo.

— Ai avut tupeul să te furișezi în casa noastră?

— Nu eu, se apără Jo. Tupeu are cu totul altcineva.

— Și nimeni n-o să țipe la o fetiță… nu-i așa, Lace? zise Gabe.

— Deci acum ești bine? Așa, dintr-odată? se interesă Lacey. Nu puteai să-ți revii înainte de a mă

sui eu în mașină ca să vin până aici, să-ți fac treaba?

— Nu ți-am cerut niciodată să vii!

— Și cine naiba ar fi avut grijă de mama?

— Putem să punem placa asta mai târziu? Prietenele mele nu vor să o asculte. Să mergem, li se adresă el lui Jo și Ursei.

— Unde vă duceți? se repezi Lacey.

— Ursa vrea să vadă pisoii, spuse el.

— Mda… ce să-ți spun! Ți-am zis să termini cu pisicile!

— Toate pisicile mele sunt sterilizate. Pisica asta a venit de pe stradă și era gestantă.

— Ei bine, nu i-am găsit încă, dar mă gândesc să-i duc la râu.

Gabe se apropie de ea cu un aer care, surprinzător, o intimidă, iar ea se retrase până lovi cu fundul un scaun de bucătărie.

— Dacă te atingi de pisoi, te vor găsi ei *pe tine* în râu. Nu glumesc, Lacey!

— Ești dat naibii de nebun! spuse Lacey.

— Sunt, deci nu te pune cu mine! Și să nu mai spui vreodată astfel de lucruri de față cu fetița asta!

Privirea răutăcioasă a lui Lacey se îndreptă spre Ursa.

— Cine e ea? Mama zice că-i dai de mâncare în fiecare zi.

Pentru ca Ursa să nu fie nevoită să audă și alte lucruri care ar mai fi putut fi spuse, Gabe o ridică în brațe și se grăbi să iasă din casă.

— Îmi pare rău, îi spuse el la ureche. Să nu-ți faci griji pentru nimic din ce s-a spus aici.

Jo se lovi de spinarea lui în graba ei de a ieși. O luară la goană pe aleea de pietriș din stânga casei. La jumătatea drumului spre hambar, Gabe o lăsă jos pe Ursa.

— Greșeala mea, zise el. Ești prea mare ca să fii dusă în brațe.

— E-n regulă, spuse Ursa.

Jo se uită peste umăr să vadă dacă Lacey venea după ei. Nu era în urma lor, iar casa dispăruse în spatele copacilor care o înconjurau.

— Îmi pare rău că a trebuit să vedeți asta, se scuză Gabe când ajunseră la hambar. Sora mea este… noi doi nu ne-am înțeles niciodată. Ea era la facultate când m-am născut eu și a fost pentru mine mai mult o mamă vitregă rea decât o soră.

— Nu trebuie să-ți ceri scuze, îl liniști Jo.

— Pot să merg să-i văd? întrebă Ursa.

— Du-te, o îndemnă el.

Ursa fugi înăuntru. Gabe și Jo o urmară spre grămezile de fân din spatele clădirii.

— Mama pisoilor este surprinzător de blândă, spuse Gabe, luând în brațe pisica vărgată portocalie care venise să-l întâmpine mieunând.

O ținu la pieptul lui, iar ea își lipi capul de mâinile lui în timp ce el o mângâia între urechi.

— Cu siguranță, nu s-a născut în sălbăticie, spuse Jo.

— Știu. Cred că cineva a părăsit-o pe proprietatea mea când a văzut că are pui. Oamenii de pe-aici știu că am pisici.

Mângâie și Jo pisica din brațele lui Gabe.

— A fătat primul pisoi lângă magazia mea de unelte, dar m-a lăsat s-o mut în hambar. Pisoiașii sunt mai feriți de prădători aici, pentru că noaptea țin ușa închisă.

— Prădători ca sora ta? îl întrebă Jo.

— Mda, mai rea decât un șarpe, nu?

— Oare n-ar trebui să-i ascundem mai bine? propuse Ursa.

Gabe se lăsă pe vine în fața ei.

— N-am s-o las să le facă rău!

— Dar a spus că…

— Cred că mâine pleacă. Urăște munca de la fermă.

Ursa o luă pe Jo de mână și o duse spre culcușul în care erau pisoiași de toate culorile, ascunși între două baloturi de paie.

— Pun pariu că nu provin doar de la un motan, spuse Jo.

— Cel mai mare și mai întunecat secret ți-a fost dat în vileag, îi șopti Gabe la ureche pisicii-mame.

Jo zâmbi la gluma lui. Gabe arăta rău când îl văzuseră mai devreme, dar se revitalizase în mod remarcabil în ultimele 10 minute. Copila extraterestră avea, se pare, instincte mai bune decât Jo.

— Au făcut ochi! se bucură Ursa, luând în mână un pisoiaș alb care mieuna încet, ochii lui mijiți încercând să înțeleagă cine era acel chip uman.

— Ea e Julieta, anunță Ursa. Vrei să o ții?

Jo luă pisicuța la piept.

— Cel gri este Hamlet, continuă Ursa, arătând spre pisoi. Cel vărgat maro e Cezar. Cel negru cu alb e Macbeth, iar cea portocalie este Olivia…

— Din care piesă e asta? o întrebă Jo.

— *A douăsprezecea noapte,* o lămuri Gabe.

— În sfârșit, o comedie.

— Iar cel negru e Othello, încheie Ursa. Numele a fost ideea lui Gabe, pentru că Othello este maur.

Ursa o luă pe Julieta din mâinile lui Jo.

— Julieta și Hamlet sunt preferații mei.

Îl luă și pe Hamlet din culcușul lui și se propti de un balot de paie cu cei doi pisoiași pe pieptul ei.

Cu pisica-mamă pe un braț, Gabe o ridică pe Olivia cu cealaltă mână și i-o dădu lui Jo.

— Ia un pic de comedie! Avem nevoie.

Jo mângâie pisicuța până o liniști. Gabe o privea, zâmbind.

— Cum te simți? îl întrebă.

Dar imediat regretă întrebarea, care o urmărise de când aflase diagnosticul.

— Te simți în stare să iei cina cu noi?

El încercă să înțeleagă motivul pentru care îl invita.

— Eu și Ursa vom face burgeri, cartofi dulci prăjiți și salată. Dar trebuie să te avertizez, sunt burgeri de curcan. Eu nu prea mănânc carne roșie.

— Nu mă deranjează burgerii de curcan, zise el.

— Acum ai mâncat?

— Nu.

— Atunci, vino la noi!

— Va trebui să fac un duș mai întâi.

— Noi putem să începem să gătim cât faci tu duș.

— Ești sigură?

— Absolut!

— Ghici ce? interveni Ursa.

— Ce? zise Gabe.

Ursa se ridică, cu pisoii alb și gri în câte o mână.

— Voi scrie o piesă despre Julieta și Hamlet.

— E o scenetă despre pisici sau despre oameni? întrebă el.

— Despre oameni. Julieta și Hamlet se întâlnesc într-o pădure magică înainte ca toate acele tragedii să li se întâmple, iar asta le schimbă destinele. E o comedie și toată lumea are parte de un final fericit.

— Îmi place, concluzionă Gabe.

— Îmi place foarte mult, zise și Jo. Putem să rezervăm biletele încă de-acum?

13

Ursa explora marginea pajiștii la lumina lanternei, în timp ce Jo întețea focul pentru burgeri.

— Ce faci? o întrebă Jo.

— Adun flori să punem pe masă.

— Credeam că mâncăm afară, ca de obicei când facem grătar.

— Nu! Este o ocazie specială, pentru că Gabe vine la cină.

Jo nu voia să fie o ocazie specială. Poate că între ea și Gabe lucrurile ar fi devenit ciudate din nou, iar cina la masa din bucătărie, la lumina fluorescentă, nu ar fi făcut altceva decât să înrăutățească lucrurile. Când Jo intră să verifice cartofii, văzu că cina lor nu avea să se desfășoare la lumina fluorescentă. Ursa stinsese toate luminile și așezase pe masă două lumânări pe jumătate arse, de-o parte și de alta a buchetului de flori. Arăta mult prea romantic, dar înainte ca Jo să mai poată remedia ceva, Urs-Mic începu să latre anunțându-le sosirea lui Gabe. Jo se grăbi să iasă afară ca să-l potolească.

— Ce câine de pază de nădejde aveți! îl lăudă Gabe, închizând ușa camionetei.

— Nu e de nădejde. E enervant.

Gabe mângâie cățelul și porni pe potecă. Îi întinse un carton de ouă.

— Aveți nevoie de ele?

— Avem. Mersi.

Luă cartonul, remarcând izul cald de săpun de pe pielea lui.

— Trebuie să te avertizez: Ursa a transformat cina într-o chestiune de *haute cuisine.*

— A găsit caviar în pârâu?

— Meniul e cel pe care ți l-am spus deja, dar încearcă să creeze atmosfera potrivită unui ospăț.

— Sună drăguț. Sper că m-am îmbrăcat ca pentru restaurant.

În lumina gălbuie a becului de pe verandă, Jo îi evaluă hainele – cămașă albastră cu nasturi și pantaloni într-o nuanță deschisă, o ținută mult mai

frumoasă decât tricoul și blugii zdrențăroși pe care le purta de obicei. Arăta de parcă se îmbrăcase pentru o întâlnire. Jo își stăpâni o tresărire de panică.

— E perfect, concluzionă ea. Un costum ar fi fost prea mult.

Îl conduse în casă, unde, la masa din bucătărie, Ursa așeza șervețelele de hârtie.

— Mi-era teamă că Lacey nu te lasă să vii, mormăi ea.

— A făcut tot ce-a putut ca să mă împiedice, dar mi-am scos lanțurile, râse el.

Dar poate că nu era departe de adevăr.

— Aveți nevoie de ajutor cu cina? întrebă el.

— Mulțumim, dar nu mai trebuie decât să punem burgerii pe grătar, zise Jo. Stai în dreptul aerului condiționat… dacă putem să-l numim așa.

Când Ursa insistase să ia cina înăuntru, Jo deschisese la maximum aparatul de aer din living, dar, cum acesta era vechi, nu reușise să scadă încă temperatura din cameră.

Jo rămase afară să facă cei patru burgeri de curcan, după care puse pe grătar chiflele. Când aduse mâncarea înăuntru, lumina din living era aprinsă. Gabe și Ursa stăteau pe canapea și se uitau la desenele făcute de Ursa: portretul lui Gabe, al lui Tabby și casa lui Frances Ivey.

— Ursa spune că alaltăieri ați fost cu mașina în Urbana ca să închiriezi o casă, spuse Gabe.

— Așa este. Îmi pare rău că nu am avut cum să te anunțăm că plecăm. Dar dacă eu și Tabby nu ne mișcăm repede, am fi pierdut casa.

— E-n regulă.

O privi cu subînțeles, la fel cum și ea se uita la el. Gabe știa că scuzele ei voiau să acopere ceva mai mult.

— Tabby trebuie să fie o persoană deosebită dacă este al treilea miracol al Ursei.

— Tabby e miraculoasă în mai multe feluri decât pot explica, spuse Jo. O cunosc de când eram amândouă în al doilea an de facultate, iar din anul trei am fost colege de cameră.

— Ursa spune că o să fie medic veterinar.

— Și numele ei e nume de pisică! zise Ursa. Nu-i haios?

— Este, confirmă el.

Jo așeză bolul cu cartofii dulci prăjiți pe masă, lângă burgeri.

— Cina e servită!

Ursa stinse toate luminile, din living și din bucătărie.

— Brrr, înfricoșător! se prefăcu Gabe pentru a spulbera tensiunea.

Ursa se așeză lângă Gabe la masa luminată de lumânări, iar Jo, în fața lui.

— Eu am făcut salata, anunță Ursa.

— Grozav! spuse el.

— Am făcut și un burger fără brânză, pentru tine, zise Jo.

— Nu sunt sigur că o să-l pot mânca pe tot. Nu prea am mâncat în ultimele zile.

— Ai vomat? îl întrebă Ursa.

— Nu, dar nu mi-a fost foame.

Jo se așteptase la asta, dar oricum pusese un al patrulea burger pe grătar. Exact cum făcea pentru mama ei când aceasta era pe moarte… întotdeauna îi punea porții prea mari, de parcă ar fi trebuit să-i ajungă până se vindeca. Uneori se gândea la ea însăși în același fel, temându-se că, dacă nu avea poftă de mâncare, cancerul ar fi putut recidiva.

Bine că nu trebuia să-și facă griji de-astea pentru Ursa. Fetiței îi era foame, vorbăria ei obișnuită încetând doar când mușca din burger.

— Am auzit că Ursa a devenit un ornitolog în toată regula, spuse Gabe.

— Da, răspunse Jo. A găsit două cuiburi.

El ridică mâna invitând-o pe Ursa să bată palma cu el. Se prefăcea că se simțea mai bine decât în realitate. Lăsă mai bine de jumătate de burger nemâncat, iar în timp ce Jo și Ursa își terminau porțiile, el frunzări salata ca să pară ocupat.

— Cum merge cercetarea? întrebă el.

— Mai bine decât mă așteptam pentru primul meu sezon pe teren.

— Câte sezoane mai ai?

— Cel puțin încă unul.

— Ai să locuiești aici vara următoare?

— Acesta e planul.

Privi în jos spre furculița pe care o înfigea în salată înainte să-și întoarcă privirea spre ea.

— De ce studiezi presurile?

— Fac un studiu despre cuibărit, iar cuiburile de presură sunt multe și ușor de găsit. Istoric vorbind, ele își făceau cuiburi în păduri care erau amenințate mereu de incendii și inundații. În prezent, sunt atrase de șosele și de câmpurile de cultură, iar habitatele astea nu sunt așa de potrivite pentru ele. Multe specii de păsări care-și fac cuiburi în astfel de locuri sunt afectate.

— Interesant! zise el.

— Așa că fac o comparație între succesul cuibăritului în habitate naturale și în habitate perturbate de om.

El dădu din cap afirmativ.

— Dar, întâi de toate, ce te-a adus în lumea păsărilor?

— Ar trebui să spun că părinții mei, răspunse ea. Tata era geolog, iar mama, botanistă. Când eram copil, familia mea mergea cu cortul în drumeții peste tot în Statele Unite. Așa am învățat despre primele păsări, mai mult cu mama.

— Mama și tatăl lui Jo au murit, precizează Ursa.

Gabe nu păruse surprins când Jo vorbise la timpul trecut despre părinții săi. Dar, spre deosebire de majoritatea oamenilor, nu o întrebă ce se întâmplase cu ei.

— Tata a făcut cercetare în Munții Anzi, continuă Jo. Era într-un avion care s-a prăbușit pe un munte, când eu aveam 15 ani. Alți doi geologi și pilotul, un peruan, au murit odată cu el.

— Iisuse. Câți ani avea?

— Avea 41 de ani.

— Era și mama ta acolo, făcea cercetare cu el?

— Nu, era acasă cu fratele meu și cu mine. Nu și-a mai dat doctoratul în botanică după ce l-a născut pe fratele meu. Tata pleca în lungi călătorii de cercetare,

iar ea nu a vrut să-l lase pe fratele meu la creșă, pentru ca ea să-și termine studiile.

— Mama lui Jo a murit de cancer la sân, interveni Ursa. I-a salvat viața lui Jo.

— După cum vezi, zise Jo, Ursa a fost foarte curioasă în legătură cu familia mea. Mi-aș dori să-mi spună și ea la fel de multe câte i-am spus eu ei, adăugă, privind-o pe Ursa.

— Nu ai înțelege dacă ți-aș povesti despre familia mea de pe Hetrayeh, răspunse Ursa.

— Aș înțelege. Știi că aș înțelege.

— Spune-i lui Gabe cum ți-a salvat mama ta viața.

— Nu ajută cu nimic dacă schimbi subiectul, insistă Jo.

— Tu l-ai schimbat, replică Ursa, pentru că n-ai vrut să vorbești despre mama ta.

Împinse scaunul și se ridică să se ducă la toaletă.

— Păcălită din nou, spuse Jo.

El zâmbi.

Ea împinse deoparte farfuria goală.

— Probabil că te întrebi ce-a vrut să spună Ursa prin faptul că mama mi-a salvat viața.

— Presupun că ai descoperit cancerul tău fiindcă l-a descoperit ea pe al ei.

Jo dădu din cap afirmativ.

— Cu cât timp în urmă s-a întâmplat asta?

— Cam acum doi ani. A murit iarna trecută.

— Și în tot timpul ăsta tu te-ai luptat cu propriul tău cancer? Erai deja doctorandă când ai fost diagnosticată?

— Eram, dar am pierdut doi ani… pe de-o parte am îngrijit-o pe mama, iar pe de altă parte, cu tratamentele și operațiile mele.

— Mai mult de o operație?

Faptul că nu mai avea sâni era evident, dar nu intenționase să vorbească și despre ovariectomie. Mai ales unui bărbat de vârsta ei. Dar trebuia să treacă peste asta…

— Mi-au descoperit cancerul într-un stadiu incipient, povesti ea, dar tot am făcut o mastectomie totală și mi-au scos și ovarele… pentru că prezentam

un risc major de recidivă a cancerului de sân și a celui de ovare.

El se aplecă spre ea, cu chipul scăldat în lumina lumânărilor.

— Nu trebuie să spui nimic, îl asigură ea.

Se lăsă pe spate în scaunul lui.

— Nu spun nimic. Ca întotdeauna, nu-ți găsești cuvintele exact când îți dorești cel mai tare să spui lucrul cel mai bun.

— Oamenii au impresia că trebuie să spună ceva, și asta nu mă face să mă simt mai bine.

— Știu. Mi-am dat seama că limbajul nu este atât de avansat pe cât credem noi. Suntem încă niște maimuțe încercând să ne exprimăm gândurile mormăind, în timp ce lucrul pe care ne dorim cel mai tare să-l comunicăm rămâne blocat în creierul nostru.

— *Așa* vorbește fiul unui profesor de literatură?

— Poate nu am moștenit gena literară de la el.

Jo se ridică să adune farfuriile, pentru ca el să nu se simtă obligat să termine de mâncat dacă nu mai putea. Gabe o ajută, punându-și farfuria peste cea a Ursei.

— În ce domeniu a lucrat mama ta? îl întrebă ea.

— A fost învățătoare la școala primară pentru o vreme, dar a făcut ce a făcut și mama ta: a renunțat după ce a născut-o pe Lacey. Este și poetă, continuă el, urmând-o pe Jo în bucătărie. A publicat două cărți de poezii.

— Serios? Și mai scrie?

— Nu mai poate. Din pricina bolii Parkinson, mâinile îi tremură prea tare ca să poată scrie sau ca să tasteze.

— Ar putea să ți le dicteze și tu să le notezi.

— I-am propus asta, dar spune că i-ar da peste cap procesul creativ.

— Presupun că înțeleg.

— Boala Parkinson probabil că descurajează oricum poezia.

— Ce trist!

— Mda.

Ursa deja ținea punga de bezele în mână.

— Nu te saturi niciodată de bezele? o întrebă Jo.

— Nu avem altceva pentru desert, iar focul încă arde. Te rog!

— E-n regulă!

— Vrei și tu? îl întrebă Ursa pe Gabe.

El o privi pe Jo.

— Poate ar trebui să plec.

— Mai stai un pic, îl rugă Jo.

— Ești sigură?

— Cu cât poți să eviți lanțurile mai mult timp, cu atât mai bine, nu?

14

Se așezară pe scaunele pliante, iar Ursa puse bezelele pe foc. Gabe era tăcut, privind indispus focul. Ursa nu spunea nici ea prea multe, exuberanța ei obișnuită fiind diminuată de tăcerea lui.

— Lacey pleacă mâine? îl întrebă Jo.

— Acum, că sunt pe picioare, probabil ca da, spuse el, continuând să privească focul.

— Unde locuiește?

— În Saint Louis.

— Asta e bine.

El se uită la ea.

— De ce?

— Pentru că nu e mult de mers cu mașina.

— Ar fi fost mai bine dacă era mai mult.

— Vă vizitează prea des?

— Nu pentru că vrea. Vine când o sună mama și-i cere să vină.

— Mama ta face asta des?

— Dacă dorm mai mult la prânz, mama o sună pe Lacey. Dacă sunt într-o pasă mai proastă și sunt tăcut, mama o sună pe Lacey. Dacă nu fac treburile de dimineață, mama o sună pe Lacey.

— De ce?

— Pentru că se teme să nu am iar o cădere psihică, zise el și-i aruncă o privire Ursei de parcă ea l-ar fi înțeles. Este înspăimântată de gândul că n-am să mai am grijă de ea și de animale.

— S-a întâmplat asta vreodată?

El scoase un sunet ambiguu.

— N-aș ști să-ți spun.

— Cum așa?

— N-am avut niciodată ocazia să ajung așa rău. Lacey apare mereu înainte de a se întâmpla așa ceva.

— Și apoi te închizi în tine pentru că poți și pentru că ele se așteaptă la asta.

Ochii lui scânteiară, și nu doar datorită reflexiei focului.

— Exact!

— Asta nu-i deloc în regulă. Plus că prezența lui Lacey ar face pe oricine să se închidă în sine. Părea aproape nervoasă că ai putut să te ridici din pat.

— Era. Se plânge că trebuie să vină aici când am perioade de depresie, dar de fapt cred că-i place. E un fel de joc de putere pentru ea.

— De-asta nu ne-a lăsat să te vedem. Era amenințată de posibilitatea ca tu să ai prieteni.

— Care ar putea să-mi dea un motiv să mă dau jos din pat… ceea ce s-a și întâmplat și… apropo, mulțumesc pentru asta.

— Mulțumește-i Ursei. Eu am fost prea fricoasă s-o fac.

— Mulțumesc că n-ai predat armele, Ursa. Mă rog… fără arme…

Jo și Ursa izbucniră în râs.

Gabe arăta mai bine și poate că se și simțea mai bine, după ce topi două bezele și le mâncă pe amândouă. Dar tot ce-i reușea acum s-ar fi putut pierde dacă se întorcea la atmosfera otrăvitoare din casa lui.

— Ce a spus sora ta când ai plecat spre noi? îl întrebă Jo în timp ce Ursa alerga după un licurici.

— Poți să-ți imaginezi…

El aruncă bățul lui de bezele în foc.

— Nu, probabil că nu poți, pentru că tu ești o persoană normală.

— Ce a spus?

Aruncă o privire către Ursa, să se asigure că nu putea să-l audă.

— Mai întâi, s-a luat de mine pentru că i-am cumpărat haine Ursei. Știa de la mama, care-i spusese când eram în hambar. Am ignorat-o, dar a devenit și mai răutăcioasă, până când m-am enervat… așa face de obicei. A spus că aș putea fi acuzat că sunt pedofil dacă am să continui să o las pe Ursa să vină la fermă. Am întrebat-o dacă asta era o amenințare, iar ea a zis că se prea poate. Cică i s-a părut ciudat faptul că am luat-o pe fetiță în brațe.

— Ce groaznic!

— Da, a fost foarte neplăcut. Și m-a șicanat și în legătură cu tine… crede că avem o relație, sau ceva de

genul ăsta.

Așadar, Jo ghicise.

— Ce nemernică! Dacă credea că ți-ai găsit pe cineva, ar fi trebuit să se bucure.

— Fericirea mea nu poate decât să o facă pe Lacey nefericită, iar dacă mă vede nefericit, se bucură. M-a urât de când eram în pântecul mamei.

— Știi ce mi-a spus mie?

— Ce? o întrebă el alarmat.

Se pare că nu avea încredere în nimic din ce ar fi putut spune sora lui.

— Mi-a spus că ar trebui să-ți dau papucii acum, decât mai târziu, când îmi termin munca de cercetare aici.

— Lua-o-ar naiba! spuse el privind în direcția casei lui.

— Nu te îngrijora! Mi-am dat seama și singură ce se întâmplă. Dar am crezut că ar fi bine să știi.

Îi analiză privirea lui Jo.

— A mai spus și altceva?

— Cam asta a fost ideea principală.

El o privi în continuare, de parcă încerca să găsească adevărul din spatele răspunsului ei.

— Ce crezi că ar mai fi putut să spună?

El își coborî privirea spre mâinile lui, frecându-și palmele una de cealaltă între genunchi:

— Ea și mama mea cred că tu ești motivul pentru care am avut criza asta… pentru că am fost cu voi înainte să mi se întâmple.

Bănuise ea ceva în sensul ăsta când el dispăruse prima oară, dar nu-l întrebă dacă era adevărat. Întrebarea ar fi putut conduce discuția la motivul pentru care devenise subit rece în noaptea în care priviseră galaxia. Nu vorbise niciodată despre cum operațiile îi schimbaseră percepția asupra propriului corp. Nu se putea arăta nimănui, ci doar sieși.

Gabe își întoarse privirea spre ea.

— Nu avea niciun drept să dea vina pe tine. Îmi pare foarte rău că te-a implicat în rahaturile noastre de familie.

— E-n regulă. Îmi pare rău că am făcut-o nemernică. Nu trebuia să vorbesc așa.

— De ce nu?

Gabe își făcu mâinile pâlnie la gură și strigă în direcția proprietății lui:

— Nemernico!

— Mă îndoiesc că a auzit.

— Nu știi niciodată. Zgomotele puternice dintre casele noastre se aud. Sunt sigură că tu auzi vaca noastră.

— O aud.

— Voiam să spun… pe Lacey.

— Bine, gata. Ar trebui să ne pară rău pentru ea. Oamenii care sunt atât de înverșunați au de obicei și un motiv. E divorțată sau ceva de genul ăsta?

— Nu, dar ai dreptate când spui că e înverșunată. Dintotdeauna a fost disperată după atenția tatei și ura faptul că el mă lăuda mereu că sunt isteț, când eram mic. Mai mult ca să-i facă lui pe plac, a terminat Engleza la colegiu și a încercat să se facă scriitoare, dar a eșuat. Cam de-atunci a devenit extrem de răutăcioasă. Obișnuia să mă șicaneze constant, până-mi sărea țandăra. Îi făcea plăcere să mă facă să pic prost în fața părinților noștri, în special în fața tatei.

— Asta e o rivalitate destul de tipică între frați.

— Este tipic pentru o femeie la 20 de ani să se joace cu fratele ei, care-i doar un copilaș, ca să-l poată strivi și să-i spună cât de prost este? Sau să-i spună fratelui ei nou-născut că arată ca o broască râioasă și să-i spună Domnul Broască Râioasă chiar și când este adult? În preajma ei, m-am simțit întotdeauna cea mai urâtă și proastă creatură de pe Pământ.

— Asta e groaznic! Îmi pare foarte rău.

— Să nu-ți pară! Am trecut peste asta acum mult timp, spuse el pe un ton ostil, care-l contrazicea. Am încetat să mai sper că-i voi plăcea vreodată, din ziua în care m-a abandonat în pădure. Culegeam flori pentru mama, iar ea pur și simplu a plecat. Încă îmi amintesc ce îngrozit am fost.

— Câți ani aveai?

— Cinci. I-a luat mamei o oră să mă găsească. O rugase pe Lacey să mă ducă la plimbare cât lucra ea la o poezie. Lacey a mințit-o, i-a spus că mă rătăcisem.

Și a tot continuat să-mi spună că aș fi găsit și singur drumul spre casă dacă eram mai isteț.

— Dumnezeule, sper că nu are copii!

— Are doi băieți și sunt alintați foc. Sunt amândoi la colegiu acum.

— Are o slujbă?

— A continuat să scrie în timp ce juca rolul femeii casnice, dar niciuna dintre cărțile ei nu a avut succes. A simțit că l-a dezamăgit pe tata. Dar nu ar fi trebuit să aleagă domeniul ăsta doar ca să-i facă lui pe plac… mai ales după ce și-a dat seama că nu are talent la scris.

Ursa se întorsese în timp ce ei conversau.

— Vorbiți despre Lacey?

— Da, recunoscu Jo.

— De ce ai țipat când eu eram acolo? îl întrebă ea pe Gabe.

— Mă prosteam doar.

— Am crezut că Lacey e aici și că a venit să te ia acasă cu forța.

— Nu poate să mă ia cu forța, o liniști el.

— O să rămâi?

— O să plec în curând. Sunt sigur că voi două sunteți obosite.

— Trebuie să rămâi! zise Ursa. Dacă te întorci, o să te țină iar prizonier. Dar de data asta o să-ncuie ușa și noi n-o să te mai putem salva.

— Nu e chiar așa de rău.

— Te rog! Jo vrea să rămâi. Jo, spune-i să nu plece!

— Poate n-ar trebui să te întorci acasă, spuse Jo. Arată-i surorii tale că ai o viață a ta. Și mama ta trebuie să învețe asta. De ce nu stă niciodată cu Lacey în Saint Louis, ca să iei și tu o pauză? Sau ar putea angaja pe cineva care să o ajute. Cine te-a votat pe tine îngrijitorul de fiecare zi? Ești mult prea tânăr pentru povara asta.

Gabe se holbă la ea.

— Îmi pare rău, spuse ea. Tind să trântesc opinii când sunt enervată.

— Nu-ți cere scuze! Tot ce ai spus e adevărat.

— Atunci dă-le o lecție și dormi aici pe canapea. Ursa poate să doarmă cu mine, dacă nu o deranjează.

— Nu mă deranjează! spuse Ursa, aruncându-și brațele în aer. Și mâine Gabe poate veni cu noi în Summers Creek! E cel mai frumos loc, Gabe! E ca o pădure fermecată!

— Nu am văzut niciodată o pădure fermecată, spuse el.

— E al naibii de magică, zise Jo.

15

— Hei, Jo…

Gabe era la circa 30 de metri distanță, în vegetația până la piept.

— Ce-i? strigă ea.

— Cred că e un cuib aici și că i-a căzut eticheta.

Ea se îndreptă prin iarbă către el.

— Nu-mi vine să cred… chiar ai descoperit un cuib în prima ta oră pe teren?

— Are trei ouă albe în el.

— Acesta e un cuib de presuri-indigo!

Ursa îi auzi și fugi până la ei. Ea și Jo ajunseră lângă Gabe în același timp și se uitară în jos la cuibul construit printre trestii.

— Felicitări pentru primul tău cuib, zise Jo. Dar, fir-ar să fie, acum trebuie să-ți plătesc și ție salariu de asistent de teren.

— Probabil că aș câștiga mai mult decât din vânzarea ouălor, spuse el.

— Suntem toți ornitologi acum! strigă Ursa.

Gabe atinse cu degetul un ou minuscul.

— E și asta adrenalină, nu? spuse Jo.

— Am mai văzut cuiburi înainte, dar să găsești unul când îl *cauți* e mult mai îmbucurător.

— Ai grijă, căutarea cuiburilor poate da dependență. E ceva special… descoperi aceste mici secrete ale sălbăticiei.

El zâmbi.

— Vorbesc ca o nebună?

— Nu. Înțeleg perfect.

O privi pe Ursa cum înregistra locul, data și statutul pe o fișă nouă în timp ce Jo dicta. Scrise cu grijă *Gabriel Nash* la rubrica GĂSIT DE CĂTRE.

— Mi-am adus contribuția la strângerea datelor științifice. Existența mea nu mai este futilă, spuse el.

Lui Jo îi plăcu asta.

— Ar fi bine să plecăm, zise ea. Părinții puilor o s-o ia razna, plus că n-am vrea să atragem vreun prădător.

— Niciun prădător n-are voie să-mi atingă mie cuibul, strigă Gabe prin pădure în timp ce se

îndepărtau.

— Poate, dacă spui așa, faci o vrajă de protecție, zise Ursa.

— Ar putea fi o nouă arie de cercetare, spuse el. *Folosirea magiei în prevenirea prădării cuiburilor de păsări.*

— Sunt sigură că ai să primești o bursă de la Fundația Națională pentru Știință, spuse Jo.

— Ursa Mare va fi autoare împreună cu mine.

— Da, sigur primești fonduri.

Norocul începătorului pentru Gabe nu mai continuă și în zona următoare de studiu, dar el avea speranțe mari pentru ultimul sit, pădurea fermecată a Ursei. Ajunseră în Summers Creek după-amiaza devreme. Gabe fu imediat cucerit de râpele împădurite, cascadele cu mușchi de pământ și stâncile dintre ferigi ale râului bolborosind. Îi spuse Ursei că simțea magia și din când în când pretindea că văzuse o nimfă, o zână ori un inorog. Ursa începu să vadă și ea fantasmagorii și, în scurt timp, amândoi lucrau mai mult la născocirea creaturilor fantastice decât la căutarea cuiburilor. Jo adora asta, chiar dacă o distrăgea un pic.

Spre jumătatea zilei de muncă, se așezară lângă obișnuitul iaz, mare și limpede, pentru a doua parte a prânzului. Înainte ca Jo să se cuibărească pe stânca ei plată preferată ca să mănânce, Ursa era deja în apă, desculță, prinzând pești.

— Ar trebui să-ți mănânci sendvișul înainte să-ți uzi de tot hainele, îi strigă Jo.

— Nu vreau, spuse ea, înaintând în apa tot mai adâncă.

— Ce autoritară sunt! zise Jo întinzându-i lui Gabe un sendviș cu brânză cheddar și curcan.

— E un copil bun. Nu are nevoie de disciplinare.

— În afara faptului că nu vrea să-mi spună de unde vine, indiferent cât de mult implor?

Se așeză pe piatră lângă ea.

— Ți-a spus de unde vine.

— Sigur, cuibul infinit din cer.

— Uneori aproape că-mi vine s-o cred, zise el. Nu seamănă cu niciun copil pe care l-am cunoscut

vreodată.

— Știu. Și totuși încă nu o caută nimeni.

— Mai verifică pe internet.

— Verific, numai că mi-e din ce în ce mai greu. Mi-e teamă că am s-o văd pe una dintre paginile acelea și se va întoarce la idioții care nici măcar nu i-au raportat dispariția.

— N-o vor primi înapoi. Va fi dată în plasament.

Jo se întoarse spre el.

— Cât timp să mai așteptăm până apelăm din nou la poliție? Au trecut aproape două săptămâni.

Gabe lăsă în jos mâna în care ținea sendvișul, de parcă își pierduse apetitul.

— M-am gândit mult la asta în ultimele zile. Trebuie să găsim o modalitate s-o ducem la poliție.

— Mda.

Își terminară sendvișurile într-o tăcere apăsătoare, privind-o pe Ursa cum se juca în apă. Jo îi dădu lui Gabe o sticlă Nalgene plină cu apă și deschise o alta pentru ea.

— Cum au reacționat sora și mama ta când te-ai dus acasă ca să-ți schimbi hainele azi-dimineață?

— Lacey a luat-o razna, pentru că vrea să se întoarcă în Saint Louis.

— Mama ta a spus ceva?

— Era prea surprinsă ca să comenteze ceva.

— De ce ar fi surprinsă?

— Știi de ce…

— Nu, nu știu. Și ce dacă ai avut o cădere nervoasă când a trebuit să faci față presiunii mari de la universitate? De ce viața ta ar fi mai puțin importantă decât a lui Lacey? De ce nu poți să-ți iei o zi liberă, să ți-o petreci cu prietenii? În mod intenționat nu vor să te lase să te faci bine și să treci peste asta, pentru că s-au obișnuit ca tu să fii îngrijitorul cu normă întreagă.

— E mai complicat de-atât.

— Nu cred că e.

O privi în ochi.

— Sunt bolnav. Nu pot doar „să mă fac bine și să trec peste asta”.

— Dacă asta crezi, nu ai să poți.

— Așa cum se întâmplă cu cei mai mulți oameni care nu au trecut prin ce trec eu, viziunea ta asupra depresiei este înșelător de optimistă.

Așeză sticla cu apă la picioarele lui Jo și se îndreptă spre Ursa, care stătea pe malul pârâului, cu apa până la glezne, încercând să prindă ceva printre rădăcinile întortocheate ale unui mesteacăn imens.

— Ai văzut? spuse ea. Am prins o broască mare, dar a scăpat.

— S-a ales praful de prințul tău cuceritor.

— Cine ar vrea un prinț cuceritor prost?

— Dar ce zici de un prinț cuceritor inteligent?

— Nu există prinți în pădurea asta fermecată, zise ea.

— Ce modern!

Fetița înaintă spre apa adâncă.

— Vii și tu?

— Cred că da, răspunse el. Mă cam mănâncă pielea.

— Din cauza urzicilor!

— Știu. Cuvântul *urzicat* a căpătat o cu totul altă însemnătate pentru mine.

Își scoase ghetele și tricoul cu mânecă lungă cu Universitatea Chicago, dar își păstră blugii pe el. Jo nu se putea abține să nu se holbeze la trunchiul lui gol, tonificat și puternic datorită muncii la fermă. Când ajunse la o adâncime suficientă a iazului, plonjă și dispăru. Apoi ieși gâfâind și scuturându-și apa din păr.

— Este surprinzător de rece! îi strigă el lui Jo. Ar trebui să intri și tu!

— Lui Jo nu-i place să-și ude fișele de date, îl lămuri Ursa.

Jo merse până la marginea iazului.

— Intri? o întrebă Ursa.

— Trebuie, acum, că ai spus asta.

— Ce-am spus?

— Că nu-mi place să-mi ud fișele cu date. Mă face să par un șoarece de bibliotecă.

Ursa aplaudă și sări pe spatele lui Gabe, agățându-se de el ca un pui de maimuță.

Jo își scoase ghetele de drumeție și-și suflecă pantalonii până la genunchi. Problema era că *nu* voia să-și ude fișele cu informații când se întorcea de la lucru, iar cele două rânduri de haine pe care le purta ca să țină urzicile și țânțarii departe de piele nu s-ar fi uscat niciodată.

Își desfăcu primii nasturi și-și scoase atât cămașa cu mânecă lungă, cât și tricoul peste cap. Poate o făcuse și pentru că-i spusese lui Tanner că era fericită așa cum arăta. Sau poate pentru că mama ei îi spusese: *Trăiește cu ardoare pentru amândouă.* Poate și pentru a-i arăta lui Gabe că știa câte ceva despre „cum să te faci bine și să treci peste asta”. Oricare ar fi fost motivul, hainele erau pe jos și apa rece în care se bălăcea îi dădea o senzație minunată.

Ursa nu observă nimic. Îi văzuse pieptul lui Jo de câteva ori când se schimbau de haine. Dar era clar că Gabe nu știa ce să facă. Mai întâi privise cicatricile. Apoi își mutase privirea. Apoi se uitase din nou la ea, dar numai la chipul ei.

— Mă întreb dacă voi fi arestată pentru expunere indecentă, dacă se întâmplă să treacă vreun pădurar, comentă Jo. E indecent dacă nu ai nimic de expus?

— Bună întrebare, zise el, în mod vizibil simțindu-se ușurat de comentariul ei plin de umor.

Lui Jo îi plăcea faptul că lăsase un bărbat să-i vadă pieptul pentru prima oară în iazul din pădure. Fără dormitor. Fără presiune. În pădure era relaxată, la fel de completă ca întotdeauna. Își întinse brațele în apă și alunecă până în partea cealaltă a iazului. Se întoarse, se scufundă în apă și ieși în mijlocul iazului. Ursa trecu din spatele lui Gabe în spatele lui Jo, încolăcindu-și brațele în jurul ei.

— Nu ești bucuroasă că ai intrat în apă?

— Chiar sunt bucuroasă.

Ursa își lipi buzele umede și reci de urechea lui Jo.

— Hai să-l stropim pe Gabe, șopti ea.

— Bine, șopti și Jo, drept răspuns. Unu, doi, trei…

Ursa sări de pe spatele ei și căzu în apă cu frenezie, aruncând apă peste Gabe. Jo o ajută, dar cu mult mai puțin aplomb.

— Nu-i corect! Doi contra unul! spuse el.

— Tu ești mai mare, zise Ursa.

Atunci el trimise valuri puternice de apă spre ele. Ursa o prinse de umeri pe Jo și începu să dea puternic din picioare.

— Mă predau! Mă predau! spuse el.

— Fetele câștigă! strigă Ursa.

— Sigur că da. N-am avut nicio șansă.

— Hei, ai auzit asta? spuse Jo.

Rămaseră nemișcați și ascultară zgomotul tunetului venind dinspre sud-vest.

— Încă nu e aproape, spuse Gabe.

— Dar avem mult de mers până la mașină.

Ea ieși din apă. Nu-i plăcea că tunetele se auzeau așa de tare, iar frecvența lor arăta că urma o furtună cu fulgere.

— Pot să-mi mănânc sendvișul? întrebă Ursa.

— Mănâncă-l repede, cât timp eu și Gabe ne îmbrăcăm, spuse Jo.

Până se îmbrăcară ei și Ursa înghiți sendvișul, pădurea se întunecase, iar tunetul era mai puternic.

— Furtuna aia se mișcă repede, zise Gabe.

— Astea sunt cele mai rele, comentă Jo.

Merseră cât putură prin albia cu pietriș a pârâului, ca să evite vegetația, dar mai departe, în amonte, unde pârâul aduna multă apă, se văzură nevoiți să o ia prin pădure. Vântul gonea printre crengile din vârful copacilor, iar temperatura scăzuse cu cel puțin 10 grade. Cerul devenise negru-verzui.

— Parcă ar fi noapte! exclamă Ursa.

— Ne adăpostim sau fugim? o întrebă Gabe pe Jo.

— Nu știu niciodată ce să aleg.

— Hai să fugim! propuse Ursa. E înfricoșător! strigă ea în timp ce goneau, dar Jo ghici că tunetul bubuitor și perdeaua neașteptată de ploaie îi făceau plăcere.

Vântul și fulgerele se întețiră. Când începură să se rupă ramurile, Jo căută un adăpost, dar fără succes.

— Aproape că am ajuns, strigă Gabe peste zgomotul tunetelor și vântului. Jo!

Jo se opri și privi în jur. Gabe îngenunchease pe pământ deasupra Ursei. Jo fugi spre ei, cu inima

bătându-i cu putere când o văzu pe Ursa în mijlocul vegetației, cu fața palidă, cu ochii închiși.

— S-a împiedicat?

El își trecu mâna prin părul umed al Ursei și îi arătă lui Jo sângele.

— S-a lovit de o ramură.

Ramura era groasă cât încheietura mâinii lui Jo. Tânăra îngenunche lângă fetiță și își trecu mâna peste obrazul ei.

— Ursa? Ursa, mă auzi?

Deschise ochii, dar păreau tulburi.

— Trebuie s-o ducem la spital, spuse Gabe.

Își trecu brațele pe sub trupul ei și o ridică. Jo fugi înainte și descuie mașina.

El o întinse pe Ursa pe bancheta din spate.

— Stai lângă ea. Știu eu unde e cel mai apropiat spital.

— Unde?

— În Marion. Am fost acolo cu părinții mei.

Luă cheile și-i dădu lui Jo tricoul de rezervă pe care-l avea în rucsac.

— Folosește-l să presezi rana.

Jo ținu capul Ursei în poală și apăsă tricoul pe rana de pe scalpul ei, în timp ce Gabe conducea. Ștergătoarele de parbriz loveau puternic în timp ce ploaia, tunetele și fulgerele amenințau mașina. Totul părea o traducere senzorială a panicii ei.

Ursa încercă să se ridice.

— Te-ai rănit, spuse Jo. Nu te ridica!

— Sunt bine. M-am lovit de ramura unui copac.

Își ridică fruntea și se uită la Gabe.

— De ce conduce Gabe mașina?

— Pentru că eu știu unde e cel mai apropiat spital, spuse el.

— Nu vreau să merg la spital! strigă ea, iar Jo de-abia o ținea locului. Vreau acasă! Nu ne duce la spital!

— Ți-ai pierdut cunoștința pentru cel puțin 10 secunde, spuse Gabe. Probabil că ai o contuzie… și s-ar putea să ai nevoie de copci.

— Glumeam doar! Nu-mi pierdusem cunoștința, de fapt!

— Ți-o pierduseși, spuse Jo.

— Totul va fi bine, zise Gabe.

— Nu e bine!

Avea dreptate. Nimic nu va mai fi bine odată ce ajungeau la spital. Cum aveau să explice de ce Ursa fusese cu ei în pădure? Mai rău, locuia la căsuța Kinney de aproape două săptămâni. Dacă se afla la facultate, Jo ar fi putut avea probleme serioase.

— O să vină și poliția? întrebă Ursa, formulând gânduri asemănătoare.

— Da, probabil că va veni poliția, spuse Gabe.

— Mă vor lua de la voi! zise Ursa izbucnind în lacrimi. Nu vreau la spital!

Jo încercă să o îmbrățișeze, dar Ursa o respinse.

— Îmi pare rău, zise Gabe, dar trebuie să facem ce e mai bine pentru tine, chiar dacă tu nu vrei.

Ursa tăcu, lacrimile curgându-i pe obraji. Ploaia și tunetele se potoleau, singurul zgomot din mașină fiind mișcarea intermitentă a ștergătoarelor pe parbriz. În suburbiile din Marion, Gabe încetini, în spatele altei mașini, la un stop. Înainte ca Honda să oprească de tot, Ursa își desfăcu centura de siguranță, descuie ușa și o trânti în urma ei. Jo se întinse peste banchetă, dar Ursa deja fugise într-un pâlc de tufișuri de la marginea pădurii. Cât se strecură Jo prin vegetația deasă, Ursa dispăruse fără urmă.

— Ursa! o strigă ea. Ursa, întoarce-te!

Gabe ieși dintre buruieni, căutând cu privirea în copaci.

— Sunt sigur că se ascunde. Nu putea ajunge prea departe așa repede.

Alergă spre desișul pădurii, dar se opri.

— Ursa, știu că mă auzi! strigă el. Ieși din ascunzătoare și discutăm, bine?

— Ursa, te rog! țipă Jo. Te rog, arată-te!

Căutară după trunchiurile copacilor suficient de mari încât să se poată ascunde.

— Fuge de noi, spuse Jo. Nu o vom găsi niciodată!

— Ursa! strigă Gabe cât îl țineau puterile. Dacă te arăți, nu mai mergem la spital.

O așteptară. Ploaia picura din arbori. Un pițigoi era alarmat.

— A dispărut, spuse Jo.

— Se pare că da.

Văzu că Jo era gata să plângă.

— O vom găsi. Hai să mergem cu mașina pe șosea în direcția în care a luat-o.

— Promiteți? spuse Ursa din spatele ei.

Se întoarseră. Ursa stătea lângă desișul de pe marginea drumului.

— Am să fug iar dacă nu-mi promiteți că mă duceți acasă, spuse ea.

— Dar… unde e casa ta? zise Gabe.

— Casa mea de pe Pământ e la Jo! țipă ea.

— Ursa…

— Nu ești prietenul meu dacă nu faci ce mi-ai promis! Ai spus că nu mergem la spital.

— Nu mergem, interveni Jo.

— Promiți?

— Da.

Jo se îndreptă spre ea încet, ca să nu o agite.

— Te doare capul?

— Nu, sunt bine.

Când Jo ajunse lângă ea, îi ridică părul pentru a-i examina tăietura.

— Uite, nu mai sângerează, îi spuse ea lui Gabe.

— Pentru că e cea mai căpoasă persoană pe care o cunosc. Unde naiba ai fost?

— Într-o chestie de metal, spuse Ursa. E aici.

Îi conduse într-un tufiș și le arătă deschizătura unei țevi de drenaj striate, în care se învârtejea apa.

— Mă dau bătut, spuse Gabe. Extraterestra asta e prea isteață pentru mine.

— Putem să mergem acasă? întrebă Ursa.

— Mergem acasă, spuse Jo.

16

Jo abia opri Honda, când Ursa sări din mașină, luă un băț și i-l aruncă lui Urs-Mic. Tot drumul până acasă fusese agitată, încercând să demonstreze că lovitura la cap nu o afectase deloc.

Jo deschise ușa din față a casei.

— Ursa, înăuntru în cadă!

— Vrei să spui la duș? zise Ursa.

— Nu, nu vreau să stai în picioare.

— Sunt bine.

— Sigur te mai doare rana de la cap. Fă ce ți-am spus! Vin la baie să te ajut într-un minut.

— Nu am nevoie de ajutor, zise Ursa, dar intră în casă, ascultătoare.

Încă înfășurat în cămașa lui plină de sânge, Gabe își puse rucsacul în spatele camionetei.

— Pare că se simte bine.

— Cred că se mai și preface, zise Jo.

Lăsă tricoul murdar de sânge, pe care îl folosiseră ca să preseze rana Ursei, lângă rucsac.

— Te întorci după ce te speli? îl întrebă ea.

— Vrei să mă întorc?

— Vreau. Ce mă fac dacă nu o pot trezi în toiul nopții sau ceva de genul ăsta?

— E riscul pe care ni-l asumăm dacă o lăsăm pe ea să decidă.

— Hai… Și-așa mă simt prost.

Îi atinse ușor mâna.

— Mă întorc repede.

— Te așteptăm să luăm împreună cina, îl invită ea.

— Sigur aveți suficientă mâncare? Frigiderul tău părea cam gol când am pus aseară mâncarea în el.

— Știu. Va trebui să facem omlete cu ouăle pe care le-ai adus tu.

— Aduc eu ceva să gătim. Lasă-mă pe mine să mă ocup de cină. Arăți extenuată.

— Și tu trebuie să fii cam la fel.

Zâmbetul lui ostenit confirmă vorbele ei.

— Ne descurcăm noi. Pe curând!

Jo îi ceru Ursei să se dezbrace și să intre în apa caldă. După ce îi curăță rana de pe scalp, îi întinse buretele plin de săpun ca să se spele pe corp. Ursa ieși din baie în pijamaua roz cu Hello Kitty pe care ea și Gabe o cumpăraseră de la târg. N-ar fi vrut să stea întinsă pe canapea cât Jo făcea duș, dar Jo era categorică.

După ce se spălă, Jo se îmbrăcă în pantaloni scurți și tricou. Când ieși din baie, Gabe era deja în bucătărie și gătea.

— Sper că nu te deranjează că m-a lăsat Ursa să intru. Am vrut să pun cina la foc cât mai repede posibil.

Tocmai condimenta un pui pe care-l așezase într-o tavă și se pregătea să pună pe aragaz umplutura cu miez de pâine.

— Arată grozav, zise Jo.

— Aș vrea să fac eu umplutura, dar nu mă lasă Gabe, se plânse Ursa.

— Pentru că tu trebuie să te odihnești, zise Gabe. Întoarce-te pe canapea!

— Nu sunt invalidă, bombăni fetița în drum spre living.

— *Invalidă,* o îngână Gabe. Nici sora mea nu are așa un vocabular… și e scriitoare.

— Ce face Lacey?

— Scuipă foc, cum se mai spune pe-aici câteodată, glumi el și răsturnă amestecul pentru umplutură în apă și unt topit. Cred că ne suspectează că am comis o crimă.

— Sângele de pe cămașă! Ce i-ai spus?

— I-am spus că s-a rănit Ursa. Iar asta a condus la încă o prelegere despre motivele pentru care nu ar trebui să-mi petrec timpul cu copilul altora. M-a amenințat că sună la poliție.

— Și o să sune?

— Cu Lacey nu știi niciodată cum stai.

— Ce-a zis când a văzut că pleci iar?

— Mi-a cerut pe un ton oficial *să încetez cu aventura asta copilărească* – așa s-a exprimat – și să rămân acasă. Cică mâine-dimineață pleacă, orice-ar fi!

— Trebuie să te întorci acasă în seara asta?

Gabe se opri din amestecat și se întoarse spre ea.

— M-ai rugat să rămân peste noapte și rămân.

— Numai dacă vrei.

— Vreau. Și eu sunt îngrijorat pentru Ursa.

— Cum pot să te-ajut cu cina? Pare că avem nevoie de ceva legume.

— M-am ocupat eu. Mai aveam niște fasole verde și porumb în frigider. Nu trebuie decât să le încălzim.

O oră mai târziu, puiul umplut și legumele erau gata și se așezară la masă. Gabe adusese și o caserolă de înghețată cu sos de ciocolată de casă pentru desert. Jo era prea plină ca să mai mănânce și înghețată, dar Ursa și Gabe mâncară fiecare câte un bol.

— Lovitura la cap nu ți-a afectat pofta de mâncare, i se adresă el Ursei.

— Ți-am spus eu că nu am nevoie să mă duceți la spital, zise ea.

— Ei bine, am tras o sperietură zdravănă. Uite ce s-a ales din pădurea ta fermecată.

— Nu e vina pădurii, zise Ursa. Eu am făcut să se întâmple asta.

— Tu ai vrut să te lovească o ramură în cap, cât pe ce să te omoare?

— Nu m-ar fi omorât. Dar, cum le-am spus lui Tabby și lui Jo, uneori trebuie să se întâmple ceva rău ca să urmeze ceva bun.

— Ce lucru bun a ieșit din asta?

— Rămâi din nou la noi peste noapte.

— Știai că voi rămâne din nou, dacă te lovești?

— *Nu știam* exact. Totul pur și simplu se întâmplă. Noi, cei de pe Hetrayeh, emanăm sclipiri invizibile, cam ca niște quarcuri – numai că diferite – și provocăm lucruri bune în jurul nostru când întâlnim pământeni care ne plac.

El își lăsă lingura în bolul din care mâncase tot.

— Deci chestiile astea ca niște quarcuri emană un fel de energie pozitivă, nu?

— Pot schimba destinele oamenilor.

— Și de ce e așa bine că rămân aici peste noapte?

— Mie și lui Jo ne place de tine.

Fetița ridică bolul și sorbi ultima picătură din înghețata ei topită.

— Oricum, nu voiai să stai acasă la tine, cu sora ta cea rea, nu-i așa? Și din motivul ăsta e bine că ai rămas cu noi.

— Tu ce crezi despre quarcuri, doamnă cercetător științific? i se adresă el lui Jo.

— De ce nu? Nu putem vedea gravitația, dar ea are un efect puternic asupra noastră.

— Adevărat! zise el și se ridică să adune holurile. Poate mâine am să găsesc un milion de dolari sub perna mea.

— Probabil că nu, zise Ursa.

— De ce nu?

— Chestiile ca niște quarcuri știu ce-ți dorești tu *cu adevărat.*

— Și nu-mi doresc un milion de dolari?

— Nu prea cred.

— Fir-ar să fie!

Gabe se duse la chiuvetă să spele bolurile.

— Ai cumva medicamentul pe care oamenii de pe Pământ îl numesc ibuprofen? o întrebă Ursa pe Jo.

— Te doare capul?

— Doar un pic.

— Să nu mă minți! Cât de rău te doare?

— Destul de rău.

Văzu cum Jo și Gabe schimbară scurt o privire.

— O să fiu bine. Am auzit că o compresă rece și un ibuprofen ajută mult.

Probabil că i se mai administrase acest remediu în trecut. Cine avusese grijă de ea când era bolnavă și de ce nu anunțase dispariția ei?

O duseră pe Ursa pe canapea, îi dădură un ibuprofen, o întinseră și îi puseră o compresă rece pe frunte. Stinseră lumina și aprinseră cele două lumânări care-i plăceau Ursei. Fetița adormi profund imediat. Jo stătea pe marginea canapelei, urmărind-o cum respiră.

— Nu poți sta acolo toată noaptea, spuse Gabe.

— Trebuie să stau lângă ea.

— Dă-mi voie s-o duc în patul tău.

O duse în brațe în dormitor și o așeză pe salteaua dublă de pe podeaua de lemn. O înveli cu pătura lui Jo, fixându-i-o cu grijă în jurul umerilor. Îi dădu la o parte șuvițele de păr care i se lipiseră de față. Când Gabe își ridică privirea, o prinse pe Jo zâmbind.

— Te culci acum? o întrebă el.

— Am să stau trează cât pot, să o țin sub observație.

— Te superi dacă mă așez aici, lângă pat?

— Nu, deloc.

Ea aduse cele două lumânări și puse una pe dulapul cu sertare, iar pe cealaltă pe noptieră. Apoi se întinse pe saltea cu fața spre Ursa, iar Gabe se așeză pe podea de partea cealaltă a Ursei.

— Am avut o zi bună, spuse el. Până când s-a lovit Ursa, bineînțeles.

— Te-ai descurcat foarte bine cu insectele și căldura și chiar și cu munca de teren.

— Ca să nu mai vorbim de urzicile-alea care pișcă.

— Da, ca să nu mai vorbim și de ele.

Între ei se instală tăcerea. Apoi el luă cartea care se afla lângă Ursa.

— *Abatorul cinci,* citi el și răsfoi cartea. N-am văzut-o niciodată în ediție cartonată. Cât de veche este?

— Este o ediție tipărită în 1969, chiar în anul în care a apărut.

El o privi și comentă:

— E coperta originală? Probabil că valorează o avere.

— Nu e în cea mai bună stare… dar *este* neprețuită. Am moștenit-o de la bunicul meu… mai întâi tata, apoi fratele meu și apoi eu. Și mama a citit-o de mai multe ori.

Se aplecă peste Ursa și luă cartea de la el, așezând-o pe picioarele ei încrucișate.

— Cartea asta apărea des în conversațiile noastre, zise ea, trecându-și ușor mâna peste copertă. Era una dintre preferatele tuturor.

— Tatălui meu i-ar fi plăcut asta.

— Ce anume?

— Cum încă te simți legată de părinții tăi printr-o carte.

Era adevărat, și nu numai în cazul acestui volum. Încă avea majoritatea cărților care le aparținuseră părinților ei și citea pasaje din ele în fiecare seară înainte să adoarmă sau când avea insomnii. În timp ce citea, degetele ei atingeau paginile pe care le atinseseră și degetele lor și parcă tatăl și mama ei erau încă aici, cu ea.

— Pare că familia ta era interesantă dacă le plăcea tuturor așa o carte neobișnuită.

— Eram cu siguranță interesanți, aprobă ea. Cam ciudați, într-adevăr, și uneori asta ne făcea pe fratele meu și pe mine să ne împrietenim greu cu alți copii.

— Cum așa?

Se gândi pentru câteva secunde.

— De când am început biologia de teren, am observat că majoritatea oamenilor de știință care lucrează în lumea naturală sunt un pic diferiți de ceilalți oameni. Poate are legătură cu faptul că ei pot întoarce spatele confortului social pentru perioade lungi. Și nu doar că *pot* renunța la societate, ci chiar *simt nevoia* să facă asta. Pentru oamenii de felul acesta, lumea naturală e vitală, e o experiență spirituală.

La lumina lumânărilor, el o privea cu atenție.

— Așa erau părinții mei. Foarte rar ne duceau să facem lucrurile pe care le fac alți copii… rareori mergeam în parcuri de distracții și pe plaje turistice. La sfârșit de săptămână făceam drumeții și mergeam cu caiacul sau plecam în căutare de salamandre ori fosile. Vacanțele noastre erau excursii cu cortul, uneori în locuri îndepărtate, ca Maine, pentru a vedea pinguini pufin, sau în Utah, ca să vedem formațiuni stâncoase. Și, oriunde plecam, cercetam stâncile în căutare de minerale și pietre prețioase.

— Grozav! se entuziasmă el.

— A fost! Ar trebui să vezi colecția familiei. Entuziasmul aproape obsesiv al tatălui meu pentru geologie era contagios. Vorbea tot timpul despre geologia peisajelor din jurul nostru. Probabil că sună

plictisitor, dar nu era. Felul în care descria cum forțele naturii formaseră Pământul era aproape poetic.

— Se pare că era un tip interesant.

— Era. Și mama mea… și ea era o forță a naturii, dar ca un pârâu șerpuitor și relaxat. Dacă intram în vreo situație neplăcută la școală sau cu prietenii mei, mă ajuta mereu să înțeleg că nu era mare lucru și să văd totul într-o lumină pozitivă. Iar grădina ei… era superbă, o sălbăticie de flori și iazuri și arbori în mijlocul suburbiei. Prietena mea Tabby obișnuia să spună că era sigură că-n grădina mamei mele trăiau zâne… atât de magic era.

— Unde locuiați?

— Evanston. Tata preda în apropiere, la Northwestern.

— Serios? Nu foarte departe de unde preda tata.

— E departe de Chicago, spuse ea. Locuiați în oraș când tatăl tău preda la universitate?

— În Brookfield, în casa în care crescuse tata. Știi unde vine asta?

— Știu. Am fost la Grădina Zoologică din Brookfield de câteva ori.

— Casa mea era la aproape un kilometru de grădina zoologică.

Ea se uită la cartea pe care o ținea în poală.

— E ciudat…

— Ce anume?

— Când am cumpărat prima oară ouă de la tine, nu mi-aș fi imaginat niciodată că venim din locuri atât de asemănătoare.

— Credeai că sunt doar un țărănoi prost care trage cu arma?

— Nu știam nimic despre tine.

Niciunul dintre ei nu prea știa ce să mai spună, dar tăcerea nu era stânjenitoare. Jo se ridică și puse cartea pe noptieră. Luă perna și pătura de pe canapeaua din sufragerie și le așeză pe pat lângă Ursa.

— De ce nu te întinzi?

— Ești sigură?

— Dacă suntem amândoi aici, vom avea mai bine grijă de ea. Când te trezești, te uiți să vezi ce face. Și eu la fel.

— Cred că acum e bine.

— A adormit atât de repede… și în tot timpul ăsta în care noi am vorbit, ea nu s-a mișcat deloc.

— Pentru că e extenuată.

— Este. Ar fi bine să o lăsăm să doarmă cât vrea.

— Bună idee!

Jo fixă alarma telefonului la 7:00 dimineața și stinse cele două lumânări. Se întinse pe saltea și-l auzi pe Gabe făcând același lucru de cealaltă parte a Ursei.

— Ai destul loc?

— Destul încât să pot dormi.

Aerul condiționat bâzâia la fereastră. Spera să nu-l deranjeze. Ea prefera sunetele câmpului și pădurii noaptea, dar dormea prost când în dormitor era cald și umezeală.

— Îmi pare rău că te-am bătut la cap cu familia mea, zise ea.

— Nu-ți cere scuze, chiar mi-a făcut plăcere, o liniști el.

— Mi-ar plăcea să-mi povestești și tu odată mai multe despre părinții tăi. Trebuie să fi fost uimitor să crești cu o poetă și un profesor de literatură care a construit o cabană în pădure.

După o perioadă de tăcere, el confirmă:

— Da, a fost uimitor, dar nu în felul în care-ți închipui.

Jo se ridică în cot și încercă să-l vadă în întuneric.

— Ce vrei să spui?

— Nu contează.

El se întoarse pe o parte, cu spatele la ea.

17

Ferestrele se zguduiau. Jo deschise ochii și încerca să înțeleagă ce se auzise, când o altă repriză de tunete scutură obloanele. Puse o mână pe Ursa ca să se asigure că respira și apoi verifică telefonul. Era ora 6:03. După câteva minute, prinse semnal cât să verifice prognoza meteo. Furtuna tropicală din Golf ajungea în Illinoisul de Sud și se prognoza ploaie până cel puțin la prânz. Tună din nou undeva, departe.

— Exact ce ne trebuia, încă o furtună, comentă Gabe.

— Chiar este exact ce ne trebuia! Înseamnă că pot să rămân în pat. Iar asta e bine pentru Ursa.

Dezactivă alarma telefonului.

— Nu lucrezi când plouă?

— Nu e bine să gonești păsările din cuiburile lor pe vremea asta ploioasă.

— Pare logic.

— Gabe? îl strigă Ursa.

Fetița se ridică și se uită la el somnoroasă.

— Culcă-te la loc, o îndemnă Jo. Plouă. Nu mergem pe teren.

— Bine, zise ea și se ghemui, cu brațul peste Gabe, adormind la loc.

— Ei bine, presupun că nu mă pot ridica acum, zise el.

— Nu ai cum, spuse Jo. Diminețile ploioase sunt cele mai bune.

Dormiră încă două ore. Ursa se trezi prima, cu un braț peste Jo și celălalt peste Gabe.

— E ca un cuib aici. Mă simt ca un pui de pasăre.

— Pariez că ești și înfometată ca un pui de pasăre.

Gabe se ridică.

— Jumătate din cuibul tău se duce la baie.

— Gabe!

— Scuze, puiule. Am să pun de cafea, tu mai rămâi în pat dacă vrei, îi zise apoi lui Jo.

— Mmm… nu. Merg și eu cu tine.

Cuibul Ursei se mută la bucătărie, iar ea, puișorul de pasăre, mâncă ouă prăjite, o jumătate de chiflă

englezească și câteva felii de portocală. După ce strânseră masa, Gabe desfundă chiuveta din bucătărie, aducând câteva unelte de la mașină. Desfăcuse toate țevile. Tocmai le monta la loc, când Urs-Mic începu să latre în curte. Din verandă, Jo se uita cum Lacey își parca SUV-ul argintiu lângă camioneta lui Gabe. Apoi femeia o luă pe potecă, ignorând ploaia persistentă și încercările lui Urs-Mic de a o speria.

— Trebuie să vorbesc cu Gabe, anunță ea, dând buzna în casă.

— Dar te rog, intră, spuse Jo în urma ei.

Lacey se opri în pragul ușii de la bucătărie. Îl privi pe Gabe montând țevi și pe Ursa așezată la masă desenând o presură-indigo, cu noile ei creioane colorate.

— Ce imagine de paradis domestic! comentă ea.

Ursa arăta de parcă în cameră intrase un gnom, iar Gabe se împletici ridicându-se.

— Presupun că era mai importantă chiuveta ei decât faptul că eu plec, zise Lacey.

— Presupun că da, răspunse el.

Lacey se uită la Ursa:

— Am auzit că te-ai rănit ieri.

Ursa dădu ușor din cap.

— Ce s-a întâmplat?

Ursa o privi speriată pe Jo.

— A fost furtună. O ramură a căzut și…

— Și ce-au zis părinții tăi despre asta? Pun pariu că s-au îngrijorat.

— Ai venit cu vreun motiv? o întrebă Gabe.

— Mai multe motive! După raita pe care ai dat-o aseară prin bucătăria noastră, avem nevoie de provizii.

— E destulă mâncare în congelatorul mare, o informă el.

— Ei bine, nu există hârtie igienică în congelator și avem nevoie și de asta. Și mama nu mai are cremă pentru eczema ei. E supărată că încă nu i-ai cumpărat.

— Mă duc după ce termin aici, o anunță el.

— Prea târziu. Mă duc eu.

— Credeam că pleci…

— Și eu credeam, dar sunt multe treburi de făcut acasă, în timp ce tu îți faci de cap aici, la Kinney,

spuse femeia și, dând din cap spre chiuvetă, continuă: George îți va fi recunoscător că i-ai reparat-o. Poate ar trebui să te angajezi ca om bun la toate.

Lacey pufni într-un râs ușor înainte să iasă din încăpere, iar ochii lui Gabe începură să lucească straniu. Se întoarse și se holbă pe fereastră, cu mâinile încleștate de marginea chiuvetei. Urs-Mic începu să latre și la plecarea lui Lacey, iar Gabe se întoarse la treaba lui; toate urmele de furie, sau orice altceva ar fi simțit, dispăruseră din ochii lui.

— Ce-a vrut să spună că ai fi omul bun la toate al lui George Kinney? îl întrebă Jo.

— Lacey e Lacey!

Se așeză din nou pe podea și își continuă lucrul la țevi. În următoarele două ore, Jo introduse datele din rapoartele despre cuiburi în fișierul de pe laptopul ei, iar Gabe o învăță pe Ursa să joace război și solitaire, cu un pachet vechi de cărți. La 12:30 încă ploua pe rupte și Jo decise să amâne munca de teren. Trebuia să profite de ziua liberă ca să facă un drum, îndelung amânat, la spălătorie și la magazin.

Îl întrebă pe Gabe dacă era de acord să rămână cu Ursa. Nu voia să-și asume riscul de a o duce pe fetiță în apropierea secției de poliție din Vienna, în caz că s-ar fi întâlnit cu agentul Dean. Dacă Ursa ar fi fost luată în custodie de poliție, predarea trebuia făcută în condițiile impuse de Jo. Era destul de conștientă totuși că tot ce se întâmplase până atunci fusese cu totul în termenii și condițiile impuse de mica extraterestră.

Jo îndesă și două prosoape de bucătărie murdare în sacul de rufe, deja prea plin cu hainele Ursei. Gabe și Ursa erau așezați la masa din bucătărie, așteptând să fiarbă supa de roșii. O învăța cum să joace poker și foloseau biscuiți în formă de scoici pe post de jetoane.

— Mai întâi arme și acum jocuri de noroc, zise Jo. Ai o influență negativă.

— Nu pentru mult timp, adăugă el. Nu ne putem abține și ne mâncăm jetoanele.

— Îmi pare rău că nu avem mai multă mâncare pe aici. O să mă întorc cu o mulțime de cumpărături.

— Să nu uiți de macaroane cu brânză! spuse Ursa.

Apoi întinse pe masă cele cinci cărți pe care le ținuse în mână.

— Am trei ași. Te-am bătut!

— Nu mai trișa cu quarcurile tale! glumi el.

Când ajunse în oraș, Jo comandă salata casei, într-o cafenea de lângă spălătorie. Privi pe fereastră la freamătul molcom al vieții orășelului, relaxându-se în singurătatea ei obișnuită. În momentele liniștite din ultimul an se gândise deseori la cei care plecaseră, la mama și tatăl ei, și totodată se gândise la omul care fusese ea înainte de operație. Astăzi îi contempla în gând pe cei de lângă ea, Ursa și Gabe. Își dădu voie să se simtă ușurată că Ursa se făcuse bine după ce se lovise la cap. Se întreba ce s-ar fi întâmplat dacă ar fi dus-o pe Ursa la spital, dacă ea și Gabe ar fi fost interogați de poliție. Oricum ar fi fost, un lucru era sigur: Ursa nu ar mai fi fost azi cu ea. Jo nici nu voia să-și imagineze momentul în care ar fi fost luată cu forța de lângă ea și Gabe. Din fericire, salata îi fu servită înainte să aprofundeze acest gând.

Amestecă ouăle de deasupra cu salata. Cu câteva săptămâni în urmă, nu ar fi crezut niciodată că enigmaticul Vânzător-de-Ouă avea să devină o parte a vieții ei zilnice. Ceva atât de improbabil aproape că nu putea să se întâmple decât printr-o intervenție extraterestră. Zâmbi, amintindu-și cum Ursa îl luase în brațe pe Gabe în acea dimineață, având totală încredere în acest bărbat blând.

Se opri din mâncat pentru a se concentra la o senzație surprinzătoare. Un fel de căldură interioară pe care obișnuia să o simtă când era atrasă de un bărbat. Era ușurată că trupul ei putea încă să simtă asta. Dar poate că nu era corpul ei. Probabil că era tratamentul cu hormoni.

Căldura se risipi odată cu analiza făcută la rece. Așa era viața când aveai doză dublă de gene analitice. Oricum, nu era deloc potrivit să se îndrăgostească de Gabe. Cercetarea ei era un proiect ambițios, care în mod normal ar fi implicat și cel puțin un asistent de teren. Și de ce și-ar fi riscat recuperarea emoțională, când el nu arătase niciun interes pentru ea, în afară de

prietenie? Dormise la ea de două ori și nu făcuse nici cel mai mărunt gest.

Nici măcar un gest. Poate-i displăcea corpul ei. Sau pur și simplu ideea de cancer. Oricâtă compasiune ar fi avut Gabe, era puțin probabil să-i placă o femeie căreia îi lipseau anumite părți anatomice. Își lăsă furculița să cadă în bolul aproape gol de salată, plăti nota și plecă.

Ultimii nori cenușii de ploaie se risipeau în sfârșit, când ajunse acasă. Pădurea din jurul căsuței Kinney era splendidă, fiecare frunză și ramură sclipind de picături prețioase într-o lumină aurie.

Gabe și Ursa nu erau în casă. În biletul lăsat de Gabe scria:

Suntem la pârâu să prindem pește cu un năvod găurit. Bineînțeles, asta ne va lua ceva timp. Vino și tu dacă-ți place să mergi în pagubă.

Lăsase și Ursa un bilet, alături, în care scrisese:

Sper că ai luat plăcintă!!!!

Jo cumpărase o plăcintă cu mere și înghețată de vanilie cu care să o servească. După ce puse cumpărăturile și rufele la locul lor, se hotărî să se apuce de gătit spaghete pentru cină, în loc să se ducă la pârâu. Pe la 7, Ursa dădu buzna pe ușa din față țipând:

— Ai luat plăcintă? Noi am prins peștii ăștia frumoși care se numesc pești-curcubeu. Și Gabe mi-a arătat cărăbuși-de-apă! Au o bulă de aer dedesubt, ca să aibă oxigen sub apă.

— Ce tare! spuse Jo.

— Și am găsit și larvele astea numite muște-de-arin, care pot construi o casă mișcătoare! Produc un tub de ceva mătăsos și lipesc nisip și mici bucăți de pietre și lemn pe el. Acolo își apără trupurile gingașe de prădători.

— Le-am văzut, zise Jo. Sunt uimitoare!

Gabe intră în bucătărie și puse în chiuvetă două borcane murdare de nisip, hainele lui fiind la fel de

ude și de murdare ca ale Ursei. Jo încercă să nu se gândească la cât de bine arătau pe el urmele din pădure și de la pârâu.

— Nu știam că ești expert în insecte acvatice! zise ea.

— Nu sunt.

— Ba este! îl contrazise Ursa. Știe numele tuturor!

— Ai învățat singur sau știi de la altcineva? întrebă Jo.

— De la George Kinney. Miroase grozav aici. Ce-ai gătit? zise ridicând capacul de pe tigaie.

— Spaghete cu sos și cârnați de curcan, răspunse Jo.

— Ura, plăcintă! se bucură Ursa, ridicând farfuria de pe blatul de bucătărie.

— Pune-o la loc! o temperă Jo. E pentru desert. Dar nu poți mânca decât dacă mai întâi îți mănânci legumele.

Afară, Urs-Mic lătra ca scos din minți.

— Fir-ar să fie! Iar a venit Lacey, oftă Gabe.

Toți trei se duseră la fereastra din față și, când văzură mașina poliției intrând pe aleea pietruită, Ursa dispăru. Jo avu o senzație de déjà-vu când ușa din spate se deschise scârțâind, apoi cineva o închise cu zgomot.

— La naiba cu Lacey! spuse Gabe. Știam eu că pune ceva la cale când a trecut pe-aici.

— Ce le spunem?

— Le spunem adevărul, pe cât posibil.

Jo ieși și încercă să-l cheme pe Urs-Mic, ca să-l lase în pace pe polițist. Gabe rămase pe poteca din față. Agentul nu era K. Dean. Era mai în vârstă, pe la 45 de ani, dar mai slab și mai în formă decât cei mai mulți tineri de 20 de ani. Ochii lui căprui-închis aruncau priviri îngrijorătoare încărcate de acuzații.

— Dumneavoastră sunteți Joanne Teale? întrebă agentul.

— Da, *Joanna,* îl corectă Jo. Cu ce vă pot ajuta?

Uitându-se fix la Gabe, agentul se îndreptă spre Jo, indiferent la lătrăturile cățelandrului corcit.

— E vreo problemă? întrebă Jo.

— Poate-mi spuneți dumneavoastră, vorbi agentul, cu accent specific locului. Mi s-a spus să caut aici o fetiță rănită.

— Cine v-a spus asta?

— De ce aveți nevoie să știți? E adevărat sau nu?

— Este o fată care vine pe-aici, zise ea. Am sunat la poliție în legătură cu ea acum câteva săptămâni.

Agentul nu se așteptase să audă asta de la ea.

— A venit agentul Dean, continuă Jo.

El dădu aprobator din cap, atitudinea lui rigidă îmblânzindu-se. În mod evident, îl cunoștea pe Dean.

— Dar fata l-a văzut venind și a fugit.

— De ce-ar face așa ceva?

— Poate-i era teamă că o va obliga să meargă acasă. Avea vânătăi.

— I-ați spus lui Kyle… agentului Dean despre asta?

— I-am spus.

— Încă mai vine pe-aici fetița? întrebă el.

— Da. A anunțat cineva dispariția ei?

— Cineva a anunțat că e în pericol. Când ați văzut-o ultima oară era rănită?

— Avea o tăietură la cap ieri. I-am curățat eu rana.

— Tăietura părea a fi din cauza unui abuz?

— Nu. În timpul furtunii, o lovise o ramură de copac.

Lui Jo i se puse un junghi în stomac. Poate că spusese prea multe? Cum ar răspunde dacă ar întreba-o unde se întâmplase asta?

— Îi cunoașteți familia? întrebă polițistul.

— Nu. Nu știu unde locuiește și nu vrea să-mi spună.

Agentul se uită la Gabe.

— El e un prieten de-ai mei. Locuiește alături, îi explică Jo.

— Și dumneavoastră dețineți această proprietate? o întrebă pe Jo.

— Stau aici cu chirie. Fac muncă de cercetare.

— Ce fel de cercetare?

— Studiez viața păsărilor.

— Ei bine, cineva trebuie să facă și asta, spuse polițistul zâmbind ca pentru sine.

Se îndreptă spre Gabe.

— Dumneavoastră ați văzut-o pe fetiță?

— Da. Vine și pe proprietatea mea, zise, știind că Lacey dăduse și informația asta.

— Cu ce scop?

— Îi plac animalele.

— Știți unde e acum?

— Probabil pe-aici, prin zonă.

— Asta înseamnă *da* sau *nu?* îl întrebă ofițerul de poliție privindu-l în ochi.

— A fost aici cu puțin timp în urmă, dar a plecat. Nu știm unde s-a dus.

Agentul încuviință.

— Vă deranjează dacă verific în casă? o întrebă el pe Jo.

Întrebarea era mult mai mult decât se așteptase ea. Crezuse întotdeauna că poliția avea nevoie de un mandat de percheziție pentru a intra în casa unei persoane. Dar Gabe încuviință spre ea, dându-i de înțeles că era bine să-l lase înăuntru.

— Nicio problemă, spuse ea, deschizând ușa verandei.

Jo și Gabe îl urmară pe agent în casă. Din fericire, Jo pusese hainele curate ale Ursei în dulap. Dar dacă tipul scotocea prin sertare?

Agentul intră dintr-o cameră în alta a căsuței, analizând totul. Când ajunse în bucătărie, arătă spre desenul Ursei cu presura-indigo, fixat cu un magnet pe ușa frigiderului.

— Cine a făcut desenul ăsta? întrebă el.

— Fata, răspunse Jo.

— O lăsați des în casă?

— Sunt foarte rar aici. În cea mai mare parte a zilei fac cercetare.

— Am întrebat dacă o lăsați să intre.

— Da, pentru că mi-e milă de ea. Cred că cineva nu are grijă de ea cum ar trebui.

— Fata asta are și un nume?

— Își spune Ursa Mare, dar presupun că e un nume inventat… pentru că este numele unei constelații.

— Știu ce e, i-o reteză agentul.

Ieși pe ușa din spate și inspectă marginea pajiștii înainte să se ducă spre magazia delabrată. Jo și Gabe rămaseră în fața curții sub arborele hicori, în timp ce agentul dădu o raită pe lângă magazie, cu Urs-Mic pe urmele lui.

— Ei bine, nu văd nicio fată, concluzionă polițistul. Dar cineva-și face griji în legătură cu acest copil, așa că aș aprecia dacă sunați la poliția locală când o vedeți din nou.

Îi întinse lui Jo o carte de vizită.

— Să aveți o seară bună!

— Și dumneavoastră! răspunseră Jo și Gabe la unison.

Se uitară după agent cum se suia în mașina lui de patrulă și se îndepărta, Urs-Mic lătrându-l cu o frenezie continuă.

Când ieși de tot din câmpul lor vizual, Gabe zise:

— Trebuie să mă duc acasă. Am să-i dau un șut în fund lui Lacey, tocmai până-n Saint Louis.

— Nu o enerva! O să facă și mai rău.

— Nu o enervez. Dar când mă întorc acasă, ea o să plece.

— De-asta a și făcut așa. Chiar nu pot să cred că ești rudă cu turnătoarea asta.

Gabe se îndepărtă.

— Vreau s-o găsesc pe Ursa înainte să plec.

Jo îl urmă în spatele casei.

— Data trecută când s-a întâmplat asta, nu s-a dus departe. Dar se întâmpla noaptea.

O căutară pe câmpia ierboasă strigând-o pe nume, dar fără să țipe prea tare, în caz că agentul s-ar fi oprit în drum la ferma familiei Nash. Luând-o pe cărare, pe unde văzură că tulpinile plantelor fuseseră rupte de pașii cuiva, ajunseră la marginea îndepărtată a câmpiei – o pantă care cobora spre pădure. O căutară acolo o vreme, dar soarele apunea și nu aveau lanternă.

De lângă ușa din față, Gabe privea câmpul întunecându-se.

— S-a adăpostit undeva. O să se-ntoarcă la noapte, după ce o să se asigure că mașina de poliție nu mai e aici.

Se întoarseră la masă, dar nu mâncară mult. Și nu tăiară plăcinta. La 10 aprinseră un foc în vatra din spatele casei, pentru a-i da de înțeles Ursei să se întoarcă acasă. Stătură pe scaunele pliante așteptând, prea îngrijorați pentru a-și mai spune mare lucru. La 10:30, Gabe zise:

— Fie s-a pierdut, fie nu vrea să se mai întoarcă. Care variantă crezi că e adevărată?

— A avut suficientă încredere în mine înainte ca să se întoarcă de două ori, dar e atât de isteață… e greu de crezut că s-a pierdut. Ar ști să urmeze cursul pârâului până aici, iar lumina lunii e suficientă ca să poată vedea drumul.

— Am o teorie în legătură cu asta.

Se ridică și privi înspre pajiște.

— După ce a fugit pe ușa din spate, probabil că a luat-o spre nord, prin iarba înaltă, ca să lase casa între ea și polițiști. Dacă a luat-o pe panta de-acolo, ar fi ajuns la Guthrie Creek.

Arătând spre est, adăugă:

— Turkey Creek se desparte în zona acestui deal. Dacă a trecut de Guthrie și se întoarce pe întuneric, ar putea să nu vadă unde se bifurcă Turkey Creek. Ar putea urma brațul greșit încercând să ne găsească.

— Ai dreptate. În locul în care se bifurcă, Turkey Creek este plin de vegetație. Nu prea arată a pârâu.

— Cunoștea bine terenul când a plecat prima oară?

— Nu cred că-l cunoștea. A rămas destul de aproape de casă și de magazie.

El privi din nou spre câmpia întunecată, mângâindu-și barba.

— Pun pariu că asta îți amintește de ziua în care Lacey te-a lăsat în pădure, spuse Jo.

El păru surprins, de parcă nu se așteptase ca ea să facă legătura.

— Exact la asta mă gândesc. Ai o lanternă bună? Vreau să merg până la Guthrie și să încerc s-o găsesc.

Jo scotoci în casă și găsi o lanternă frontală pentru el și una obișnuită pentru ea. Îl strigară pe Urs-Mic să-i urmeze, sperând că el o va auzi sau o va mirosi pe Ursa.

Pentru că-și petrecuse multe zile ale copilăriei rătăcind pe proprietatea Kinney, Gabe știa cea mai ușoară cale spre deal și spre Guthrie Creek. În timp ce mergeau, o strigau pe rând pe Ursa. Înaintau încet pe malul întunecat al pârâului și se împiedicau des de rădăcini și pietre. Urs-Mic se bucura de excursie, fugind deseori în pădurea întunecată să exploreze, dar întorcându-se întotdeauna.

— Dacă ar fi mers atât de mult, și-ar fi dat seama că nu e pe drumul bun. S-ar fi întors, spuse Jo după aproximativ 40 de minute de căutări.

— Știu. Să ne întoarcem?

— Eu am să mai merg puțin. Nu pot să mă dau bătută încă.

El încuviință și rămase lângă ea.

— Ursa, sunt Jo! Ieși din ascunzătoare! îi strigă ea.

După încă 15 minute, deciseră să se întoarcă. Jo se străduia să nu plângă.

Gabe o îmbrățișă pe neașteptate.

— E-n regulă, o liniști el. E isteață. Va fi bine.

Cămașa lui se uscase de când fusese la pârâu cu Ursa, dar încă mirosea a apă curgătoare și nisip ud și pește. Jo închise ochii și se scufundă în confortul neașteptatei intimități cu el. El se lipi de ea. Părea să aibă și el nevoie de ea.

Urs-Mic fugi lătrând în avalul pârâului, în direcția proprietății Kinney. Jo și Gabe se smulseră din îmbrățișare și fugiră în urma cățelandrului. Lătratul încetă brusc și, când dădură cotul drumului, luminile lanternelor o descoperiră pe Ursa în genunchi pe marginea apei, îmbrățișându-l pe Urs-Mic.

— Jo! strigă ea.

Lipăi prin apa mică și se aruncă în brațele lui Jo, suspinând.

— O să mă ia poliția?

— A plecat, o liniști Gabe.

Ursa întinse brațul și-l cuprinse și pe el de mijloc.

— Unde-ai fost? Cum de-am trecut pe lângă tine fără să ne auzi? o întrebă el.

— M-am rătăcit! Am încercat să găsesc cărarea care duce până sus la șosea, dar nu am dat de ea. Era

întuneric și totul arăta diferit! M-am întors și am mers mult timp, dar tot nu am reușit s-o găsesc.

— Apoi te-ai întors, spuse el.

Ursa încuviință, ștergându-și lacrimile de pe obrajii murdari.

— Era la sud-vest de noi când ne-am dus s-o căutam spre nord-est, înțelese el.

— A fost isteț să urmezi pârâul, o lăudă Jo. Dar nu l-ai urmat pe cel care trebuia. Acesta este Guthrie Creek, nu Turkey Creek.

— De-asta arăta totul diferit, completă Gabe.

— Eram speriată, le spuse Ursa printre lacrimile care continuau să-i curgă. Am crezut că n-o să vă mai văd niciodată.

Gabe se lăsă pe vine.

— Urcă în spatele meu. Te duc eu.

Ursa se cățără pe spinarea bărbatului și-și încolăci brațele în jurul gâtului său. El o prinse de picioare și se ridică.

— Sunt prea grea? îl întrebă ea.

— A zis ceva musculița asta din spatele meu, Jo?

— Cred că am auzit un bâzâit, glumi Jo.

— Eu și Gabe am găsit astăzi o larvă de plecopter, zise Ursa. Mănâncă sedimente.

— Bun cuvânt, zise Jo.

— L-am învățat astăzi. Înseamnă mâzgă făcută din plante și animale putrezite.

— Sună delicios, comentă Jo.

— Ați mâncat plăcintă?

— Nu. Te-am așteptat pe tine.

Când ajunseră la casa Kinney, Gabe o coborî pe Ursa lângă camioneta lui.

— Trebuie să plec, zise el.

Își dădu jos lanterna de pe cap și i-o înmână lui Jo.

— Trebuie să mă asigur că Lacey își face bagajele în seara asta.

— Cred că ea a chemat poliția, presupuse Ursa.

— Și eu cred, zise el și se întoarse către Jo. Asigură-te că Ursa stă ascunsă. Nu o lua cu tine pe teren o vreme!

— Nu lucrez la Turkey Creek mâine.

— Bun, zise, întorcându-se pe jumătate spre camioneta lui. Bănuiesc că ne vedem…

— Când?

— Nu știu. Trebuie să ne asigurăm că totul se calmează.

Jo se apropie de el. Crezu că se vor îmbrățișa din nou. Dar el se urcă în camionetă și plecă.

18

În ziua următoare, Jo o lăsă pe Ursa să doarmă câteva ore în plus ca să recupereze somnul pierdut. Dar asta o făcu să întârzie și mai mult cu monitorizarea cuiburilor după ziua ploioasă. Fuseseră nevoite să lucreze până târziu ca să recupereze cât mai mult, ajungând în Turkey Creek Road după apusul soarelui, prea târziu pentru a-l găsi pe Gabe la taraba de ouă unde era de obicei luni seara.

— Ne putem opri pe la Gabe? întrebă Ursa.

— Nu. E posibil să mai fie acolo Lacey.

— Aș putea să mă strecor și să văd dacă mașina ei e acolo.

— Nu ne mai strecurăm nicăieri.

Avură o conversație asemănătoare și a doua zi, și în ziua următoare. Trei zile trecură fără niciun cuvânt de la Gabe. Lui Jo îi părea rău că nu-l întrebase dacă avea telefon mobil. Dar în mare parte era bucuroasă că nu vorbeau prin mesaje. Pentru un motiv sau altul, nu-și putea imagina cum ar fi fost să comunice cu el așa.

În dimineața următoare, Jo o lăsă pe Ursa să doarmă până în zori.

— Plouă? o întrebă Ursa când deschise ochii și văzu lumina cenușie.

— Te-am lăsat să dormi până mai târziu. Azi începem să lucrăm pe Turkey Creek Road.

— Îmi place când mergem acolo.

Se așeză la masa din bucătărie și molfăi o vafă.

De obicei, plecau de-acasă când afară era întuneric și liniște. Dar când se îndreptară acum spre Turkey Creek Road, se crăpa de ziuă și le întâmpină un cor de ciripituri, cântecul de luptă al păsărilor apărându-și teritoriul după o noapte lungă. Ca de obicei, îl hrăniseră pe Urs-Mic în spatele casei înainte să plece cu mașina.

— Ai trecut de primul cuib, o avertiză Ursa, arătând pe fereastră spre steagul portocaliu.

— Vreau să parchez între cuiburile pe care trebuie să le monitorizăm. Mergem pe șosea și mai întâi

încercăm să găsim cuiburi noi.

Dimineața devreme era un moment perfect pentru a descoperi cuiburi. După o noapte lungă, puii erau înfometați și părinții lor îi vizitau des, uneori conducând-o pe Jo chiar la cuib. Opri mașina cam la 300 de metri de aleea lui Gabe, pe marginea drumului, în buruieni. Ursa își luă binoclul ieftin pe care Jo îl avea în plus și pe care o lăsase să-l folosească și sări din mașină. Privi cu jind în direcția casei lui Gabe.

— Putem să-l vedem pe Gabe azi?

— S-ar putea să-l vedem cât de curând. Azi e joi. Dimineața vinde ouă.

— Asta dacă nu e iar bolnav, spuse Ursa.

Jo nu recunoștea, dar acesta era, în parte, motivul pentru care lucra aproape de casa lui în dimineața în care el vindea de regulă ouă. Voia să se asigure că Gabe era bine.

Ursa se uită spre Jo în timp ce mergeau.

— Ce-l face pe Gabe să se simtă rău?

— Nu știu, spuse Jo.

— Cred că Lacey e de vină.

— E mai mult decât atât. Corpul uman e foarte complicat. Avem în noi tot felul de gene, hormoni și elemente chimice care ne afectează stările, iar uneori o anume combinație a tuturor acestor lucruri îi face pe oameni să se simtă triști.

— Tot timpul?

— De obicei, nu tot timpul.

— Gabe nu a fost trist până când nu a venit Lacey.

— Mediul în care trăim – tot ce se întâmplă în jurul nostru – afectează elementele chimice din corpul uman.

— Lacey a influențat în rău elementele chimice din corpul meu, concluzionă Ursa.

— Și pe ale mele, spuse Jo.

Se uitară în cuibul de la capătul cel mai îndepărtat al drumului, apoi se îndreptară spre aleea care ducea la proprietatea Nash. Voiau să ajungă la cuibul păsării-cardinal, croindu-și drum prin vegetația prăfuită, când auziră camioneta lui Gabe.

— Gabe! Gabe! strigă Ursa, agitându-și brațele.

Gabe încetini camioneta, le zâmbi și le făcu cu mâna, dar continuă să meargă înainte.

— De ce nu a oprit? întrebă Ursa.

— Cred că nu a vrut să ne deranjeze când lucrăm. Plus că are și el treabă.

— Dar ar fi putut să se oprească un minut!

Ar fi putut.

O oră mai târziu terminară lucrul și merseră cu mașina la intersecția la care Gabe stătea sub prelata lui albastră, pe care era anunțul OUĂ PROASPETE. Jo parcă în spatele camionetei lui. Ursa o zbughi din mașină și fugi spre taraba lui.

— Ne-a fost dor de tine! De ce nu ai mai venit pe la noi?

— Am crezut că e mai bine să las lucrurile să se așeze, spuse el privind-o pe Jo, care se apropia de ei.

Jo se opri lângă Ursa.

— A plecat Lacey?

— A plecat alaltăieri.

Ceea ce însemna că mai rămăsese la fermă o zi.

— Cum mai ești?

— Chiar grozav, zise el brusc, știind la ce se referea întrebarea ei.

— Pot să stau la ferma lui Gabe azi, cum obișnuiam? o întrebă Ursa. Pot? Te rog!

— Asta depinde de Gabe, zise Jo.

— Nu mai putem face asta, zise el.

— De ce nu? întrebă Ursa.

— Știi de ce. Dacă mama mea îi spune surorii mele că-ți petreci iar zilele la fermă, Lacey o să sune la poliție.

— Aș putea să stau în locuri unde mama ta nu mă poate vedea.

— Nu e o idee bună, spuse el, urmărind o mașină care parca în fața tarabei lui.

— Pot vedea pisoiașii diseară? Când eu și Jo ne întoarcem? Mama ta nu are cum să mă vadă pe întuneric.

— Cum o mai duci, Jen? se adresă el femeii în uniformă de asistentă medicală care se apropia.

— Sunt frântă, de-abia aștept să dorm, spuse femeia. Aș vrea o duzină de ouă.

Îi întinse lui Gabe o bancnotă de cinci dolari.

— Mulțumesc, doamnă, spuse el, dându-i restul.

Femeia luă un carton de ouă de pe tarabă.

— Să ai o zi bună, Gabe!

— Și tu!

În timp ce Jen se îndepărta, el ridică din poală o carte cam jerpelită al cărei titlu era *Zen și arta întreținerii motocicletelor.*

— Pot? spuse Ursa.

— *Ce* să poți? spuse el.

— Să văd pisoiașii diseară.

— Ți-am spus de ce nu mai poți veni acasă la mine. Dacă polițistul apare din nou, o să fie hotărât să te ducă unde ți-e locul.

Privind-o pe Jo, adăugă:

— Polițiștii trebuie să facă ceea ce este corect.

Ursa îl privi de parcă nu l-ar fi recunoscut.

— Hai să mergem, îi spuse Jo fetiței.

Văzând că Ursa nu se clintește din loc, Jo o luă de mână și o trase ușor spre mașină. Gabe rămase cu privirea la cartea din mâinile lui.

— De ce e Gabe supărat pe noi? întrebă Ursa după ce porniră la drum.

— N-ar trebui să presupunem că e supărat.

Își dorea să fi fost furios. Pentru că era mult mai rău ce făcea. Le ignora, își reprima orice emoție față de ele.

Avură o zi obișnuită de muncă, dar totul părea ciudat. Ursa era mai cuminte decât o văzuse Jo vreodată. Abia reacționă când văzură o vulpe alergând la marginea unui câmp de porumb. Până seara, fetița rămase tăcută, iar Jo crezu că vor putea să treacă pe lângă proprietatea Nash fără să aducă vorba despre Gabe.

Dar n-avea să fie așa. Când farurile Hondei luminară aleea întunecată a proprietății Nash, îl văzură pe Gabe așezat lângă poarta deschisă. Sări în picioare și le făcu semn să oprească.

— Ce s-a întâmplat? îl întrebă Jo pe fereastră.

— V-am așteptat. Ați ajuns târziu.

— A trebuit să trec pe la magazin.

— Vă e foame tare? Sau vreți să vedeți pisoii?

— Da, vrem! spuse Ursa.

— Urmați-mă, le zise el.

Când ajunseră la hambar, Ursa sări din mașină în timp ce Jo oprea motorul.

— Pot să intru? spuse fetița.

— Stai ușor… și așteapt-o și pe Jo.

— Aș vrea eu să pot să stau ușor, spuse Ursa.

Hambarul era cufundat în beznă, dar Gabe aprinse o lanternă să le lumineze calea spre pisoi. Pisica-mamă ieși din umbră, mieunând la Gabe în timp ce el așeza lanterna pe o căpiță de paie de lângă culcușul ei.

— Uite ce mari s-au făcut! se miră Ursa. Au început să meargă cât de cât!

Îi mângâie pe pisoi, spunându-le pe nume. Îi luă pe sus pe Julieta și pe Hamlet și îi lipi de obrajii ei.

— V-a fost dor de mine? Mie mi-a fost dor de voi.

— Vrei să vii un pic până afară? o rugă Gabe pe Jo.

Ursa se tolăni pe burtă, privindu-i pe Julieta și pe Hamlet cum se legănau.

— Eu și Jo ne întoarcem imediat, spuse Gabe.

Odată ajunși afară, el închise ușa hambarului și o conduse pe Jo mai departe, să nu-i audă Ursa.

— Voiam să-mi cer scuze pentru felul în care m-am purtat de dimineață, spuse el.

— Ar trebui să-i spui asta Ursei.

— A fost supărată?

— Eu cred că da.

El privi în pământ, pregătindu-se să spună ceva. Apoi o privi pe Jo.

— Mai mult acesta este motivul pentru care nu mai poate veni aici.

— Nu sunt sigură că înțeleg ce zici.

— S-a atașat prea mult. Iar eu am…

Își luă ochii de la Jo pentru câteva secunde.

— Nu se poate termina cu bine, spuse el. Cu fiecare zi în care nu o duci la poliție, înrăutățești situația pentru noi toți.

Ea tresări la exprimarea lui – *tu* în loc de *noi* –, de parcă el nu-și asuma nicio responsabilitate pentru că o ținuseră pe Ursa la ei.

— Te gândești măcar la ce faci? o întrebă el. Te legi de un copil care o să sufere enorm când o să te întorci

la viața ta de la universitate. Hrănești un câine care o să flămânzească atunci când ai să pleci și ai lăsat-o și pe Ursa să se atașeze de el. În niciun caz acel cățelandru nu o să ajungă în același loc ca ea.

Nu avea nevoie de o asemenea prelegere. Își făcea și singură procese de conștiință cu privire exact la aceleași lucruri, în mod constant.

— Eu nu pot să mai iau parte la asta, spuse el. Toată lumea o să aibă de suferit.

— Pare că deja doare și vrei să se oprească înainte să devină mai rău.

— Da, e deja rău… poate pentru ea mai mult decât pentru noi. Situația a ajuns mult prea departe.

Îi lăsă timp să-i răspundă.

— Nu ești de acord?

— Ba da. A ajuns mai departe decât mi-aș fi imaginat vreodată.

Jo trasă o linie în pietriș cu vârful ghetei.

— Când știam că mama mea va muri în două luni, am avut două opțiuni… spuse ea și se uită la el. Puteam să mă distanțez de durere sau să mă apropii. Poate pentru că-l pierdusem pe tata fără să am ocazia să-i spun cât însemna pentru mine, am decis să mă apropii. M-am apropiat atât de mult, încât durerea și frica ei au devenit ale mele. Am împărtășit totul cu mama și ne-am iubit mai mult ca niciodată, știind că moartea dădea târcoale. La final, o parte din mine a murit odată cu mama. Nu mi-am revenit nici acum, dar am luat decizia conștientă să nu mă mai frământ. Toți cei pe care-i știu că au pierdut pe cineva la care țineau au avut regrete – își doreau să fi făcut una sau alta sau să fi iubit mai mult. Eu nu am regrete. Niciunul.

Gabe nu găsi nimic de spus.

— Presupun că ți-e imposibil să înțelegi.

— Băiatul tâmpit de la fermă nu e chiar atât de tâmpit, spuse el. Totdeauna mi-am imaginat că tot ce se petrece cu tine și cu Ursa are legătură cu lucrurile prin care ai trecut. Dar nu e același lucru cu ce s-a întâmplat cu mama ta. În final, *vei avea* regrete. Cu cât o iubești mai mult, cu atât suferința Ursei va fi mai mare.

— Și dacă sfârșitul nu e cum ți-l imaginezi tu?

— Adică?

— Poate am să încerc să devin mama ei adoptivă.

Nu pusese în cuvinte niciodată până acum această idee tentantă. În sfârșit, ieșise la lumină. Și Jo se simțea bine că formulase acest gând.

El se holbă la ea fără să spună nimic.

— Știu că trebuie să am un certificat sau ceva de genul ăsta, dar mă îndoiesc că va fi dificil să-l obțin. Și chiar dacă sunt singură, am resursele pe care sistemul le cere de la un părinte adoptiv. Tata a avut o asigurare de viață maximală, pentru că munca lui era prea riscantă. Mama a folosit din banii respectivi pentru a face o altă asigurare, pentru că devenise părinte singur. Am suficienți bani să angajez pe cineva care să aibă grijă de Ursa cât timp sunt la școală. Și am un plan și pentru Urs-Mic. Nu am voie să iau câini unde o să locuiesc, dar Tabby se pricepe să găsească un cămin pentru un cățelandru vagabond. Sper ca unul dintre prietenii ei veterinari să vrea să-l adopte, iar Ursa o să-l poată vizita.

— Oricâți bani ai avea și indiferent ce planuri ai cu câinele, nu poți schimba faptul că i-ai mințit pe polițiști.

— Nu am încălcat nicio lege.

— Ba da. Amândoi am făcut-o. Știi ce i-a spus agentul lui Lacey? A spus că dacă primești un copil străin în casa ta – mai ales când e rănit – se numește expunere la pericole. Poate chiar răpire. Chiar crezi că te vor lăsa să devii mamă adoptivă după tot ce-ai făcut?

— N-am făcut nimic altceva decât ce era nevoie! Ursa poate să confirme.

— Dar cum o să fie când o să le spună că a mers la lucru cu tine în fiecare zi… câte 12 ore, pe caniculă?

— Ea a vrut să vină cu mine. S-o las singură acasă ar fi fost mai rău.

Ecoul cuvintelor ei se lovi de tăcerea lui.

— În regulă, știi ceva? spuse ea. Eu n-am s-o las pe Lacey să-și facă mendrele cu viața mea, așa cum o lași tu.

— Asta nu are nicio legătură cu Lacey!

— Nu are? A reușit de minune să stoarcă toată bucuria din tine în ultima zi în care a stat aici. Eu și Ursa am văzut schimbarea azi-dimineață. Dacă mai continui așa – să-ți fie teamă să te atașezi de oameni –, vei ajunge la fel de ursuz ca ea, lucru pe care de altfel și-l și dorește.

Se îndreptă spre hambar, deschise ușa și strigă:

— Ursa, hai să mergem! Trebuie să gătim ceva să mâncăm, până nu ne doboară oboseala!

Ursa apăru de după baloturile de fân.

— Poate să vină și Gabe la noi la masă?

— Nu cred că poate.

Ursa fugi la Gabe, la jumătatea distanței dintre mașinile parcate și hambar.

— Vrei să vii la noi la masă? Facem chili și turte de mălai.

— Sună grozav, dar ar trebui să mă întorc la mama.

Ciufulindu-i părul, continuă:

— Să ai poftă mare, puștoaico!

Ursa era la fel de tăcută ca Jo, pe drum spre casă. Urs-Mic dădu roată mașinii când Jo parcă pe aleea luminată de lună.

— Tu și Gabe sunteți supărați unul pe celălalt? o întrebă Ursa.

— Nu chiar supărați, spuse Jo.

— Atunci ce s-a întâmplat?

— Gabe a decis că nu mai vrea să-și petreacă timpul cu noi. Încă îi place foarte mult de tine – să nu te îndoiești niciodată de asta –, dar se teme de ce s-ar putea întâmpla.

— Ce s-ar putea întâmpla?

— În primul rând, se teme că o să aibă probleme cu poliția.

— N-o să aibă probleme. O să le spun polițiștilor că locuiesc în stele.

— Știi că nu te crede nimeni.

Jo se întoarse pe scaun, cu fața la ea, o formă întunecată într-un întuneric ceva mai puțin adânc.

— Sper că într-o zi, curând, o să-mi spui adevărul. Ar trebui să ai încredere în mine deja. Știi că o să lupt pentru ceea ce te face fericită.

Ursa își întoarse fața către fereastra mașinii.

— Dacă…

Jo nu se clinti, aproape că nu mai respira, pentru a-i da ocazia să vorbească. Era sigură că Ursa era pe cale să-l dezvăluie ceva important.

Dar Ursa continua să se holbeze la pădurea întunecată.

— Ce voiai să-mi spui? o întrebă Jo.

Fetița o privi pe Jo.

— Dar ce-ar fi dacă eu chiar vin din altă lume? M-ai crezut vreodată, chiar și pentru o secundă?

Copila își pierduse curajul? Sau poate că nu intenționase nicio clipă să spună nimic. Oricum ar fi fost, Jo îi înțelegea problema. Ursa Mare era o ficțiune, numai o formă de pui de urs în stele. Fata trăia ca o constelație paralelă. Ca un copil care colorează obsesiv în interiorul liniilor, trebuia să-și măsoare fiecare pas, altfel s-ar fi putut trezi în universul terifiant din spatele formei pe care o desenase pentru a se proteja.

— De ce nu mă crezi? insistă Ursa.

— Sunt om de știință, Ursa.

— Crezi măcar în existența extratereștrilor?

— Având în vedere amploarea universului, este probabil să existe și alte forme de viață în spațiu.

— Și eu sunt una dintre ele.

Uneori, Jo era copleșită când încerca să-și imagineze ce fel de evenimente ar putea determina un copil să nu mai vrea să fie uman. Iar aceasta era una dintre acele dăți. Ursa, din fericire, nu-i putea vedea lacrimile în întuneric.

— Tu și Gabe veți mai vorbi vreodată?

— Când o să cumpăr ouă de la el.

— Atât?

Jo nu voia să o mintă.

— Da, probabil că atât.

19

În dimineața următoare, Ursa nu era pe canapea când Jo intră în living să o trezească. Nu era nici la baie. Jo deschise ușa spre verandă și-l găsi pe Urs-Mic încolăcit pe covor, privind-o somnolent. Lângă el era un castron gol.

Ursa știa că nu avea voie să-l hrănească pe verandă. Probabil că-l lăsase înăuntru în timpul nopții și că-i dăduse de mâncare ca să-l facă să tacă în timp ce ea se furișa afară. Jo știa cu certitudine unde plecase.

Se întoarse în casă și verifică dacă lipseau pantofii mov ai Ursei. Hainele pe care Jo i le pregătise pentru dimineață lipseau și ele. Jo se îmbrăcă în grabă, mâncă și împachetă prânzul obișnuit. Puse la pachet suficientă apă pentru ea și Ursa. Când duse echipamentul afară, îl ușui pe Urs-Mic de pe verandă și-i duse castronul cu mâncare pe placa de beton din spatele casei.

Merse cu mașina până la ferma Nash, ajungând când încă nu se crăpase de ziuă. Presupunea că Gabe se trezea devreme, să mulgă vaca și să facă treburile de dimineață. Spera să nu fie nevoită să bată la ușa casei. În timp ce mașina se zdruncina pe alee îndreptându-se spre hambare, farurile îl luminară pe Gabe, care ținea o lanternă în mână și avea blugii îndesați până la genunchi în cizme de cauciuc. O auzise venind. Jo lăsă geamul în jos.

— Ursa a dispărut.

— Rahat! Să verificăm hambarul cu pisoi.

— Așa m-am gândit și eu.

Îi arătă cu mâna spre hambar, urmând-o în fugă. Intrară în hambar și se îndreptară spre peretele din fundul încăperii. Lumina lanternei lui Gabe căzu pe Ursa. Adormise lângă cei șase pisoiași, încolăcită, pe marginea culcușului, protejându-i cu căldura corpului ei, iar pisica-mamă era pe cealaltă margine. Jo și Gabe înlemniră, niciunul dintre ei nedorind să tulbure frumusețea scenei.

Mama-pisică se trezi și păși peste partenera ei de culcuș, trezind-o. Ursa își feri ochii de lumina

lanternei.

— Gabe? spuse ea.

— Și Jo, completă el.

Ursa miji ochii.

— De ce ai venit aici? o întrebă Jo.

Ursa se ridică, cu o mulțime de paie în părul încâlcit.

— Nu vreau să mă despart pe pisoiași și de Gabe.

— N-ar trebui ca asta să fie decizia lui Gabe?

Ursa se ridică și-l privi.

— Îmi pare rău, spuse el, dar eu și Jo nu suntem de acord în legătură cu rezolvarea acestor probleme.

— *Care* probleme? se interesă Ursa.

— Problemele cu tine, răspunse el. Eu cred că trebuie să găsești un cămin stabil, oriunde ar fi el.

— Am un cămin stabil între stele.

— Gabe nu vrea să mai audă așa ceva, zise Jo. Am un sendviș cu ou pregătit pentru tine, în mașină. Vii cu mine?

— Aș vrea mai mult să rămân aici.

— Aici, pe Pământ, nu primim întotdeauna ce vrem.

— Dar tu și Gabe nu știți ce vă doriți.

— Nu am chef de-așa ceva, Ursa.

O luă de mână și o scoase din hambar, după care îi dădu drumul.

— Fie mergi singură până la mașină, fie rămâi aici și-ți asumi riscul ca Gabe să sune la poliție.

— Ai face asta? îl întrebă ea pe Gabe.

Bărbatul nu-i răspunse.

— Eu plec, o anunță Jo.

Ursa o urmă la mașină și se urcă pe bancheta din spate.

— La revedere, Gabe, zise ea cu regret.

— Să ai o zi bună! îi ură el, închizând ușa mașinii.

Din nou, Ursa nu spuse prea multe în timp ce Jo monitoriza și căuta cuiburi, dar, de data asta, Jo nici nu o încurajă să vorbească. Aprecia tăcerea. Fără a fi distrasă de vorbăria Ursei, gândurile ei erau mai logice, așa cum obișnuiau să fie în vremurile de dinainte de Ursa și Gabe. Până la sfârșitul zilei, era de acord cu aproape tot ce-i spusese Gabe. Nu exista

nicio șansă ca lui Jo să i se permită să devină părinte adoptiv, de vreme ce o ținuse pe Ursa cu ea atâta timp. Și asta însemna că Gabe avea dreptate și că Ursa trebuia imediat predată poliției, spre binele ei.

În acea seară, în timp ce Ursa desena o imagine cu creioanele ei colorate, Jo parcurse din nou paginile web cu copii dispăruți, pe care nu le mai verificase de ceva vreme. Deși ideea era dureroasă, spera ca Ursa să fie menționată acolo. Ar fi avut astfel un motiv de necontestat pentru a ajuta poliția să o găsească. Dar neobișnuita copilă, care făcea gropiță într-un obrăjor, încă nu apărea pe listele de copii dispăruți.

Jo puse desenul Ursei – un fluture-monarh – pe frigider, lângă presura-indigo. Îi aminti Ursei să se spele pe dinți după ce se schimbă în pijama. Se duseră la culcare, Ursa pe canapea și Jo în dormitor. După ce Jo stinse lampa, Ursa strigă ca de obicei:

— Noapte bună, Jo!

Agitația nocturnă a lui Jo se înrăutățise după ce Gabe le abandonase. Să ducă singură, fără Gabe, povara responsabilității pentru Ursa era chinuitor. Iremediabil trează la ora 1 noaptea, se duse în sufragerie să verifice dacă Ursa era bine.

Dispăruse.

Jo se holbă la canapeaua goală, gândindu-se ce era de făcut. Dacă se ducea la Gabe, însemna s-o lase pe Ursa să o controleze. Dacă nu se ducea la Gabe, ci pleca la muncă de dimineață, Gabe ar fi putut chema poliția când o descoperea pe Ursa pe proprietatea lui.

În acest caz, Ursa ar fi fugit. Jo era sigură de asta. Probabil că ar fi încercat să se ascundă pe proprietatea Kinney, ceea ce i-ar fi adus numai necazuri lui Jo, familiei Kinney și poate chiar și Departamentului de Biologie al Universității Illinois, care plătea chiria.

Iar dacă nu se ascundea la casa Kinney, ar fi putut ajunge oriunde. Era mult prea naivă și existau tot felul de oameni periculoși care ar fi putut să profite de asta.

Jo își vârî picioarele în opincuțe și luă cu ea cheile și o lanternă. Dădu iar peste Urs-Mic închis pe verandă, lângă un castron gol de mâncare. Îl lăsă acolo, lătrând frustrat la plecarea ei. Când ajunse în dreptul aleii care ducea la ferma Nash, stinse farurile

Hondei și aprinse lămpile de poziție. Conduse cu viteză mică prin hârtoape, pentru a face cât mai puțin zgomot, și stinse toate luminile mașinii când se apropie de casă. Locuința era cufundată în întuneric, doar pe verandă era aprins un bec; toate ușile și geamurile erau închise, pentru a păstra aerul condiționat înăuntru. Probabil că Gabe și mama lui nu auzeau mașina atâta timp cât ea conducea încet.

Luându-și drept reper stâlpul de iluminat, se furișă pe drumul spre hambare. Parcă și închise ușa mașinii, cu mișcări silențioase. Nu aprinse lanterna decât după ce intră în hambar. Dădu roată baloturilor de fân și lumină cu lanterna culcușul pisoilor. Pisica-mamă clipi și mieună spre ea… dar Ursa nu era acolo. Jo căută prin tot hambarul, luminând fiecare colțișor. Nici picior de fetiță.

Afară, se uită și la alte clădiri: o șură pentru vaci cu două locuri mici de păscut, un câmp noroios pentru porci, un coteț de pui cu un spațiu exterior destul de mare, îngrădit, și o clădire mică de lemn, care probabil că era magazia de unelte a lui Gabe. Dar se temea să se furișeze mai mult de-atât pe proprietatea cuiva care deținea arme. Trebuia să-l anunțe pe Gabe.

Merse pe drumul de la hambar spre casă. Se opri în umbră aproape de stâlpul de iluminat și privi spre casă, amintindu-și de noaptea în care ea și Ursa îl vizitaseră pe Gabe în dormitorul lui. Intraseră în living, apoi într-un hol care ducea în camera lui Gabe, a doua cămăruță pe stânga. Jo se strecură pe lângă peretele stâng al cabanei de bușteni, trecând de living și de fereastra mică a primului dormitor. Se opri în dreptul ferestrei următoare. Sperând că Gabe nu era un entuziast al armelor pe timp de noapte, ciocăni ușor în fereastră cu un deget. Nu se întâmplă nimic. Ciocăni mai tare și se aprinse o lumină. Perdelele se dădură la o parte și Gabe apăru în cadrul ferestrei luminate.

Ea tresări când îl văzu. Mai puternic decât s-ar fi așteptat.

Se apropie de fereastră și-i făcu cu mâna. El descuie fereastra și o împinse în sus.

— Iar a dispărut?

— Da. Și deja am căutat în hambarul cu pisoi.

— Normal că nu e acolo. E prea isteață să facă asta. Ne vedem în fața casei.

Se duse până în dreptul verandei și-l așteptă în capul scărilor. El ieși după câteva minute, purtând un tricou închis la culoare, niște blugi uzați și mocasini de piele. Avea la el o lanternă.

— Îmi pare foarte rău, spuse ea.

— Sper că vezi că situația a scăpat de sub control, replică el.

— Știu. Am trezit-o pe mama ta?

— Nu.

Trecu pe lângă ea și o luă în direcția hambarelor. Jo îl urmă în tăcere. Verificară mai întâi magazia de unelte, apoi șura de vite. Se uitară în cotețul de pui, stârnind piuituri speriate. Gabe rămase în fața cotețului, gândindu-se.

— Poate în sfârșit a fugit, spuse Jo. N-a scos un cuvânt toată ziua.

— Știe că a stat mai mult decât era cazul.

— Crezi că a plecat de tot?

— Nu. Se joacă iar.

— Să nu uităm că e un copil mic și speriat.

— Mda…

El porni într-o cu totul altă direcție.

— Unde mergem?

— La casa din copac.

Jo îl urmă cam 100 de metri pe cărare, până când lanterna lui lumină un indicator putrezit, cu litere pictate de mâna unui copil, acum aproape șterse: CASA LUI GABE. Sub indicator, pe același țăruș, era o placă ruptă pe care scria TRECEREA INTERZISĂ. Îndreptă lanterna în sus pe trunchiul unui stejar imens, până la o căsuță incredibilă. Era sus, la o înălțime de trei ori cât Gabe, și susținută de patru bușteni lungi. O scară încântătoare în spirală, cu o balustradă neregulată din ramuri, ducea la intrare.

— Asta e cea mai frumoasă casă în copac pe care am văzut-o vreodată, spuse ea.

— Am iubit mult locul ăsta. Eu și tata am construit căsuța când aveam șapte ani. Am sprijinit-o pe bușteniii ăștia, ca să nu facem rău copacului.

Se îndreptă spre scara care încercuia trunchiul și încercă prima treaptă cu piciorul.

— Și încă se ține bine.

— Ursa știa despre locul ăsta?

— Petrecea ore întregi aici. Și tot aici se ascundea de mama când eu vindeam ouă.

— Mă mir că nu a vrut să vândă și ea ouă cu tine.

— A vrut.

— De ce nu ai lăsat-o?

El se întoarse spre ea.

— Ciudat cum nu te gândești la lucrurile astea.

— Poftim?

— Mi-era teamă să stea cu mine acolo, pe drum. Dacă o vedeau acolo cei de care fugea? Ar fi trebuit să-i las s-o ia și habar n-aș fi avut dacă făceam ce trebuia.

— Înțeleg…

— Ar trebui să mă înțelegi mai des.

O lovitură sub centură, dar Jo nu avea chef să riposteze.

— Cum aș putea să înțeleg, din moment ce sunt sub controlul unui extraterestru?

Încruntătura care-i marca chipul de când ieșise din casă dispăru și Gabe se relaxă și zâmbi.

— Poate nu ai să mă crezi, spuse ea, dar, înainte să apară fata-din-stele, eram o persoană rațională, aproape enervant de rațională.

— Știu sentimentul, spuse el. M-am luptat cu o viitură de quarcuri de când am cunoscut-o.

O invită să treacă înainte, întinzându-i o mână.

— Urcă tu prima. O să stau în spatele tău, în caz că te împiedici.

Nu avea nevoie de ajutorul lui, dar acceptă mâna lui caldă și precauția, în semn de reconciliere. Însă când îi dădu drumul la mână, o atinse din nou, pe talie de data asta, ghidând-o ușor pe trepte. Era politicos sau își dorea s-o atingă, așa cum își dorea și ea? După tot ce se întâmplase până la acel moment, Jo presupunea că prima variantă era mai probabilă.

Balustrada era solidă, și bine că era așa, pentru că treptele urcau răsucindu-se periculos de sus. Jo ajunse în capăt, luminând o cameră împărțită de două ramuri

mari ale stejarului. Un hamac mic de sfoară atârna între perete și una din ramuri. Un scaun și o măsuță de copii, construite din ceea ce păreau a fi plăci de lemn, erau așezate în partea cealaltă a spațiului. Pădurea se putea vedea prin două puncte diferite, un balcon înspre poteca pe care veniseră și un altul, către o superbă râpă împădurită. Jo lumină încăperea, imaginându-și-l pe micul Gabe rege peste tot acel ținut.

— Ciudat, spuse Gabe în spatele ei.

Ea se întoarse. Lanterna lui lumină măsuța. Pe ea erau două creioane cu radieră, o carte de basme ilustrată, și câteva bucăți de hârtie pentru imprimantă, fixate cu pietre. În ele erau cristale care sclipeau – erau genul de pietre pe care Ursa le colecționa cu plăcere.

Jo privi cu atenție desenele în creion pe care Ursa le făcuse pentru Gabe: o schiță veselă a unei broaște-râioase, un portret foarte realist al unui pisoiaș abia fătat și un desen pe care el îl scoase de sub celelalte. Era un desen cu un mormânt dreptunghiular, cu umbre în creion. O cruce albă fără litere se ridica din pământ. Lângă mormânt, Ursa scrisese *Te iubesc* într-o parte și *Îmi pare rău* în cealaltă parte.

— E cineva în mormântul acela, spuse Jo.

— Știu.

Ridică hârtia și analizară împreună mormântul. Ursa desenase o femeie cu ochii închiși și cu părul lung până la umeri înainte de a colora pământul deasupra ei.

— Iisuse, spuse Gabe, te gândești la ce mă gândesc și eu?

— Cineva la care ea ținea a murit și de-asta e singură.

El o aprobă.

Jo luă desenul din mâna lui.

— Mă întreb de ce a scris *Îmi pare rău.*

— Știu. Îmi dă fiori, mărturisi el.

— Te rog, nu-mi spune că bănuiești că fetița asta a ucis pe cineva.

— Cine știe ce s-a-ntâmplat? De-asta ar fi trebuit s-o duci imediat la poliție.

Jo puse desenul la loc pe masă.

— Știi, m-am săturat de subitul tău simț al virtuții. Cred că ai uitat că *tu* ai fost cel care a decis că ar trebui să stea cu noi până când aflăm mai multe despre ea.

— Iar faci asta, spuse el.

— Ce fac?

— Mă ataci pe mine, ca să eviți problema cu Ursa.

— Cine evită problema cu Ursa mai mult decât tine? Ne-ai lăsat baltă de parcă eram niște pisici de pe stradă cu care nu mai voiai să ai de-a face – dar știu că te-ai fi purtat mai frumos cu niște pisici.

El se apropie foarte mult de fața ei.

— Spui lucruri oribile!

— Faci lucruri oribile!

— Trebuia să fac ceva. Deja suntem într-un mare bucluc. Nu înțelegi, Jo? Am putea fi arestați pentru răpire și băgați la pușcărie.

Ea continuă să-l privească în ochi.

— Nu de-asta ne-ai lăsat baltă.

El nu-i putu susține privirea. Iar asta spunea mult mai multe decât ce încercase să ascundă privind în altă parte. Știind că ea îl descoperise, se întoarse să plece.

Fără să gândească, ea îl prinse de cot.

— Nu face asta! îi zise ea.

Gabe se întoarse spre ea, cu o expresie de mânie controlată.

— *Ce* să nu fac?

— Nu te retrage în tine! Trebuie să vorbim despre ce se întâmplă cu noi.

Expresia lui detașată, de fațadă, dispăru, fiind înlocuită de o teamă absolută.

— Nu putem să fim sinceri unul cu celălalt?

El făcu un pas înapoi, smucindu-și brațul din mâna ei.

— Am fost sincer. Sunt distrus! Știi că nu pot face asta.

— Nu ești distrus.

— Nu? zise el și își încrucișă brațele la piept. N-am fost niciodată cu o femeie. Cât de aiurea îți sună asta?

— Isteț, spuse ea.

El își desfăcu brațele.

— Ce anume?

— Îmi amintești de Ursa… fortificând continuu zidurile fortăreței, chiar și împotriva celor care luptă de partea ta.

— Ce legătură are asta cu noi?

— Speri că o să fiu șocată și că o să mi se pară respingător un tip de 25 de ani care nu a fost niciodată cu o femeie. Ai spus-o ca să scapi de mine… așa cum te folosești și de boala ta ca să mă ții la distanță.

Gabe își încleștă maxilarul și privi spre trepte.

— Te rog, nu fugi de mine acum!

— Trebuie să o găsim pe Ursa, zise el.

— Doar atât ai de spus?

— Ce vrei să-ți spun?

Ea privi mormântul desenat de Ursa. În dreptunghiul întunecat care acoperea femeia moartă, văzu cutia de crematoriu goală care conținea cenușa mamei ei. După ce îi îndeplinise ultimele dorințe – îi împrăștiase cenușa în valurile reci și învolburare ale Lacului Michigan –, Jo nu se îndurase să arunce cutia prăfuită în care fusese cenușa palidă a trupului mamei ei. O avea încă. Era goală, iar Jo simțea golul acesta în propriul ei trup, un vid în care fusese iubirea mamei ei și, poate chiar mai tangibil, unde fusese feminitatea trupului ei.

Gabe privea mormântul împreună cu Jo.

— Știi, sunt la fel de speriată ca tine, spuse ea.

El își ridică ochii din desen și o privi.

— Îți amintești sentimentul acela pe care l-ai descris – „presiunea zdrobitoare a oamenilor” asupra sufletului tău –, poate acesta e un alt fel de a spune că ți-e teamă că oamenii te vor răni dacă-i lași să se apropie.

El rămase tăcut. Dar de unde să știe el ce să răspundă, dacă nu cunoscuse niciodată intimitatea?

— Când ai spus că nu ai fost niciodată cu o femeie, ai inclus și sărutul? întrebă ea.

— Nu știam cum să mă port cu fetele în liceu. Sufeream de anxietate socială.

— Nu ai sărutat pe nimeni niciodată?

— Niciodată!

Locul în care erau, sus, în pădurea întunecată, părea a fi un punct de sprijin, o culme a sincerității la care ajunseseră în sfârșit. Ursa îi condusese unde voise, dar, în orice moment, emoțiile lor instabile ar fi putut strica acel echilibru precar. Trebuia s-o găsească pe Ursa, cu siguranță, dar Jo știa că fetița se ascundea undeva unde era în siguranță și că nu o păștea niciun pericol real. Singurul pericol al momentului era că Jo – și Gabe – ar fi putut lăsa acele momente să treacă pe lângă ei fără să le vadă cum le vedea Ursa, ca pe un mic truc al destinului într-un univers vast și miraculos, ca pe un dar minunat pe care fetița li-l oferea.

Jo stinse lanterna și o puse pe măsuța de lângă ea. Luă și lanterna din mâna lui și o stinse. El tresări, pășind înapoi prin întuneric.

— Ce faci? o întrebă.

— Vreau să-ți fie mai ușor.

— Ce să-mi fie mai ușor?

— Primul tău sărut.

20

Nu-i fusese greu să-l găsească pe întuneric. Corpul lui radia căldură… și poate și frică. El se feri ușor când ea își puse palmele pe pieptul lui. Ea își lăsă mâinile să alunece în sus, pe gâtul lui. Pielea îi era caldă și umedă, ca noaptea de vară din jurul lor. Jo își trecu mâinile prin barba lui și îi atinse buzele cu buzele ei. Odată ce el înțelese mișcarea, ea se apropie și mai mult. El făcuse duș înainte de culcare, dar mirosul corpului său musculos, cu accente de pădure și fermă, domina izul subtil de săpun.

— Ador mirosul tău!

— Serios?

— Am un simț al mirosului neobișnuit de primitiv.

Ea își vârî mâinile pe sub tricoul lui și i-l ridică. Îi atinse pielea cu obrazul ei și inspiră, umplându-și plămânii de mirosul lui.

— Mmm…

— Jo…

Își întoarse fața spre a lui.

— Ce este?

El își lipi buzele de buzele ei. Un sărut excepțional.

După ce se sărutară, ea se împinse în corpul lui. Și el își dorea același lucru și o îmbrățișă strâns. Se potriveau, de parcă trupurile lor știuseră că vor ajunge aici și se pregătiseră încă din ziua în care se cunoscuseră, pe drum. Se topiră unul într-altul și în noapte. Ea nu crezuse că s-ar mai fi putut simți atât de bine în întuneric vreodată.

— E prea multă presiune pe sufletul tău? îl întrebă ea.

— Este presiunea perfectă pentru sufletul meu, spuse el.

Dar Ursa era acolo, cu ei. Jo era bântuită de mormântul desenat de fetiță.

— Mi-aș dori să continuăm așa toată noaptea, spuse ea, dar trebuie să o găsim pe Ursa.

El se îndepărtă, dar rămase cu mâna pe mijlocul ei.

— Cred că știu unde e. E singurul loc în care mai putem căuta.

— Atunci ar fi bine să fie acolo.

El bâjbâi în jur, încercând să dea de o lanternă. Jo o găsi prima și o aprinse. Deseori, bărbații îi păreau diferiți după prima eliberare a tensiunii sexuale – ca și cum ar fi fost mai delicați, mai ales în privire – și se întreba dacă ea îi părea diferită lui Gabe. El o privea intens.

— Unde crezi că e?

— În cabana cea mică. Tata a construit-o când familia noastră s-a înmulțit prea mult ca să mai încapă în prima cabană. Băieții lui Lacey adorau să rămână singuri acolo după ce crescuseră suficient de mari.

— Ursa știe de ea?

— I-am arătat-o într-o zi. Acestei fetițe trebuie să-i ții mereu mintea ocupată.

— Asta cu siguranță.

O ținu de mână până ajunseră la trepte, apoi îi dădu drumul cu reticență pentru a merge înaintea ei la coborâre. Din atmosfera amețitoare dintre vârfurile copacilor, coborâră pe pământul moale al pădurii.

— Pe-aici! îi arătă el.

Trecură de indicatorul cu CASA LUI GABE și intrară pe o potecă nouă. După câteva minute, Jo văzu cabana cea mică în bătaia luminii aruncate de lanterna lui Gabe. Structura rustică a acoperișului de tablă îi amintea de o cabană ca în taberele de vară. Era construită din bușteni de cedru nevopsiți și ridicată cam un metru de la sol pe butuci de lemn.

— E frumoasă, spuse ea. Cine ar fi crezut că un profesor de literatură a fost atât de priceput în construcții?

— Arthur Nash era ceea ce ai putea numi un om al Renașterii. Putea face orice.

Îl urmă pe scările de lemn și ajunseră într-o verandă cu plasă în care erau două scaune-balansoar întoarse spre pădure. El deschise încet o ușă de lemn, și se auzi geamătul balamalelor ruginite, nefolosite de multă vreme. Ușa ducea într-un mic spațiu deschis, cu o masă și scaune, și cu două dormitoare în spate. Gabe lumină primul dormitor, în timp ce Jo căuta în cel de-al doilea.

— Aici, spuse Gabe.

Jo se duse la el și o văzu pe Ursa ghemuită pe salteaua de jos a unui pat etajat. Încă purta pijamaua albastră cu imprimeuri florale cu care se îmbrăcase înainte de culcare și adusese pledul de pe canapeaua din verandă pentru a-l folosi pe post de pernă. Pleoapele ei tremurau… visa…

— Să nu-i spui nimic despre mormântul desenat, șopti Jo. Nu în seara asta.

El încuviință.

Ea stinse lanterna și se așeză pe marginea saltelei. O mângâie pe Ursa pe păr.

— Haide, Urs-Mare, trezește-te, spuse ea.

Ochii căprui, expresivi, ai Ursei se deschiseră și primele ei cuvinte somnoroase confirmară strategia fugit ei.

— E și Gabe aici?

— Sunt și eu, spuse Gabe.

El se apropie de fetiță, coborând lumina lanternei ca să nu o doară ochii.

— Eu și Jo am decis că trebuie să dormi încuiată într-un coteț de câine de-acum încolo.

Ursa se ridică.

— Ba nu trebuie!

— O să te obișnuiești.

Ea zâmbi amețită de somn.

Gabe se lăsă pe vine în fața ei, ca în seara în care fetița se pierduse la pârâu.

— Suie-te pe spatele meu și o să te duc până acasă.

— E prea departe, spuse Jo.

— Atunci o duc până la mașina ta și vin cu voi acasă.

— Serios? se bucură Ursa.

— Da. Hai, sus! Acceleratul Gabriel pleacă din stație.

Ursa se cățără repede pe spatele lui.

— Uite cine o alintă acum, spuse Jo. Cum de s-ntâmplă asta?

El ieși cu Ursa pe ușă, ascunzându-și un zâmbet. Jo luă pledul în brațe și-i urmă. Când ajunseră la mașină, Gabe o lăsă pe Ursa pe bancheta din spate și se așeză lângă ea.

— Ești sigur că o poți lăsa singură pe mama ta? întrebă Jo. Dacă are nevoie la baie?

— Încă poate merge singură, slavă Domnului! Dar echilibrul ei e din ce în ce mai precar și refuză să folosească bastonul de la Lacey.

Jo îl privi în oglinda retrovizoare în timp ce se așeza la volan. Ursa se cuibărise la pieptul lui, iar el o ținea în brațe. Ura că trebuia să-și ia ochii de la ei, dar era nevoită să conducă pe drumul anevoios.

— Fir-ar să fie! spuse ea când șasiul se lovi de pământ. Distrug mașina mamei pe drumul ăsta!

— A fost a mamei tale? spuse el.

— Da.

Jo o luă la stânga pe Turkey Creek Road și conduse până la proprietatea Kinney, unde Urs-Mic, încuiat pe verandă, lătra vehement.

Gabe o duse pe Ursa în casă. Când încercă să o lase pe canapea, ea se ridică.

— Trebuie să dormi, o îndemnă el.

— Nu pleca! îi ceru fetița.

— Rămân aici. Culcă-te!

El o înveli cu pătura, iar ea puse capul pe pernă. Jo nu aprinse lumina în casă, doar un bec de la aragaz.

— De ce ești iar drăguț? îl întrebă Ursa.

— Sunt mereu drăguț, spuse el.

— Uneori nu ești.

— Închide ochii!

El se așeză pe marginea canapelei, cu brațul peste ea, în timp ce fetița adormea. Când respirația Ursei deveni profundă și regulată, Gabe se îndreptă spre ușa de la intrare. Ieșiră amândoi din casa răcoroasă în pădurea sufocantă.

— Te conduc eu acasă, spuse Jo.

— Mai degrabă aș merge pe jos, zise el.

— Ai nevoie să consumi energia primului sărut?

— Asta să fie? Ca să o consum pe toată, ar trebui să merg 50 de kilometri.

— Așa simt și eu. Poate un pupic de noapte bună o să ne ajute.

Îl cuprinse în brațe și îi dădu ceva mai mult decât un simplu pupic de noapte bună.

— Cred că asta a înrăutățit situația, zise el și o ținu în brațe, privind casa peste umărul ei. E așa ciudat că acum îmi place să vin aici! Uram casa asta. Nu m-am mai uitat spre ea de ani buni, până în ziua în care m-ai rugat tu să aduc ouăle.

Jo se desprinse din brațele lui.

— De ce ai urât-o? Credeam că ai fost apropiat de familia Kinney.

— Nu tocmai.

— Spuneai că George Kinney te-a învățat despre insectele acvatice.

— Așa e.

— Ei bine, în mod evident mama ta îl place, deci tatăl tău trebuie să fi fost cel care-l displăcea.

— Arthur și George au avut o relație complicată.

— De ce?

— Arthur avea o inteligență încrezătoare pe care o afișa mereu. El trebuia să fie cel mai deștept tip din cameră, cel care avea de zis ultimul cuvânt genial la fiecare subiect de discuție. George era la fel de inteligent și încrezător ca el, dar într-un fel discret. Nu știu cum mai e acum, dar, când eram eu copil, George Kinney se purta… de parcă ar fi cunoscut misterele adevărate ale universului, dar era prea relaxat ca să le împărtășească cuiva.

— Apele calme sunt adânci?

— Cu siguranță, iar discreta încredere în sine a lui George îl deranja pe Arthur, care încerca să-l submineze cu lovituri sub centură pe care le deghiza în glume. De pildă, deseori scotea în evidență că George era un „prinzător de gândaci” la Universitatea din Illinois în timp ce el era academician, în domeniul literaturii, la Universitatea din Chicago.

— Vai, săracul George!

— Să nu-ți fie milă de el! Îi intra pe o ureche și îi ieșea pe cealaltă. Râdea, iar Arthur ajungea să arate ca un îngâmfat. Cumva, George ieșea mereu basma curată. Arthur domina în situațiile sociale cu povești haioase și discuții intelectuale, în timp ce George îi aduna încet în jurul lui pe cei mai deștepți oameni din cameră cu câteva cuvinte atent alese.

— Nu trebuia să facă niciun efort pentru asta.

— Exact!

— Și de-asta tatăl tău și George nu au mai fost prieteni?

— Au fost prieteni până în ziua în care Arthur a murit.

— Atunci de ce urai casa asta?

El privi îngândurat în adâncul pădurii.

— Ai văzut cimitirul vechi dintre proprietățile astea două?

— Nu cumva, când erai mic, credeai că cimitirul e bântuit?

Buzele lui se arcuiră într-un zâmbet strengar.

— Da, trebuie să recunosc că e bântuit.

— Serios? Care e numele fantomei?

Zâmbetul lui dispăru.

— Ia-ți lanterna și o să-ți arăt.

21

Jo avea nevoie de somn, dar trebuia să afle ce anume determinase schimbarea ciudată din atitudinea lui Gabe. Verifică să vadă ce făcea Ursa în living, dacă dormea, și-și luă lanterna, aprinzând-o când se întâlni cu Gabe pe potecă.

— Pe-aici, spuse el, conducând-o spre pădure.

Urs-Mic îi urma dând din coadă, pregătit de plimbare chiar și la acea oră târzie.

Gabe lumină partea vestică a aleii de pietriș.

— A trecut ceva vreme, dar cred că pe-aici trebuie să intrăm.

Pătrunseră în vegetația bogată de la capătul aleii. Și, pe măsură ce înaintau tot mai mult, pădurea se deschidea și le era mai ușor să meargă.

— Eu și părinții mei veneam cel puțin un weekend pe lună în timpul școlii și rămâneam aici aproape toată vara, spuse Gabe în timp ce mergeau. George și Lynne, soția lui, nu-și vizitau proprietatea tot timpul, dar erau deseori prin preajmă când eram eu mic.

După o pauză scurtă, adăugă:

— Când aveam 11 ani, am observat că mama și George își spuneau o glumă ciudată între ei. Aproape întotdeauna, mama o începea. Infiltra cuvintele *speranță* sau *brad* când vorbea cu el.

— Nu cred că înțeleg ce vrei să spui.

— De exemplu, când George zicea ceva, ea dădea o replică de genul: *Nu putem decât să nutrim speranța că…* Sau: *Privește ce frumos se vede acest brad când apune soarele…*

— Ciudat! spuse Jo.

— Da, mă intriga.

Păși împreună peste un buștean.

— Mă făcea să fiu mai atent la ei. Cei mai mulți adulți nu realizează că și copiii ascultă sau cât de mult înțeleg copiii.

— Asta cu siguranță.

Gabe se opri din mers și lumină poteca înainte și înapoi, pentru a se orienta. Se duse spre o stâncă aflată în stânga lor.

— Cu cât trăgeam mai mult cu urechea la ei, cu atât înțelegeam lucruri care mă deranjau.

— Hm…

— Da… hm… Când aveam 12 ani, deja eram convins că aveau o aventură. În acea vară mă aflam jos la pârâu și mă uitam după insecte cu George, iar el a zis că era obosit, pentru că avusese insomnii cu o seară înainte.

— Și ce-i cu asta?

— Mama mea avea deseori insomnii și spunea că singurul lucru care o ajuta era să iasă la o plimbare lungă.

— Asta nu dovedește nimic.

— Știu, dar după numai câteva săptămâni am explorat un petic de pădure între proprietățile Nash și Kinney. În general o luam pe drum, de obicei cu bicicleta, când mă duceam la casa Kinney.

— Și atunci erai aici, în pădurea asta?

— Da, și am dat peste asta.

Întoarse lumina lanternei spre stânga, dezvăluind un pâlc de pietre funerare.

— În anii 1800, aici era o bisericuță și câțiva oameni au fost îngropați în cimitirul ei înainte să ardă în 1911.

Se duseră către morminte, iar Gabe lumină cea mai înaltă piatră. Era o cruce făcută din piatră veche albă, care semăna cu cea din desenul Ursei. Era măcinată de timp, dar încă se putea citi inscripția de pe ea. În centrul crucii erau gravate cuvintele SPERANȚA BRAD, 11 august 1881–26 decembrie 1899.

— *Speranța Brad,* spuse Jo.

— Înțelegi legătura?

— Da, dar ești sigur că e o legătură? Poate e doar o coincidență.

— M-am gândit și la asta, dar am ajuns la concluzia că avea legătură cu discuțiile dintre mama și George.

— Aici… zise Jo, dar se opri pentru că îi displăcea ce voia să spună.

— Mă întrebi dacă se întâlneau aici?

— Așa este?

— Eram hotărât să aflu, spuse el. George și Lynne au sosit la o săptămână după ce am descoperit eu

locul acesta și, ca de obicei, au venit la noi să luăm împreună cina și să bea ceva. Am fost atent la mama și la George toată seara, dar nu am auzit ce așteptam până când George și soția lui s-au pregătit de plecare. Mama și George au ieșit afară înaintea tatălui meu și a lui Lynne. M-am furișat afară și m-am așezat pe balansoarul din verandă, ca să ascult. George a zis ceva despre cât de cald era afară, iar mama a spus: *Nutresc speranța că va ploua și se va răcori.* George a zâmbit, dar nu a spus nimic. *Ce interesant arată acel brad pe timp de noapte!* a spus mama, iar George i-a răspuns: *Da, așa e.*

— Și tu crezi că era un cod pentru a se întâlni la acest mormânt?

— Bineînțeles.

— Sună mult prea copilăresc. Ești sigur că aventura lor nu a fost inventată de mintea ta mult prea activă, de copil de 12 ani?

— I-am pândit.

— Cum?

— Mi-am pus cortul în pădure, jos, în râpă. Pe-atunci, cabana cea mică și căsuța din copac erau locuri mult prea sigure pentru mine.

— Te-ai furișat din cort și ai venit aici?

— Nu a trebuit să mă furișez. Părinții mei mă lăsau să cutreier proprietățile astea cât voiam.

Își puse lanterna pe o movilă de pietre din apropiere.

— Pietrele astea au fost probabil excavate din fundație, când au construit biserica. De-acolo i-am pândit, zise îndreptându-se spre movilă, urmat de Jo. Vezi ce unghi bun aveam?

— Văd. Spune-mi ce s-a întâmplat. Suspansul mă omoară.

— Am ajuns aici la scurt timp după apus și am așteptat. Mi-adusesem apă și snackuri și o revistă de rebusuri, pentru că știam că altfel mi-ar fi fost greu să rămân treaz.

— Rebusuri în timp ce pândeai să vezi dacă mama ta avea o aventură?

— Tata și cu mine eram pasionați de rebusuri. Eram un mare tocilar.

— Și… ce s-a întâmplat!?

— La cinci minute după miezul nopții, am văzut lumina unei lanterne apropiindu-se din direcția casei noastre. Era mama. Purta o rochie înflorată care-mi plăcuse întotdeauna și ducea în brațe o pătură.

— O, Doamne!

— A întins pătura peste mormântul Speranței și apoi a început să se tot uite în direcția casei Kinney. După vreo cinci minute, am văzut o lumină venind dinspre pădurea Kinney. Mama a pus lanterna jos, pentru ca lumina să cadă pe crucea albă. George Kinney și-a făcut apariția, ducând o lampă veche cu gaz. A pus lampa jos și s-au sărutat.

— Gabe, îmi pare atât de rău!

El nu o auzi. Se uita, pierdut în amintiri, la crucea albă.

— Mama a spus: *Fantoma Speranței ne-a dus dorul,* în timp ce-i descheia pantalonii, iar bătrânul George arăta tot cam atâta emoție câtă arăta întotdeauna.

— Și ce-ai făcut?

— Ce puteam să fac? Trebuia să stau pe loc. O singură mișcare, și s-ar fi auzit cum calc pe frunze și rămurele. Tot ce puteam face era să mă uit, zise el și-și îndreptă din nou privirea spre cruce. Am învățat multe despre sex în acea seară. Au făcut cam tot ce se putea face.

Jo îl luă de mână:

— Hai să mergem!

— N-ai auzit încă partea cea mai bună, spuse el pe un ton sarcastic care nu-i era caracteristic. După aceea, au vorbit. La început n-au spus nimic interesant. Dar apoi, George a zis: *Știai că eu și Gabe am scotocit iar pârâul? Apetitul lui pentru lumea naturală e de nestăvilit.* Iar mama i-a răspuns: *Așchia nu sare departe de trunchi, nu? Sunt așa fericită că-ți poți petrece timpul cu fiul tău!*

Jo încercă să-l îmbrățișeze, dar trupul lui era împietrit. Gabe nu-și dezlipea ochii de pe cruce. Așa că ea încercă să-i întoarcă fața spre ea. El nu se mișcă.

— Până la urmă, cu toții știau, continuă el. Am trăsăturile lui. De-asta mi-am lăsat barbă, ca să nu fiu

nevoit să-l văd în oglindă în fiecare zi blestemată. Nu mi-am mai văzut chipul de când am putut să-mi las barbă… de când aveam 16 ani.

— Tatăl tău știa?

— Ar fi trebuit. Aventura lor era evidentă. Mi-am dat seama de ea la 12 ani, deși nu știam nimic despre asemenea lucruri. Și, cum spuneam, sunt o copie a lui George. Singura persoană care probabil că nu știa era Lynne, soția lui George. Nu era o persoană prea inteligentă și cred că ăsta e unul din motivele pentru care lui George i-a picat cu tronc mama. Katherine e deșteaptă, dar manipulatoare. Lacey îi seamănă mult.

— Lacey știe?

În sfârșit, el își întoarse privirea spre ea.

— Desigur. De-asta mă urăște. Ea are chipul tatei – bărbia și nasul proeminente –, iar eu am trăsăturile regulate ale lui George. În noaptea aceea mi-am dat seama de ce mă tortura de când eram mic.

— Sunt sigură că nu e vorba numai despre înfățișare.

— Ba este. Sunt dovada eșecurilor dintre Katherine și Arthur. Lacey îl stima pe tatăl ei și ura faptul că rămăsese prieten cu George, chiar și când George și-o punea cu soția lui. Era dureros de văzut ce ființă demnă de milă era Arthur.

— Ai vorbit vreodată cu ea despre toate astea?

— În seara asta este prima oară când spun cuiva.

— Nu i-ai zis nici terapeutului tău, când ai avut căderea nervoasă?

— De ce să-i fi spus?

— Să te ajute să accepți ce s-a întâmplat. Înainte să afli că George era tatăl tău, îl plăceai. El și mama ta nu au intenționat niciodată ca tu să vezi ce ai văzut.

— Dar am văzut! Știi că, după ce totul s-a terminat în sfârșit, am vomitat? Nu m-am dat jos din pat două zile. Nu-și puteau da seama de ce nu aveam febră.

— Deci atunci ai început.

— Ce?

— Să consideri patul un refugiu din fața lumii când ceva te supără.

Se holbă la ea, cu ochi fulgerători, cum spunea Ursa.

— Poate că totul are legătură cu noaptea aceea, zise ea.

— Sigur, iar tu nu ai avut niciodată cancer. Ți-ai scos sânii doar ca să-ți provoci singură suferință.

— Gabe!

— Vezi cum e?

El se îndepărtă.

— Eu nu spun că nu suferi de depresie, strigă ea în urma lui. Vorbeam despre cauză. Depresia poate fi cauzată de genetică, de mediu sau de ambele.

El continuă să se îndepărteze.

— Nu pot să cred! Iar faci asta. De-asta m-ai adus aici și mi-ai spus povestea asta… ca să ai un motiv în plus să mă îndepărtezi?

Gabe dispăru printre copaci, lumina lanternei risipindu-se odată cu el. Ea se apropie de mormântul Speranței și lumină crucea. Murise la 18 ani – la o zi după Crăciun, chiar înainte de începutul unui nou secol.

Nu putea fi mai trist de atât. Mormântul era un loc straniu unde să-ți întâlnești un iubit.

Dar poate că nu. Katherine era poetă. Se poate să fi văzut totul ca pe o metaforă – o reînnoire a speranței și tinereții –, după ce renunțase la multe visuri privind mariajul și copiii.

Jo trecu lumina lanternei peste mai multe pietre cu inscripții șterse, uluită de câți dintre morți erau bebeluși și copii, deseori îngropați lângă părinții care-i văzuseră murind. Poate Katherine le plătea un tribut. Era posibil ca Gabe să fi fost conceput chiar acolo, sub privirile fantomei Speranței.

Jo se întoarse la casa lui George Kinney, urmată de Urs-Mic. Era 3:40 când ajunse, iar Ursa dormea buștean. În niciun caz Jo nu s-ar fi putut trezi într-o oră. Așa că nu mai programă alarma.

Încercând să adoarmă, gândurile i se învârteau isterice în jurul a tot ceea ce se întâmplase în ultimele ore. La 4:30, era deja în delir. Avea nevoie disperată să-și calmeze gândurile și să doarmă. Gânduri despre morminte și femeia îngropată din desenul Ursei umbreau intimitatea dintre ea și Gabe în căsuța din copac. Totul era greșit. N-ar fi trebuit să-l sărute pe

Gabe. N-ar fi trebuit să o lase pe Ursa să rămână cu ea. De ce permisese instalarea unui asemenea haos în viața ei, când ea trebuia să-și vadă de munca de cercetare?

22

— Jo?

Ursa încă era în pijama. Jo își luă telefonul și se uită la ceas. 9:16 a.m.!

— Ești bolnavă? o întrebă Ursa.

— Nu. Tu acum te-ai trezit?

— Da.

— Înseamnă că erai la fel de obosită ca mine.

— Unde-i Gabe?

— Acasă.

— A zis că rămâne cu noi.

— N-a putut. Trebuie să aibă grijă de fermă. Știi că mama lui e bolnavă.

— Ne vedem azi cu el?

— Nu știu.

Jo se dădu jos din pat și pregăti cafeaua și micul dejun. Nu ieșiră pe ușă decât la 10:20. La volanul Hondei, Jo încetini când îl văzu pe Gabe pe Turkey Creek Road. Avea o greblă din metal, purta mănuși, iar hainele îi erau ude de transpirație. Ridică privirea, surprins să le vadă. Jo opri mașina, observând șocată aleea albă, praful și șanțurile acoperite cu un strat gros de pietriș nou, alb. Deschise fereastra.

— Vă începeți ziua târziu, spuse el gâfâind, ștergându-și cu o mânecă sprâncenele transpirate. Am crezut că ați plecat deja de-acasă.

— Am avut nevoie de un pic mai mult somn.

— Cunosc sentimentul… zise, apoi arătă cu bărbia spre drumul lui. Ce zici?

— Ai făcut toate astea doar în dimineața asta?

— M-a ajutat și tipul care mi-a livrat pietrișul. Eu l-am mai nivelat și am mai tăiat din copaci.

— Îți trebuie un indicator nou pe care să scrie TRECEREA INTERZISĂ, ca să țină pasul cu îmbunătățirile.

— Sau o pancartă pe care să scriu BUN VENIT, zise el privind-o o clipă în ochi.

Se uită la Ursa, care stătea pe bancheta din spate.

— Hei, iepurașule fugar, cum ești?

— Bine, spuse Ursa. Îmi place drumul tău.

— Va trebui să-l încercați cândva.

— Putem lua cina cu Gabe în seara asta? o întrebă Ursa pe Jo.

Ochii lui Jo și ai lui Gabe se întâlniră.

— Îmi pare rău că am fugit, spuse el, apropiindu-se.

— Și mie… pentru ce am spus.

— Să nu-ți pară!

El făcu un pas înapoi și-și lăsă mănușile pe mânerul greblei, zicând:

— Așadar, cina?

— Ne întoarcem târziu, pentru că am de recuperat.

— O să fac ceva ușor de mâncare, cu mama.

Jo nu răspunse imediat, iar el se îndepărtă mai mult.

— Mă anunți, dacă vrei. Ar fi bine să porniți la drum.

Jo încuviință și porni mașina. Făcură cercetări în North Fork și Jessie Branch. Trebuia să urmeze Summers Creek, dar o furtună de după-amiază târzie înnegrise deja cerul la vest, când ajunseră ele.

— E ca în ziua în care am venit aici cu Gabe, spuse Ursa.

— Știu. Se zice că fulgerul nu lovește de două ori în același loc, dar eu nu am să risc.

Jo porni Honda.

— Unde mergem?

— Acasă. Furtuna arată amenințător.

Furtuna se dezlănțui când erau pe drum spre Kinney. Jo fu nevoită să tragă pe dreapta, pentru că nu putea vedea șoseaua prin ploaie. Ursa era încântată. În timp ce așteptau, Jo o învățâ cum să numere secundele dintre fulger și tunet, pentru a estima cât de departe era centrul furtunii.

Ajunseră pe Turkey Creek Road la 16:45, chiar când se potolea vijelia. Cum era de așteptat, pe când se apropiau de proprietatea Nash, rugămințile Ursei reîncepură.

— Luăm cina cu Gabe? A zis să-l anunțăm.

Jo opri mașina și contemplă aleea de un alb strălucitor, ca o urare de bun venit. Aleea transmitea un mesaj clar. Dar natura relației lor era departe de a fi transparentă. Și dacă ea ar fi continuat, trebuia să

înțeleagă cât de cât unde duceau lucrurile. Întoarse Honda și intră pe alee.

— Ura! se bucură Ursa.

Drumul până la cabană dură de două ori mai puțin ca de obicei, acum, că nu mai erau hârtoape.

— Ascunde-te! îi ceru Jo, înainte să oprească lângă camioneta lui Gabe.

— De ce? se miră Ursa.

— Știi de ce. Nu vreau să te vadă Katherine. S-ar putea să-i spună lui Lacey.

Ursa se ghemui pe banchetă.

— Mă întorc în cinci minute, zise Jo.

— Așa mult?

— Rămâi jos.

Urcă pe scara spre verandă și bătu la ușă. Gabe deschise, din casă răspândindu-se o aromă de vită la cuptor. Purta din nou șorțul roz.

— Pot săruta bucătarul?

El zâmbi, dar se uită neliniștit în spatele lui înainte de a o lăsa să-l sărute scurt.

— Presupun că furtuna v-a adus devreme acasă.

Jo încuviință:

— Eram la Summers Creek când am văzut c-o să se pornească.

— Nu e de mirare că v-ați întors.

— Ai mâncat? îl întrebă ea.

— Acum pregăteam cina, dar pot veni la voi după ce termin.

— Sună bine. Îți place peștele Mahi la grătar? I-l gătesc Ursei diseară, să-l încerce.

— Ador peștele Mahi la grătar.

— Mama ta e în bucătărie?

— Da, de ce?

— Mi-ar plăcea să o salut.

— Nu e nevoie să faci asta, spuse el, blocând intrarea cu trupul lui.

Ea trecu totuși pe lângă el și intră în casă. Mama lui stătea la masa din bucătărie și zâmbi când o văzu pe Jo.

— Ce mai faci, Katherine?

— Chiar bine, răspunse femeia.

Observă hainele de teren și părul ciufulit al lui Jo.

— Cum merge cu studiul păsărilor?

— Bine. Ți-a spus Gabe că m-a însoțit și el într-o zi? Ba chiar a descoperit un cuib.

— Serios? se miră ea, uitându-se la Gabe.

Gabe făcu o mișcare evazivă când Jo întinse mâna spre el, dar ea îl cuprinse de talie înainte ca el să poată scăpa.

Ochii de un albastru-strălucitor ai lui Katherine se măriră.

— Pot să-l iau cu împrumut pe fiul tău în seara asta? L-am invitat la cină.

— Ah… da… E-n regulă, zise Katherine.

Jo îl sărută pe Gabe pe obraz.

— Poți veni pe la 6?

— Sigur, zise el tensionat, conștient că mama lui se holba la gesturile intime ale lui Jo.

Când Jo îi dădu drumul, el se repezi la aragaz, unde-și făcu de lucru cu tigaia de pe foc.

— Mai am o rugăminte, spuse Jo, și sper să nu sune prea impertinent.

Gabe se întoarse speriat.

— Gabe mi-a spus că scrii poezii…

— Vai, de ce ai făcut așa ceva? îl certă femeia pe Gabe.

— Mi-ar plăcea să citesc ce ai scris, continuă Jo. Poți să-mi împrumuți cele două cărți publicate?

Tremurul mâinilor lui Katherine deveni și mai evident, din cauză că femeia se simțea agitată.

— Cred că m-a lăudat prea mult.

— Ca biolog, n-am să judec deloc. Îmi place numai ideea de a citi poezie care-și are rădăcinile în acest loc. Ai scris vreodată despre natura din Illinoisul de Sud?

— Da. Sunt chiar și câteva păsări în poeziile mele. Una este despre un cuib pe care l-am descoperit.

— Ce fel de cuib?

— Era un cuib de sturz-cu-pieptul-galben.

— Îmi plac sturzii. Am dat de un cuib de sturzi chiar luna trecută.

— Iată, e ceva, nu? i se adresă Katherine lui Gabe. Știi unde sunt cărțile. Fugi și adu-i-le!

După ce ieși Gabe din cameră, Katherine întrebă:

— Ce s-a ales de fetița care tot venea pe-aici?

— Continuă să vină și să plece, spuse Jo.

Gabe se întoarse și-i dădu lui Jo două cărți cu coperte necartonate, una intitulată *Creatura tăcută* și cealaltă, *Fantoma Speranței.* El o privi atent pe Jo, să vadă cum avea să reacționeze la cel de-al doilea titlu.

— Mulțumesc, zise ea.

— Le poți păstra, spuse Katherine. Nu vrea nimeni să le aibă, cu atât mai puțin eu.

— Ei bine, noi suntem mereu cei mai aspri critici cu noi înșine, presupun. Mai bine vă las să vă pregătiți cina, înainte să ardă Gabe mâncarea. Seară bună, Katherine.

— Și ție, spuse femeia.

Gabe o conduse pe Jo la ușă.

— Știu ce urmărești, vulpiță, îi zise el când ajunseră afară.

— Ce anume?

— O câștigi de partea ta.

— Dacă e o luptă, care-s oponenții?

El se gândi.

— Știi, nu sunt sigur – pentru că tu ești la fel de vicleană ca ea.

— De ce oare bărbații spun despre femeile inteligente că sunt *viclene*?

— În regulă, ești la fel de *inteligentă* ca ea.

Jo îl sărută.

— Păstrează vorbele seducătoare pentru mai târziu.

23

Pentru cină, Gabe aduse conopidă în sos de brânză.

— Nu câh-nopidă! spuse Ursa. Jo m-a pus deja să mănânc aseară!

— Asta e cu brânză topită, zise el, iar brânza topită face totul, chiar și mizeria, să aibă gust bun.

— Pot să mănânc mizerie în loc de conopidă?

— Îmi plac femeile cu mintea ascuțită, spuse el. Deși sunt mult mai multe decât pot duce în ultima vreme.

Puse castronul cu conopidă pe masa din bucătărie.

— Cu ce pot să te-ajut?

— Ai gătit deja o cină întreagă, spuse Jo. Poți ieși afară în căldura dogoritoare – la care se mai adaugă și căldura focului din vatră – ca să te bucuri de o bere rece și de aperitive, împreună cu Ursa. Numai că Ursa nu are voie bere.

Îi înmână Ursei o farfurie de biscuiți cu brânză cheddar pe deasupra.

— Eu i-am făcut, spuse Ursa.

— Arată grozav! o lăudă el.

Jo scoase o bere din frigider, o deschise și i-o dădu lui Gabe.

— Mergeți afară. Încep și eu să fac grătarul în câteva minute.

— Jo vrea să mănânc ceva ce se numește *mahi-mahi,* spuse Ursa în timp ce ieșeau pe ușa din spate.

— Am auzit de asta… cred că sunt niște omizi uriașe, zise el, închizând ușa după ei.

Jo asezonă untul topit și îl duse afară împreună cu peștele și cu frigăruile de legume. Puse întâi pe foc frigăruile. Când erau aproape gata, puse fileurile, pe care le unse cu unt în timp ce se frigeau. În ciuda căldurii, mâncară afară, așezați pe scaunele pliante uzate care, probabil, datau de pe vremea când familia Kinney locuia aici.

— Am citit câteva dintre poeziile mamei tale după ce am făcut duș, spuse Jo spre finalul cinei.

— Din care carte?

— *Creatura tăcută.* Vreau să le citesc în ordine cronologică.

— Asta e singura pe care am citit-o. A fost publicată cu doi ani înainte să mă nasc eu.

— Nu ai citit nicio poezie din *Fantoma Speranței*?

— Nu. A fost publicată când aveam 13 ani, la un an după ce…

— După ce anume? întrebă Ursa.

— După ce am descoperit sensul vieții, spuse el.

Ursa îl studie cu atenție, încercând să înțeleagă la ce se referea. Fetița semăna cu Gabe când era mic, fiind foarte sensibilă la orice nuanță din comportamentul adulților. Să încerce să păstreze secretă iubirea care înflorea ar fi fost inutil. Cu siguranță că micuța deja observase schimbarea dintre ei.

— Vai, o farfurie curată, zise Jo. Până și conopida a dispărut.

— Cu brânză e mai bună, zise fetița. Ar trebui să pregătești și tu așa câh-nopida.

— Mersi, i se adresă Jo lui Gabe. Ai ridicat ștacheta prea mult pentru felul simplu în care mă pricep eu să gătesc.

— Cu plăcere. Dar apreciez rețetele tale simple. Peștele a fost delicios.

— Pot să aduc bezelele? întrebă Ursa.

— Mai stai un pic, spuse Jo.

Ursa se lăsă pe spate în scaunul ei.

— Voiam să te întreb ceva, continuă Jo.

— Ce anume?

— Azi-noapte, când eu și Gabe te căutam, am fost și la căsuța din copac și am găsit câteva dintre desenele tale.

Ursa rămase rezemată de spătarul scaunului, cu o expresie impasibilă.

— În desenul cu mormântul, cine era îngropată?

— O persoană moartă, spuse Ursa.

— Da, dar cine?

Fetița își îndreptă spatele, renunțând să mai stea rezemată de spătarul scaunului.

— Eu.

— Tu? se miră Gabe.

— Corpul meu, vreau să spun. Am luat corpul unei fetițe moarte, vă mai amintiți?

Jo și Gabe așteptau mai multe explicații.

— M-am simțit vinovată că l-am luat. Știu că oamenii de pe planeta asta trebuie să fie înmormântați, așa că am făcut asta. Am desenat-o și apoi am înmormântat-o și am pus una din crucile alea, așa cum vezi în cimitire.

— Și de ce ai scris pe desen *Te iubesc* și *Îmi pare rău?* o întrebă Jo.

— Pentru că o iubesc. Pentru că datorită ei am acest corp. Și îmi pare rău că nu a fost niciodată îngropată.

Gabe o privi pe Jo cu sprâncenele ridicate.

— Cine credeați că este? îi întrebă Ursa.

— Cineva din trecutul tău, spuse Jo.

— Eu nu am un trecut pe planeta asta, zise și se ridică de pe scaun. Pot să mai beau lapte?

— Sigur, îi permise Jo.

— A dat un răspuns plauzibil, comentă Gabe după ce Ursa intră în casă.

— Mi s-a părut emoționată când am întrebat-o.

— Recunoaște, e prea isteață ca s-o prinzi… chiar dacă se împiedică ea.

— Ei bine, trebuie să vorbească înainte să plec de-aici.

— Când pleci?

— Cam într-o lună, la începutul lui august.

— Fir-ar să fie! zise el.

— Știu. A fost un gest masochist să începem chestia asta, nu?

— Că veni vorba de *chestia asta…* zise și se aplecă spre ea să o sărute. Muream să fac asta. Arătai extrem de bine în timp ce făceai grătar.

— Chiar că ești bărbatul cavernelor.

— Fără dubii.

Se sărutară din nou.

— N-ai să scapi niciodată de mirosul de pește din barbă, spuse ea.

— Ca femeie a cavernelor, n-ar trebui să te deranjeze.

— Nu sunt o femeie a cavernelor.

— Nu-ți place barba mea?

— Sincer? Nu. Ador obrajii raşi.

El îşi trecu mâna prin barbă.

— Aş putea să o mai tund.

— Ai putea să ţi-o razi.

— Mmm… nu.

— Aşază-te, îl îndemnă ea.

— De ce?

— Aşază-te!

El se aşeză chiar în momentul în care Ursa ieşi din casă aducând laptele.

— Dacă nu ţi-o razi tu, atunci ţi-o rad eu, spuse Jo.

Şi înainte ca el să apuce să se ridice, i se aşeză în poală.

— Jo, ce faci? zise Ursa.

— Îl ţin pe Gabe ostatic. Adu-mi foarfecă şi un aparat de ras de unică folosinţă din baie.

— De ce?

— Ca să-i dăm barba jos.

— Serios? se miră Ursa.

— Nu! interveni Gabe.

— Nu crezi că i-ar sta bine? insistă Jo.

— Nu ştiu… ezită Ursa.

— Vezi? zise Gabe.

— Dar vreau! se răzgândi Ursa. O să fie distractiv!

— Ursa! Ar trebui să fii de partea mea, spuse el.

— Aduc imediat foarfeca şi aparatul de ras!

Se repezi spre uşă, stropindu-se cu lapte pe mână.

— O să am nevoie şi de tubul cu cremă de ras de sub chiuvetă, deşi habar n-am cine l-a lăsat acolo, strigă Jo în urma ei. Şi de un castron cu apă caldă.

— Jo, haide… încercă Gabe.

— Şşş… Ai spus că nu ţi-ai mai văzut faţa de când ţi-a dat barba.

— Ştii de ce.

— Nu crezi că a venit vremea să nu te mai ascunzi?

— Nu vreau să-i văd faţa în fiecare zi!

— Tu nu eşti el. Oricum, faţa ta seamănă mult cu a mamei tale. Ochii tăi sunt ca ai ei.

— Ştiu. Am încercat să-mi las barbă şi peste ei, dar nu a vrut să crească.

Ea îşi trecu degetele prin barba lui.

— Aproape că ai reușit, zise și îl sărută ușor. Te rog, dă-mi voie s-o fac. Dacă nu-ți place, îți lași din nou barbă, îi propuse ea și îl sărută din nou. Nu vrei să fii irezistibil pentru mine?

— Ca George?

— L-am văzut pe George. Nu e chiar genul meu.

— Unde l-ai văzut?

— În biroul departamentului de biologie. Este profesor emerit… a ieșit la pensie, dar încă face muncă de cercetare.

— Îmi imaginez. Va face muncă de cercetare până la moarte.

— Așa a zis și îndrumătorul meu de doctorat. E o legendă în rândul entomologilor.

— Da, și pe-aici.

Jo îl prinse de tricou și i-l ridică.

— O să mă razi și pe piept?

— Nu, îmi place părul de pe piept. Dar trebuie să-ți dai jos tricoul, ca să nu se ude.

O lăsă să-l dezbrace de tricou. Ea îl aruncă pe scaun și îl atinse pe musculatura pieptului.

— Drăguț, spuse ea. E mai proeminent decât la mine.

— Corpul tău e minunat, o asigură el.

Jo se ridică de la el din poală.

— Chiar este, să știi! insistă el.

— Mda, cicatricile arată cât de curajoasă sunt și bla-bla-bla.

— N-aș spune asta.

— Orice ai să spui, nu te cred. Mai bine nu spui nimic.

— Nu-i corect.

— Mie-mi zici?

Ursa ieși din casă, ținând la piept tubul de cremă de ras, într-o mână castronul cu apă caldă, iar în cealaltă un aparat de ras și foarfecă. Jo se duse spre ea să o ajute. Puseră ustensilele pe o masă mică de plastic lângă Gabe.

— Ne-ar trebui și un prosop, spuse Jo.

— Aduc acum, zise Ursa, dar să nu începi fără mine!

Fugi din nou spre ușă.

— Măcar e cineva care se bucură, spuse Gabe.

— O să am grijă să fie o experiență cât mai plăcută, spuse Jo.

Ursa se întoarse aducând prosopul, iar Jo i-l puse la gât lui Gabe. Tânăra trase un scaun în fața lui și se așeză pe el cu genunchii sprijiniți de ai lui. Gabe era atras de picioarele ei și de blugii scurți, rupți, dar știau că trebuie să se cenzureze în prezența Ursei. Jo luă foarfecă, distrăgându-i lui Gabe atenția de la picioarele ei.

— Pregătit?

— Nu, zise el.

Dar, în același timp, Ursa strigă:

— Da!

Jo tăie din părul întunecat, care, în lumina apusului de seară, avea sclipiri aurii. Trebuia să aibă grijă să nu-l ciupească în timp ce-l tundea scurt. După ce îi reteză barba, Jo i-o umezi, timp în care o lăsă pe Ursa să agite tubul cu cremă de ras. Își puse multă spumă în palmă.

— Întinde-o pe toată barba, îi ceru Jo.

— Ce distractiv! zise Ursa, punând un strat gros de spumă.

— Doamnelor, trebuie să mai și respir, glumi el.

Jo luă prosopul pentru a-i curăța crema de ras din nări și de pe buze. Ridică aparatul de ras.

— Acum e-acum…

— Pot s-o fac eu? ceru Ursa.

— În niciun caz! zise el.

— Lama nu poate fi folosită decât de adulți, spuse Jo.

Ursa se aplecă mai aproape pentru a urmări primele mișcări ale lamei.

— Pielea lui arată normal, zise ea.

— Credeai că o să fie piele verde de extraterestru? întrebă el.

— Având în vedere că sunt extraterestră, nu m-ar fi șocat.

— Dar ce, voi aveți pielea verde? o întrebă el.

— La exterior, noi arătăm ca lumina stelelor.

Lui Jo îi plăcea să scoată la iveală trăsăturile lui Gabe. Amintea de chipul lui George Kinney, dar era

mult mai frumos. Fruntea înaltă, puternică, nasul ușor acvilin și bărbia pătrățoasă erau toate ale lui George. Dar forma delicată a ochilor lui de un albastru-adânc era de la Katherine, la fel ca arcuirea bine definită a buzei superioare și zâmbetul lui. Jo își trecu degetul peste obrazul lui stâng, rezistând pornirii de a-l săruta.

— Cum ai căpătat cicatricea asta?

— N-ai să mă crezi!

— Cum?

— Alergând cu foarfeca.

— Deci e adevărat.

— Da, era să-mi scot ochiul când aveam șase ani.

Ursa vărsă apa murdară de cremă de ras și de păr, și aduse altă apă caldă. După ce Jo termină ultimele detalii, umezi un colț al prosopului și-i curăță fața. El o privi insistent în ochi în timp ce îl ștergea.

— Ei bine? făcu el.

— Ar trebui să fii amendat pentru că ți-ai ascuns fața în toți anii ăștia.

— Cui ar trebui să-i plătesc amenda?

— Mie.

Se așeză la el în poală, își încolăci brațele în jurul gâtului lui și-l sărută pe buze.

— Am reușit! Am reușit! Am reușit! cânta Ursa, dând din mâini și dansând în jurul lor.

— Ce-ai reușit? spuse Gabe.

— V-am făcut pe tine și pe Jo să vă îndrăgostiți. Quarcurile mele au făcut asta. Știam eu! Știam eu!

Jo și Gabe se sărutară din nou, în timp ce Ursa continua dansul quarcurilor și Urs-Mic lătra și privea suspicios agitația ei poznașă.

— Dacă așa te simți când ai sufletul zdrobit, nu e chiar rău, îi șopti Gabe la ureche.

— E clar, ăsta e al patrulea miracol! spuse Ursa.

— Asta înseamnă că trebuie să mai vezi doar unul, zise Gabe.

— Știu. Am să-l păstrez pentru ceva impresionant!

După ce spălară vasele de la cină, Gabe și Ursa se apucară de topit bezele. Jo îi privea, bucurându-se de noul lui chip și de glumele lor copilărești.

Gabe stătea lângă Jo și o ținea de mână.

— Uitați, dragilor! spuse Ursa. Creez stele.

Își vârî bățul în foc din nou și din nou și priviră toți cum cascadele de văpăi dispăreau în cerul negru înstelat. Jo își dorea să trăiască așa, toate aceste momente agreabile. Dar fiecare secundă pe care o petrecea cu Ursa era umbrită de incertitudinea viitorului fetiței. Iar acum era implicat și Gabe în această poveste care evolua rapid, și vara era pe sfârșite.

Când Ursa era în pijama și gata de culcare, Gabe se duse la camionetă și aduse de-acolo un exemplar vechi al cărții *Iepurașul care voia să fugă de acasă.*

— Îmi amintesc de cartea asta, spuse Jo.

— Orice copil își amintește de cartea asta. O știu și hetrayenii? o întrebă el pe Ursa.

— Nu, zise ea.

— La cărticica asta m-am gândit azi-dimineață când ți-am spus *iepuraș fugar.*

— E o carte pentru copii mici, zise Ursa.

— Dar e literatură de valoare, oricum. Tatăl meu era profesor de literatură și iubea cartea asta.

— Serios? spuse Jo.

— Îi plăcea cum prezintă conflictul dintre nevoia părinților de a-și proteja copilul versus dorința de independență a copilului. Mi-o citea deseori seara, chiar și când mai crescusem.

— Și mama mi-o citea, spuse Jo.

— Treci în pat, extraterestră mică ce ești! spuse Gabe. I-ar putea învăța pe hetrayeni ceva important despre oameni.

Ursa se întinse pe canapea și trase pătura peste ea. Gabe îi citi despre iepurașul care îi spunea mamei lui despre multele locuri în care se va ascunde de ea după ce va fugi de-acasă, în timp ce mama lui reușea să-i dea planurile peste cap cu metode inspirate de a-l găsi întotdeauna. Lui Jo îi plăcuse întotdeauna cât de răbdătoare era iepuroaica-mamă, cum își iubea necondiționat puiul.

Când Gabe termină de citit, Ursa spuse:

— Acum înțeleg de ce mi-ai zis *iepuraș fugar.*

— E un nume potrivit pentru tine, nu-i așa? Dar să rămâi în pat la noapte. Eu și Jo suntem prea obosiți să alergăm iar după tine.

— Dar tu o să mai stai cu noi?

— Poate mai stau un timp.

— Atunci o să rămân în pat, pentru ca tu și Jo să vă puteți săruta.

— Pare un plan bun, aprecie Gabe.

24

Gabe veni la cină și în seara următoare… și în seara care urmă. Când Ursa adormea, ei se îmbrățișau pe verandă la lumina celor două lumânări pe care Ursa le găsise în prima noapte în care cinaseră cu toții. Până în acel moment, mărturisirea atracției dintre ei nu îmbunătățise situația Ursei. Din contră, le era și mai greu să ia o hotărâre. Cuvântul *poliție* nu mai făcea parte din vocabularul lor. Nu vorbeau niciodată despre viitorul Ursei sau despre ce aveau să facă atunci când Jo se muta. Savurând prima lui relație, Gabe începu să trăiască așa cum trăia Ursa… într-un prezent infinit, deconectat de trecut sau viitor.

Jo îl lăsa să se bucure de fantezie. Și o lăsa și pe Ursa să facă la fel. Muncind 12 ore pe zi, nu mai avea suficient timp sau capacitate mentală să se mai gândească la posibilitatea de a-i pierde pe amândoi. Venea acasă obosită, fericită să se odihnească împreună cu Gabe și cu Ursa în bula lor iridescentă.

În a treia noapte în care Gabe veni la ele, Jo aduse pe verandă a doua carte a lui Katherine, *Fantoma Speranței,* după ce Ursa se duse la culcare. Terminase de citit poeziile cu puțin timp înainte. Gabe se strâmbă când văzu cartea din mâna ei.

— M-am gândit să citim câteva poezii, spuse ea. Ai zis că n-ai citit cartea asta.

— Cu un motiv bun.

— Câteva poezii sunt despre tine. Cred că ar trebui să le vezi.

El aruncă volumul pe podea.

— Nu ne pierdem timpul prețios vorbind despre familia mea nebună.

O trase pe canapea și o sărută.

— Multe familii sunt nebune, spuse ea. Important este cât de multă iubire există în familia respectivă.

Luă cartea de pe podea.

— Mama ta a fost suficient de curajoasă încât să-și expună iubirea în aceste poezii. Dacă tu nu le citești, o să le citesc eu. Numai câteva.

El se lăsă pe spate sprijinindu-se de perne, de parcă urma să asculte o reclamă pentru locuințe. Două poezii erau despre Gabe când era mic. Aluziile lui Katherine la copilul iubitului ei erau metaforice, dar ușor de interpretat, acum, că Jo cunoștea povestea. Revelau o intensitate a iubirii materne a lui Katherine, care o făcea pe Jo să plângă. A treia poezie făcea aluzie la George și la cât de profund îl iubise Katherine. Poezia eponimă a volumului, *Fantoma Speranței,* exprima câteva din regretele lui Katherine în legătură cu familia ei despărțită.

Gabe renunțase deja la atitudinea lui ostentativ detașată când Jo termină de citit a patra poezie. Abia se putea abține să nu plângă.

— Cred că a scris-o după ce ai aflat de ea și George, spuse Jo. Știa că greșise și că te îndepărtase de tatăl tău.

— Nu e tatăl meu.

— E tatăl tău biologic, iar tu ești fiul lui. Ei *toți* te-au iubit, Gabe. Din tot ce mi-ai povestit despre copilăria ta, sunt sigură că Arthur, Katherine și George te-au iubit. Fiecare dintre ei te-a încurajat în interesele și talentele tale atât cât a fost posibil, și numai părinții foarte buni fac asta.

— Da, m-au încurajat, spuse el. Dar apoi m-am transformat într-un mic nemernic, după ce am făcut 12 ani… după ce am aflat. Au crezut că pubertatea era cauza și niciunul dintre ei nu știa ce să facă cu mine.

Jo lăsă cartea jos și-l mângâie pe braț.

— Desigur, mai târziu au decis că problema mea era o boală mentală.

— Spui asta ca și când nu mai ești-așa sigur.

— Mă simt mult mai bine cu tine. Crezi că e temporar?

— N-aș putea spune.

— Lacey a sunat astăzi.

— De ce?

— Era îngrijorată că nu mai auzise nimic de la mama. Cred că mama nu a vrut ca ea să știe ce se întâmplă între noi. Îi e teamă că Lacey va veni și va strica totul. Mama aproape că mă împinge pe ușă să vin aici în fiecare seară.

— Știam eu că o femeie care a făcut dragoste într-un cimitir trebuie să fie o romantică incurabilă.

El o țintui cu o privire pătrunzătoare.

— Iubirea nu este o crimă, Gabe.

— I-a făcut un jurământ lui Arthur Nash. Trebuia să-l fi lăsat să plece în loc să-l înșele – și, mai rău, cu cel mai bun prieten al lui.

— Și ce-i cu asta? Cel mai bun prieten al lui. Te-ai gândit vreodată că Arthur era de acord cu asta?

— Nu cred că vorbești serios.

— Poligamia este comună în regnul animal și este și mai comună printre oameni, mai mult decât ne dăm seama.

— Așa sunt și infanticidul și violul. Vrei să le glorifici și pe astea?

Jo își lăsă privirea pe cartea de poezii din mâinile ei. *Fantoma Speranței.* Speranța Brad, moartă la vârsta de 18 ani într-o noapte rece de iarnă în 1899. Fusese vreodată îndrăgostită? Făcuse vreodată dragoste? În acele timpuri, dacă era necăsătorită, probabil că nu. Spre deosebire de mulți poeți bărbați din trecut, Jo nu găsea nimic romantic în moartea unei tinere virgine. Sau a unui tânăr virgin.

Lăsă cartea deoparte și luă cele două lumânări.

— Hai! spuse ea.

— Unde mergem?

Îl conduse în casă. Trecură de Ursa și intrară în dormitorul lui Jo. Tânăra puse o lumânare pe podea, iar pe cealaltă, pe noptieră. Încuie ușa după ce intră și Gabe.

El rămase lângă ușă.

— Ce facem? Nu știu dacă sunt…

— Relaxează-te! Doar ne întindem un pic.

Se dezbrăcă de pantalonii scurți și se așeză picior peste picior, în lenjerie roz și într-un neglijeu alb, privindu-l. Gabe nu o mai văzuse niciodată în lenjerie. El stătea pur și simplu acolo, privind-o.

Ea se întinse pe o parte.

— Haide, nu mușc. Numai dacă vrei să mușc.

El zâmbi, uitându-se la corpul ei. Ea mângâie salteaua în locul în care îl voia pe el.

Gabe își dădu jos pantofii.

— Și pantalonii, îi ceru ea.

— Mi se pare că vrei să mă seduci, spuse el.

— Știi cât de obosită sunt după o zi pe teren. S-ar putea să adorm.

— O, să nu adormi!

Gabi își scoase repede blugii. În timp ce el se rezema pe spate, ea se încolăci în jurul lui.

— Mai ești supărat pe mine?

— Nu am fost niciodată.

Ea se aplecă peste el.

— Dovedește!

El o sărută tandru pe buze, apoi pe gât. Jo adora felul în care el iubea. Lipsa lui de experiență îl făcea curios, atent la detalii. Un petic de pistrui de pe umărul ei îl intriga. Îi privi îndeaproape la lumina lumânărilor, unind punctele cu degetul.

— Arată ca stelele din Carul Mare.

Nu dorise niciodată mai mult un bărbat cum îl dorea pe el. Operațiile nu schimbaseră nimic. Doar un lucru. Era mult mai profund conștientă de pasiunea pe care o simțea pentru el, de miracolul unui corp și al unei minți pe care ea, cândva, obișnuia să le ia de-a gata.

Îi scoase tricoul și slipul și se întinse peste trupul lui cald.

El o strânse în brațe.

— Știu ce faci.

— Ce fac?

— Crezi că dacă-mi arăți cât de grozav e sexul, o să-i iert pe mama și pe George.

Ea se ridică, îl încălecă și îl privi de sus.

— Există vreo șansă să continuăm fără ca mama ta și George să fie în cameră?

Înainte ca el să poată răspunde, ea se ridică, își scoase lenjeria, și reveni lângă el.

— Ce zici?

— Au dispărut… complet.

El se ridică și o cuprinse în brațe.

— Există vreo șansă să-ți dai jos bluza aia?

— Sunt sigură că ai prefera s-o las pe mine.

El îi prinse obrajii în mâini.

— Te vreau exact așa cum ești. Înțelegi?

Îl lăsă să-i ridice neglijeul și să i-l scoată.

— Nu lipsește nimic, spuse el. Ești cea mai întreagă persoană pe care am cunoscut-o vreodată.

El își puse palmele aspre și calde peste cicatricile de pe pieptul ei.

— E o zonă prea sensibilă? Ar trebui să nu te ating aici?

— Nu mă deranjează, dacă nici pe tine nu te deranjează.

El își ridică palmele și urmări cu degetul arătător cicatricea de lângă inima ei. Ea nu văzu niciun semn de milă sau de tristețe în ochii lui. Urmărea linia așa cum conectase și stelele de pe umărul ei, cu o curiozitate iubitoare. De parcă ar fi vrut să cunoască și să exploreze fiecare secret al corpului ei.

Apoi el își trecu degetele calde peste cicatricea dreaptă.

— Într-un fel, cicatricile astea ne-au adus împreună, spuse ea.

El o privi:

— Și cicatricile mele. Și ce ar putea fi mai frumos decât asta?

— Nimic.

Ea îl împinse ușor pe saltea.

— Poate doar asta…

25

După prima săptămână din iulie, Jo începu să-și trăiască deplin fantezia. Ursa o absorbi în vârtejul atemporal de stele pe care Gabe îl numise Cuibul Infinit. Nimic nu-i putea atinge pe cei trei în infinita lor spirală a iubirii. Nici trecutul lor. Nici viitorul lor. Jo nu mai verifica paginile web cu copii dispăruți și bănuia că nici Gabe nu o mai făcea.

Dar nici măcar galaxiile nu rezistă la infinit. Prima piedică în universul lor apăru odată cu telefonul de la Tabby. O prietenă de-ale ei se vedea cu un britanic, care venise în State pentru a fi cu ea. Cuplul voia să locuiască în apartamentul lui Jo și Tabby, și femeia era dispusă să plătească ultima lună de chirie. Astea erau vești minunate, însă lucrurile lui Jo erau încă în apartament. Tabby se mutase de câteva săptămâni în casa închiriată. Jo plănuise să se mute după ce sezonul ei de muncă de teren se termina, dar acum trebuia să-și ia o zi liberă.

Luni seară încheie ziua de muncă mai devreme, pentru a-l prinde pe Gabe la standul cu ouă. El îi zâmbi când o văzu parcând în spatele camionetei lui.

— Ai terminat devreme, spuse el. O poftă spontană de omletă?

— Poftă spontană de tine, replică ea, aplecându-se peste cartoanele cu ouă pentru a-l săruta.

— Ghici ce? sări Ursa. Mergem la Champaign-Urbana mâine, iar tu vii cu noi!

— Stai puțin, o temperă Jo. Am zis că-l întrebăm.

Scânteia din ochii lui dispăru.

— De ce mergeți acolo?

— Trebuie să-mi iau lucrurile din fostul apartament. Am găsit chiriași pentru el.

— Se mută imediat?

— Sunt deja acolo și nu sunt încântată să umble prin lucrurile mele.

— Și ratezi munca de teren?

— O zi… nu contează. Nu mai sunt la fel de multe cuiburi active ca acum câteva săptămâni.

— Dar să te duci tocmai până acolo ca să-ți muți câteva lucruri? Nu poate face Tabby asta pentru tine?

— Nu o pot ruga așa ceva. Sunt mai multe lucruri, nu câteva. Există vreo șansă să mă ajuți?

El își trecu mâna pe obraz de parcă încă ar fi avut barbă.

— Mi-ar plăcea să-ți arăt împrejurimile orașului, continuă Jo.

— Poți să o cunoști pe Tabby și să vezi casa cea frumoasă, completă Ursa, țopăind.

Jo nu știa cum să interpreteze ce vedea în ochii lui, dar nu era ceva de bine.

— Putem vorbi despre asta mai târziu? îi ceru el.

— Sigur. Când vii la noi?

— Poate în jur de 8.

Jo nu fu surprinsă că el nu ajunse la 8. Ajunse abia la 9. În timp ce Ursa se dusese la culcare, ei se așezară pe canapeaua din verandă pentru a vorbi, ca de obicei.

— Te-ai gândit dacă vii cu noi mâine?

— M-am gândit.

— Așadar, răspunsul este *da?*

— Nu o pot lăsa singură pe mama toată ziua.

— De-asta am încercat să te anunț din timp… ca să poți s-o suni pe Lacey.

— Credeam că am fost de acord că Lacey nu ar trebui să mai vină pe-aici.

— Nu o lăsăm s-o vadă pe Ursa.

— E prea târziu s-o sun.

— Nu ai luat nicio clipă în calcul să vii cu noi, nu-i așa?

El privi prin plasă pădurea întunecată.

— Trebuie să stabilim cum vom face când o să mă mut acolo.

— Știam eu, zise el. Nu e vorba doar de mutat câteva cutii.

— Dar despre ce e vorba?

— Vrei să mă mut acolo.

— Știu că nu poți face așa ceva. Nu-ți cer să-ți părăsești mama și să pleci de la fermă. Îți cer doar să-ți imaginezi o cale prin care putem fi împreună.

El se întoarse spre ea.

— Chiar vrei asta?

— Ce avem noi nu se întâmplă în fiecare zi. Și mi-e teamă că nu mi se va mai întâmpla niciodată în viață.

— Știu. Și eu mă tem.

— Atunci fă ceva să putem păstra ce avem! spuse ea împreunându-și mâinile. Te rog, încearcă.

— Dacă tu crezi că ajută, am să vin.

— Ajută! Nu pot veni mereu la tine la fermă. Va trebui să-ți dorești și tu să ieși în lume.

El încuviință, dar era tensionat.

— Cine o să aibă grijă de mama ta mâine? îl întrebă ea.

— Mă duc chiar acum s-o sun pe Lacey.

— E 9:30.

— Nu contează… vine oricând îi spune mama că trebuie să vină.

— Asta ai să faci, o s-o pui pe mama ta s-o sune?

— Nu știu, zise ridicându-se de pe canapea. Lasă-mă să mă duc acasă și să vorbesc cu mama. Dar deja știu că o să vrea să merg cu tine.

— Pentru că te iubește, zise Jo, ridicându-se la rândul ei.

— Da.

El o sărută pe obraz și ieși pe ușa de plasă.

— Cum să aflu dacă mergi cu noi? strigă Jo în urma lui.

— Merg cu voi. Lacey o să vină.

26

Gabe privi orașul Mount Vernon trecând pe lângă el. Vorbise foarte puțin de când plecaseră, iar Jo considera că cel mai bine era să îl lase în tăcerea lui. Probabil că avusese o interacțiune nu foarte plăcută cu Lacey. Trebuise să plece din Saint Louis la 6 dimineața.

Jo privi în oglinda retrovizoare. Ursa încă mai colora la un desen pentru Tabby, un portret al pisoiașului vărgat pe care îl botezase Cezar. Îi lua mult timp să traseze toate detaliile, le explicase Ursa. Jo nu se îndoia că o să-i iasă bine.

Gabe își șterse mâinile de blugi.

— Ești bine? se interesă Jo.

— Da, răspunse el.

— Interstate 57 probabil că-ți trezește amintiri.

— Cu siguranță.

— Cele mai multe bune?

— Presupun.

Îl lăsă în pace.

Trecură de Salem, Farina și Watson și, cu cât mergeau mai mult în tăcere, cu atât Jo se simțea mai vinovată că îl forțase să iasă din zona lui de confort. Dar trebuia să știe cât de gravă era situația lui. Era deja profund atașată de el. Iar dacă această călătorie ar fi arătat că Gabe nu putea face față lumii, ar fi fost nevoită să înceapă să se îndepărteze de el, deși era foarte dureros.

Când ajunseră la marginea localității Effingham, unde Jo oprea deseori să ia benzină ieftină și rulouri Necco, Gabe se înveseli.

— Obișnuiam să mâncăm la o pizzerie bună undeva pe-aici.

— E pe lângă autostradă?

— Nu, nu așa aproape.

— Cum ați găsit-o?

— Tata ura lanțurile de restaurante. Era un cunoscător al birturilor locale, mai ales în orașele mici. Chiar a căutat locuri cu o atmosferă autohtonă.

Am mâncat la tot felul de plăcintării ciudate și birturi de modă veche de prin statul acesta.

— Tatăl tău era un tip interesant.

— Ți-ar fi plăcut de el.

Așteptă să spună ceva mai mult, dar bărbatul se cufundă din nou în tăcere. Jo se uită în oglinda retrovizoare la Ursa. Adormise, lucru rar pentru mintea ei ocupată.

— Priveliștea asta plictisitoare o adoarme până și pe Ursa, remarcă ea. Dacă poți numi *privelişte* câmpurile de porumb și de soia.

— Sunt, dacă nu le-ai mai văzut de ceva vreme, zise el. Acum, că locuiesc în pădure, nu sunt obișnuit să văd atât de mult cer. A fost cam șocant la început.

El spusese cândva că suferă de agorafobie. Poate din cauza asta fusese atât de tăcut. Ea mai încercă de câteva ori să lege o conversație, dar, cum nu primea prea multe răspunsuri, se dădu bătută.

Ajunseră în Urbana la ora plănuită, în jurul prânzului. Trebuia să se întâlnească cu Tabby la fostul apartament și să încarce lucrurile lui Jo în Volkswagenul ei și în Honda. Jo spera că vor putea încărca totul odată, pentru că apartamentul era la etajul trei și ar fi însemnat să tot urce și să coboare scările dacă era nevoie de mai multe drumuri.

Când Jo văzu clădirea în care ea și Tabby locuiseră din al treilea an de facultate, se simți ușurată că urma să se mute. În afara faptului că se afla la o distanță convenabilă de campus, clădirea urâtă și zona aglomerată erau departe de căminul relaxant după care Jo tânjea de când se operase.

— Uite mașina lui Tabby! spuse Ursa.

— Probabil că e sus, zise Jo.

În timp ce se îndreptau spre-scara blocului, îl cuprinse pe Gabe cu brațul de mijloc și îl sărută pe obraz.

— Ți-e foame?

— Nu încă, zise el.

— Mie mi-e foame! spuse Ursa.

— O să mâncăm sendvișuri când ajungem la casa închiriată, împreună cu Tabby.

Ursa țopăi tot drumul până la scară. Urcară la etajul trei și merseră pe balconul exterior până la apartamentul 307. Jo ciocăni, nu voia să descuie ea ușa, gândindu-se că poate noii chiriași erau înăuntru. Tabby le deschise – era îmbrăcată într-un tricou scurt de dantelă albastră care-i lăsa buricul la vedere, pantaloni verzi de camuflaj cu manșetă și converși roșii, rupți.

— Jojo! Arăți superb! spuse ea luând-o pe Jo în brațe.

— Mulțumesc. Și tu. Îmi place noua ta culoare, zise ea despre șuvițele albastru-deschis ale lui Tabby.

Tabby își luă cu greu ochii de la Gabe și o salută pe Ursa. Jo nu-i spusese că îi va aduce pe Gabe și pe Ursa, nu-i spusese nici măcar că avea o relație. Totul fusese prea complicat pentru Jo ca să-i fi putut explica, mai ales situația Ursei. Nimeni din lumea asta, nici măcar cea mai apropiată prietenă a lui Jo, nu ar fi putut înțelege. Iar dacă ar fi fost nevoită să dea explicații cu privire la felul cum trăia ea în căsuța închiriată în pădure – dacă ar fi fost forțată să apere ce avea –, cu siguranță că i-ar fi distrus frumusețea fragilă.

— Ursa, extraterestra mea preferată, spuse Tabby, aplecându-se să o îmbrățișeze. Cum merg lucrurile, dragă prietenă?

— Bine, spuse Ursa. Am un portret cu tine în mașină.

— Grozav! Și porți culoarea noastră.

Bătu palma cu Ursa, care se îmbrăcase cu tricoul mov.

— Tabby, el e Gabe Nash, zise Jo. Gabe, ea e Tabby Roberti.

Gabe zâmbi tensionat și-i strânse mâna lui Tabby.

— Stai… *Gabe?* zise Tabby. Tipul din desenul Ursei?

— Da, fără barbă, spuse Jo.

— Noi i-am ras-o! explică Ursa.

— Cine? întrebă Tabby.

— Jo și cu mine. Dar eu doar am ajutat-o. Nu am avut voie să umblu cu lama.

Tabby nu-și putea ascunde șocul. Sau suferința. Dacă Jo era suficient de apropiată de un bărbat încât să-i radă barba, Tabby se aștepta să fi aflat până acum. Și probabil că-i suna foarte ciudat că Ursa o ajutase să-i dea barba jos.

— Hai să intrăm, spuse Jo. Este deja îngrozitor de cald aici.

— Presupun că pot să vă las să intrați la aer condiționat, zise Tabby.

Se dădu un pas înapoi, făcând un gest ca o invitație.

— Vrea cineva apă? Nu vă pot oferi altceva, pentru că tot ce e în frigider aparține noilor chiriași.

— Sunt și ei aici?

— Au plecat ca să avem spațiu.

— Ești sigură că nu vor strica ceva în apartament? Noi vom fi responsabile!

— Am încredere în ea. Pe el nu-l cunosc, dar pare un britanic destul de manierat.

Pronunță ultimele cuvinte cu un accent britanic pretențios care o făcu pe Ursa să râdă.

— Au plătit? spuse Jo.

— Cu bani gheață, zise Tabby. Ai nevoie la baie? îl întrebă ea pe Gabe. Vreau să te vorbesc pe la spate cu Jo.

El zâmbi din toată inima, pentru prima oară în acea zi.

— Unde este?

— Pe holul acela, prima ușă pe stânga.

Odată ce ușa de la baie se auzi închizându-se, Tabby spuse:

— Secretoaso! Mereu găsești tipi mișto. De ce nu mi-ai spus?

— Nu știam dacă avea să dureze.

Tabby își arcui sprâncenele, cerând mai multe informații.

— Și durează?

— Sunt îndrăgostiți! spuse Ursa. Eu am făcut să se întâmple asta.

— Cu puterile ei extraterestre, spuse Jo făcând cu ochiul.

— Așa am făcut! confirmă Ursa.

— Nu-mi pasă cine a făcut să se întâmple asta. E adevărat? șopti Tabby.

Jo privi în direcția băii.

— Știi că nu pot vorbi despre asta acum.

— Da, oftă Tabby.

O trase pe Jo de gulerul cămășii.

— Dar am să te bat mai târziu, până-mi spui tot, auzi?

— Aud.

Tabby îi lăsă gulerul și o luă în brațe.

— Mă bucur pentru tine, Jo.

Ușa de la baie se deschise.

— Cântă la banjo? îi șopti Tabby lui Jo la ureche.

— Mai taci!

Jo trecu pe lângă Tabby și îl conduse pe Gabe în dormitorul ei. Îi umplu brațele cu haine din dulap și îl trimise la mașină. Luă și Jo un braț de haine și îl urmă, înainte ca Tabby să o poată încolți ca s-o întrebe mai multe.

Cărând toți patru lucrurile, terminară de încărcat cele două mașini în mai puțin de o oră. Când ajunseră la casa nou-închiriată, Jo îi făcu un tur lui Gabe, în timp ce Tabby și Ursa pregătiră sendvișuri și limonadă. La final, Jo îi arătă grădina din spate.

El atinse ușor o floare roșie de crin.

— Locul ăsta ți se potrivește.

— Într-o bună zi, vreau să locuiesc în pădure, ca tine. Dar dacă trebuie să locuiesc în oraș, aici nu e rău.

— Ți-ar plăcea mai mult în pădure?

— Sigur că da. Sau în munți sau lângă un lac. Vreau să mă bucur de priveliștea naturii.

— Așa ar trebui să trăiască oamenii, zise el și, privind spre casa alăturată, continuă: Nu unii peste alții.

Ea se lipi de el, încolăcindu-și brațele în jurul gâtului lui.

— Am crezut că-ți plăcea când eram unul peste altul.

El privi emoționat spre ușa din spate.

— Tabby știe, îl liniști ea. Oricum, ce-avem de ascuns?

— Nu știu. Încerc să mă obișnuiesc cu toate astea.

Ea își lăsă palmele să alunece pe spatele lui.

— Încerci să te obișnuiești să ai încredere în noi.

— Poate.

Ea îl sărută.

— Eu trebuie să am încredere în tot. Nu vreau să am niciun regret, dacă…

Nu putea rosti cuvintele astea cu voce tare. Nu le rostise niciodată.

— Dacă ce?

— Dacă recidivează cancerul.

Gabe se tensionă.

— Ar putea?

— Există mereu această posibilitate, dar prognosticul e bun. Mi-au depistat devreme boala.

El o strânse atât de tare, încât o durea. Dar era o durere minunată.

— Hei, porumbeilor! îi strigă Tabby de pe terasă. Vă așteaptă prânzul.

Gabe intră în baia de serviciu pentru a se spăla pe mâini și Jo o trase pe Tabby în living.

— Nu-i pune multe întrebări, îi șopti ea. Sunt lucruri despre care nu vrea să vorbească.

— Ca de exemplu ce? Crima pe care a comis-o cu toporul luna trecută?

— A avut și el problemele lui. Să fii discretă!

— Mai multe probleme decât tine?

— Alt fel de probleme.

— Doamne! Ce mai pereche sunteți!

— Da… ciudat cum ne-am găsit, nu?

Tabby o luă în brațe.

— O să mă rezum la vreme și politică. Dar stai… e liberal sau conservator?

— Știi ceva?… Habar n-am!

— Poftim? E primul lucru pe care trebuie să-l aflu!

— N-a venit niciodată vorba, spuse Jo.

— Ferească Dumnezeu! Chiar așa de bun e sexul?

— Șșș…

Jo se întoarse în casă, ușurată când îl găsi pe Gabe cu Ursa în bucătărie. Portretul pisicuței vărgate desenat de Ursa – excepțional, ca de obicei – era deja lipit pe frigider cu un magnet cu mesaj veterinar: *VĂ*

RUGĂM, FIȚI RESPONSABILI! STER1LIZAȚI-VĂ MOTANUL!

În timpul prânzului, Tabby nu-i puse lui Gabe decât câteva întrebări neutre, ca de pildă: *De cât timp locuiești în Illinoisul de Sud?* Conduse conversația spre politică și descoperi că Gabe tindea să fie de acord cu viziunea liberală. Jo putea accepta asta.

Terminară de descărcat bagajele în jurul orei 3. Jo nu avu timp să despacheteze, pentru că avea de rezolvat câteva treburi în campus. Fu nevoită să lase totul grămadă pe podea și pe pat. Tabby își luase o zi liberă pentru mutare și insistă ca Jo să-l ia pe Gabe în campus fără Ursa.

— Eu și micuța extraterestră vom face lucruri de fete, anunță ea.

— Tabby o să-mi facă unghiile, zise Ursa. Mi le fac mov.

— Ești sigură că vrei să rămâi aici? o întrebă Jo pe Ursa.

— Sunt sigură!

Jo și-ar fi dorit ca ea și Gabe să meargă pe jos spre campus, străbătând străzile din cartier, dar trebuia să ajungă la biroul Departamentului de Biologie și la banca de pe Green Street înainte să se termine programul. Când ieșeau din parcare, Gabe spuse:

— Ultima oară când am fost aici eram copil, dar străzile astea îmi par cunoscute. Cred că George Kinney locuiește în cartierul ăsta.

— S-ar putea, zise Jo. Unii studenți numesc cartierul ăsta Ghetoul Profesorilor.

— Îmi amintesc asta. Tata a glumit pe tema asta în ambele ocazii în care am fost pe-aici.

— Atacându-l pe George?

— Normal!

Parcă lângă Morrill Hall, unde se afla biroul Departamentului de Biologie Animală. Trebuia să depună hârtiile pentru cursurile ei din toamnă, dar mai întâi voia să-i arate lui Gabe curtea interioară rectangulară. Îl ținu de mână în timp ce intrau în spațiul înconjurat de clădiri vechi.

— Ce campus drăguț! spuse el.

— Acolo este Uniunea Illini, sediul asociației studenților, îi explică ea arătând spre nord. Iar domul acela mare dinspre capătul din sud este Amfiteatrul Foellinger.

O luară pe una dintre cărările în diagonală. Curtea era în mare parte pustie, un lucru obișnuit în toiul verii. Câțiva studenți erau întinși pe iarbă, iar spre sud, un tip cu bustul gol îi arunca un frisbee câinelui său.

— Îmi amintește de curtea Universității Chicago.

— Nu am fost niciodată acolo.

— E frumos.

— Te gândești să-ți reiei vreodată studiile?

— Nu.

— Ce răspuns rapid!

— De ce n-ar fi așa?

— Pentru că e la fel de nedrept să-ți irosești inteligența stând în pădure cum e și să-ți ascunzi fața în spatele bărbii.

El se opri din mers și se întoarse spre ea.

— Știam că de-asta m-ai adus aici.

— Asta e lumea mea, Gabe. Dacă ai putea găsi o soluție să exiști în ea, totul ar fi mai simplu.

— Ai spus că ți-ar plăcea să locuiești în pădure.

— Mai am ani buni până-mi iau doctoratul și-mi găsesc o slujbă la o universitate.

El se așeză pe o bancă și-și sprijini capul în palme.

— E imposibil! De ce am mai început relația asta?

— Nu cred că am deținut controlul vreunul dintre noi.

El se uită la ea.

— Nici eu nu cred. Știi că am fost atras de tine de prima oară când ai cumpărat ouă de la taraba mea?

— Cu siguranță, nu te-ai purtat de parcă așa ar fi fost.

— N-aveai cum să mă vezi holbându-mă după tine când te-ai întors să pleci.

— Vrei să spui că te holbai la fundul meu?

El zâmbi.

Ea îl ridică de pe bancă, trăgându-l de mână.

— Ce bine că ești tipul atras de funduri, și nu de sâni!

— Sunt tipul atras de funduri?

— Da, ca personajul din *Visul unei nopți de vară.*

— Fundulea.

Ea îl grăbi.

— Hai, Fundulea. Am treabă!

Intrară în Morrill Hall și urcară pe scări până la biroul Departamentului de Biologie de la etajul cinci. Jo îl lăsă pe Gabe pe hol, ca să nu fie nevoit să vorbească nimicuri cu secretara în timp ce ea își completa hârtiile.

— Acum, la bancă, îl anunță ea când ieși din birou.

Gabe se îndreptă spre scara pe care veniseră.

— Nu, pe-aici! spuse Jo, arătând spre scara estică. Ieșim mai aproape de mașină.

Merseră pe un hol lung, trecând pe lângă numeroase uși de birouri. Majoritatea profesorilor de biologie și a studenților erau plecați din campus, făcând muncă de cercetare pe timp de vară.

— După ce mergem la bancă, pornim și noi la drum? întrebă Gabe.

— Numai dacă ne certăm.

— De ce?

— Ursa e pornită să luăm masa cu Tabby la un restaurant care-i place ei. Crezi că e-n regulă?

— Presupun că da.

Jo îl luă de mână.

— E o pizzerie… ceva foarte simplu.

— Gabe? se auzi glasul unui bărbat în spatele lor.

Ei se întoarseră, dându-și drumul mâinilor.

Dr. George Kinney stătea în fața ușii deschise a unui birou. Se apropie de ei, foarte confuz, dar zâmbitor, privindu-l fix pe Gabe.

— Am crezut că doar mi se pare că te văd trecând.

Se opri în fața lui Gabe. Era ca o oglindă ciudată în timp, bătrânul revăzându-și chipul tinereții, iar tânărul confruntându-se cu viitorul.

27

Semănau mai mult decât crezuse Jo. Aveau cam aceeași înălțime. Dr. Kinney avea și el ochii albaștri, dar o nuanță mai deschisă. Părul lui era alb și îl purta un pic mai lung, la fel ca Gabe, cu cărarea pe dreapta, în timp ce cărarea lui Gabe era pe stânga. Dr. Kinney era mai subțire, deși robust, arătând cât se poate de bine pentru un bărbat la 73 de ani.

— Aproape că era să nu te recunosc fără barbă, spuse dr. Kinney.

Gabe sesiză ironia comentariului. Dar nu spuse nimic.

Pentru a alunga tăcerea stânjenitoare, dr. Kinney se întoarse spre Jo.

— Îmi pare bine să te văd, Jo. Cum merge cercetarea?

— Foarte bine, răspunse ea.

— Mă bucur să aud asta. Sper că aerul condiționat din living nu-ți face prea multe probleme. Ar trebui să-l înlocuiesc?

— E-n regulă. Nu prea-l folosesc.

— Văd că i-ai cunoscut pe vecini, zise el, aruncându-i o privire lui Gabe.

— Da, confirmă Jo.

— Ar trebui să mergem, îi zise Gabe lui Jo, ca și cum Kinney nu ar fi fost acolo.

Disprețul lui era vizibil, șocându-l chiar și pe dr. Kinney, care probabil că era obișnuit cu atitudinea tânărului. Dar, în loc să se retragă și să se întoarcă în biroul lui, Kinney spuse:

— Gabe…

Tânărul ezită înainte de a-l privi.

— Mi-ar plăcea să vorbesc cu tine în biroul meu, spuse el întinzând mâna spre ușa deschisă, iar apoi adăugă pe un ton calm: Dacă poți să-i spui așa. Când ești profesor emerit, îți dau o debara. Uneori omul de serviciu își lasă din greșeală mopul acolo.

Jo zâmbi. Gabe, nu.

Dr. Kinney continuă să-l privească pe Gabe.

— Lynne este foarte bolnavă. Mai are cel mult o lună.

— Îmi pare rău, spuse Gabe într-un târziu.

Dr. Kinney dădu din cap.

— Te rog, vino în biroul meu. Aș vrea să vorbesc cu tine.

— Se pare că aveți nevoie de intimitate, spuse Jo. Eu mă duc la bancă cât timp vorbiți voi. Ne întâlnim în față când termini, îi propuse ea lui Gabe.

— Sună bine, spuse dr. Kinney.

Jo plecă înainte ca Gabe să apuce s-o refuze.

— Stai cât timp ai nevoie, îi mai zise ea peste umăr.

Se aștepta ca Gabe să o ajungă din urmă în orice moment, dar ieși din clădire și nu se întâmplă asta. Se sui în mașină și ajunse cu bine la bancă, deși fiecare neuron îi era concentrat la Gabe și dr. Kinney.

Se întoarse cu mașina la Morrill Hall. Gabe nu era în fața clădirii. Fie fugise speriat și uitase de locul de întâlnire, fie încă vorbea cu dr. Kinney. Jo se așeză pe o bancă și îl aștepta. Peste un sfert de oră, își scoase mobilul și intră pe net.

După 40 de minute, începu să se îngrijoreze tot mai mult. Poate Gabe cedase și fugise. Se gândi să intre și să verifice dacă mai era în biroul lui Kinney, dar ar fi fost ciudat și nepoliticos să-i întrerupă. Se gândi, de asemenea, să o sune pe Tabby, să vadă dacă nu cumva Gabe se dusese acasă, dar nu i-ar fi putut explica prietenei sale de ce o întreba așa ceva.

După încă 10 minute, Gabe ieși din Morrill Hall, complet lipsit de energie.

Jo se apropie de el, dar el nu se opri.

— Ești bine?

— Da, spuse el.

— Ce s-a-ntâmplat?

— Am vorbit. De toate.

El continuă să meargă, fără o direcție clară.

Trebuia să-l lase să-și revină singur la realitate. Rămase tăcută, în timp ce mergeau. Când ajunseră în curtea rectangulară, el se opri, părând că înțelege unde se află. Porni din nou cu pas rapid, ca și cum se grăbea spre o destinație anume. Se opri lângă cel mai apropiat copac și se așeză pe pământ la umbra

acestuia. Se întinse pe spate în iarbă, apăsându-și ochii cu podul palmelor. Jo se așeză lângă el, mângâindu-l pe piept.

— Ai avut dreptate, spuse el, încă apăsându-și ochii. Tatăl meu – Arthur – știa și a lăsat ca totul să se întâmple.

Jo se gândi să spună *Îmi pare rău,* dar nu avea niciun sens. El își luă mâinile de la ochi și o privi.

— Era *bucuros* că George i-a dăruit lui Katherine un fiu. Și Arthur se bucura să aibă un fiu. Era impotent. Lacey a fost concepută într-una dintre puținele ocazii când a putut el.

Își duse din nou palmele la ochi.

— Ficatul lui Lynne este praf. Nu am știut niciodată, dar în acei ani, ea era alcoolică. Când eram copil, credeam că fața ei împietrită și tăcerea ei erau dovezi că e prostănacă și neinteresantă. Dar acum îmi dau seama că era beată.

— Kinney nu vorbește cu nimeni despre boala soției lui, spuse Jo. Eu am auzit doar niște zvonuri.

Gabe încă își ținea ochii acoperiți.

— Ghici ce m-a întrebat!

— Ce anume?

— Vrea să se căsătorească cu mama după ce moare Lynne. Mi-a cerut permisiunea.

Jo nu se așteptase la asta. Presupunea acum că de-asta insistase Kinney atâta să vorbească cu Gabe.

— Ce i-ai spus?

Își îndepărtă din nou palmele de la ochi și o privi.

— Am luat-o prin fața biroului, pentru că ai sperat să se întâmple asta?

— Nu! Nici măcar nu știam că biroul lui e acolo. Am vorbit cu el numai de două ori – de fiecare dată în biroul principal.

— A spus că de doi ani s-a mutat într-un birou mai mic. A trebuit să iasă la pensie mai repede decât ar fi vrut, ca să aibă grijă de Lynne.

— Acum doi ani, eu făceam tratament pentru cancer. Când am plecat, biroul lui era încă în Departamentul de Entomologie.

Gabe încuviință, acceptând că Jo nu regizase întâlnirea lui cu Kinney.

— Știe că mama ta are Parkinson? îl întrebă ea.

— Știe, dar tot vrea s-o ia de soție, zise el ridicându-se și uitându-se la ea. Plângi?

— Încerc să mă abțin.

— De ce plângi?

— Cred că e o poveste frumoasă. Dar și foarte tristă. Poate Lynne știa că George nu o iubea. Poate ăsta e motivul pentru care a început să bea.

— De asta nu e nimic frumos în povestea asta. Egoismul lor a distrus vieți.

Iubirea lor schimbase vieți. Asta conta pentru Jo.

— Mi-a povestit cum s-a întâmplat totul, zise Gabe. Se tot ducea în pădurea Shawnee pentru cursurile de biologie și i-a povestit și tatei despre zonă. La un sfârșit de săptămână din anul trei de facultate, George cu Lynne și Arthur cu Katherine au mers cu cortul. Pun pariu că poți să ghicești ce s-a întâmplat…

— George și Katherine s-au îndrăgostit unul de altul.

— Da, dar nu au făcut niciun pas unul spre celălalt. George și Arthur au rămas apropiați, deși erau implicați în programe studențești diferite – la nuntă au fost cavaleri de onoare unul pentru celălalt și tot tacâmul. Și chiar și după ce familiile lor au început să-și petreacă timpul împreună, George și Katherine tot nu s-au atins unul de altul… sau așa spune George.

— De ce ar minți când oricum s-a întâmplat până la urmă?

— Adevărat.

— Când au început relația?

— După ce tata a cumpărat proprietatea din Illinoisul de Sud. Încă lucra la cabană când proprietatea vecină a fost scoasă la vânzare. S-a gândit să o cumpere, dar mama a sugerat să-i întrebe pe George și pe Lynne dacă nu cumva erau interesați. În felul ăsta, se puteau întâlni cu toții când mergeau acolo în vacanță.

— Simt că mai era un motiv.

— Serios? spuse el sarcastic.

— Când a aflat Arthur despre aventura lor?

— Când mama a rămas însărcinată. Știa că nu era copilul lui, pentru că nu mai avuseseră relații intime

de ani buni. Când mama era însărcinată în luna a patra cu mine, i-a convins să stea de vorbă cu toții și să decidă ce era de făcut.

— Ei bine, îmi place de Katherine și mai mult acum. A fost o decizie grozavă.

— Au decis să nu divorțeze. Și au fost de acord că Lynne nu trebuia să afle, pentru că, fiind alcoolică, era foarte fragilă. Până în ziua de azi, George nu le-a spus nimic soției lui sau celor două fiice.

— Nu au observat cât de mult semănați?

— Presupun că Lynne era prea adânc cufundată în propria ei tristețe, iar fetele Kinney mă vedeau rar. Erau de vârsta lui Lacey când m-am născut eu.

— Și se pare că au decis să nu-ți spună nici ție.

— Asta a fost una din cele două condiții impuse de Arthur: să fiu crescut ca fiul lui, iar George și Katherine nu aveau voie să se întâlnească pe proprietatea lui.

— De aceea se întâlneau în pădure.

— Exact! Cimitirul este pe proprietatea Kinney… la doar câțiva pași de granița cu proprietatea Nash. Fără îndoială că de-asta pomeneau de cimitir în glumele lor.

— Chiar crezi că glumeau? spuse ea. Mama ta este o persoană plină de compasiune – îmi dau seama din poeziile ei. Sigur știa cât de mult suferă Arthur.

— Da, sigur știa, spuse el cu amărăciune, dar, uite, a primit premiul de consolare, nu? M-a primit pe mine.

Jo îl mângâie pe braț.

— Da, te-a primit pe tine.

El rupse un smoc de iarbă și-l aruncă pe jos.

— Știi ce mi-a spus George? Că vrea să fie un tată adevărat pentru mine.

— Și tu ce i-ai răspuns?

— Nimic, pentru că e o prostie. Spune să fetele lui nu trebuie să afle niciodată. Și-atunci cum ar putea să fie un tată *adevărat*?

— De ce îl urăști atât de mult acum, că știi toată povestea? E clar că George și mama ta au rămas alături de niște oameni pe care nu-i iubeau, și au făcut-o doar ca să fie partenerii lor fericiți. Poate că

și-au dat seama că nu făceau ce trebuie, dar la vremea aceea aveau deja copii, care ar fi avut de suferit în urma unui divorț. Când au putut în sfârșit să fie împreună, au încercat să nu-i rănească pe cei dragi. Nu poți să vezi frumusețea sacrificiului lor? Și a iubirii lor puternice, care durează de-atâția ani?

— Dacă ar fi fost părinții tăi, ai înțelege, spuse el.

— Aș înțelege. Dacă aș putea să-i am pe părinții mei înapoi, i-aș lăsa să iubească pe oricine ar vrea ei.

El mai smulse un smoc de iarbă și o strivi între degete.

— Trebuie să plecăm în curând, spuse ea. Am lăsat-o prea mult pe Ursa cu Tabby.

El era prea absorbit de gândurile lui ca să o audă.

— La plecare, George mi-a spus că soarta a hotărât ca, în mod straniu, să trec azi prin fața biroului său. A spus că, înainte ca noi să trecem pe-acolo, se gândea la mine.

Își scutură iarba de pe degete și se uită la ea.

— Știi la ce mă gândeam? La quarcurile Ursei. Chiar că se-ntâmplă lucruri stranii de când a apărut fata asta.

28

Gabe se grăbea să ajungă acasă. Ursa își dorea să mănânce pizza la restaurantul la care dansase pe cântecul *Purple People Eater,* dar Gabe nu avea chef de cină și conversație. Când ajunseră înapoi acasă, nu se simți în stare nici să coboare din mașină. Jo le spuse Ursei și lui Tabby că Gabe nu se simțea bine și o convinse pe Ursa să se urce pe bancheta din spate, în ciuda protestelor și lacrimilor ei.

— Ne oprim să luăm mâncare pe drum, spuse Jo. Poate la McDonald's și ai să poți să mănânci și înghețată.

— Vreau pizza cu Tabby! se plânse Ursa.

— Îmi pare rău.

— Putem vorbi un pic înăuntru? spuse Tabby înainte ca Jo să urce în mașină.

Jo o urmă în casă, temându-se de ce urma să-i spună prietena sa. Fie că voia să discute despre Gabe, fie că voia să discute despre Ursa, Tabby avea să se aprindă, iar Jo simțea că nu mai are energie.

— M-a surprins să te văd cu Ursa astăzi, începu Tabby, închizând ușa casei.

— Da?

— Nu te preface că nu e ciudat! Ce naiba se întâmplă? A spus că locuiește cu tine.

— Presupun că așa e.

Tabby făcu ochii mari.

— Trebuie să anunți poliția!

— Știi că fuge.

— Și ce? O urci în mașină și nu-i spui unde-o duci.

— E prea deșteaptă. A sărit din mașină când am încercat să facem asta.

— A sărit?

— Aproape că n-am mai găsit-o.

— Și ce e cu acest *noi?* Mi-a spus că Gabe doarme la voi.

— Și ce?

— Nu poți să te joci de-a mama și tata cu copilul altcuiva! Ai putea avea probleme mari. Și ce te faci când se termină sezonul muncii de teren?

— Nu i-am spus încă Ursei… Uite, să nu-ți ieși din fire, dar aș vrea…

— Ce ai vrea?

— Aș vrea să încerc s-o adopt.

Tabby își trase încet o palmă peste frunte.

— Fir-ar să fie! Tu vorbești serios!

— Vorbesc serios.

— Frances Ivey a spus că nu avem voie cu copii aici.

— Crezi că poate să mă oprească? O iubesc pe fetița asta.

Tăcură amândouă, Jo fiind la fel de șocată ca Tabby.

— Jo…

— Ce este?

— Cred că ar trebui să-l suni iar pe medicul la care te duceai în Chicago.

— M-am dus la mulți medici.

— Știi la ce mă refer, spuse Tabby.

— La psiholog… la tipa căreia obișnuiai să-i spui Doctorița Moarte?

— Da, la ea.

— Știi ce mi-a spus? Că cei care supraviețuiesc cancerului pot trăi și iubi mai profund decât oamenii care nu au privit moartea în ochi.

— Serios, acum… ce e-n capul tău?

— Presupun că mă port ca o supraviețuitoare.

Deschise ușa și ieși pe alee.

— Te iubesc, Jojo! strigă Tabby de pe verandă.

— Și eu te iubesc, Tabs.

Suferind mai mult sau mai puțin, rămaseră toți trei tăcuți pe drumul spre Interstate 57. Nu mai rostiră niciun cuvânt până în orașul Mattoon.

— Tatei îi plăcea un local în care se făcea grătar pe-aici, prin zonă.

Jo apăsă pe frână.

— Să oprim aici? Avem nevoie de benzină, iar Ursei îi este foame.

— Voiam pizza! mormăi Ursa.

Gabe se întoarse spre ea.

— E și un local bun cu pizza, pe strada asta. Este unul dintre acele locuri de modă veche în care există

un tonomat cu muzică.

— O vreau pe Tabby!

— Nu cred că servesc și așa ceva, glumi el.

— Taci din gură!

— Hei, nu-i frumos, interveni Jo.

Gabe se întoarse din nou cu fața spre parbriz. În mașină se reinstală liniștea. Jo continuă să conducă, trecând de Mattoon.

— Îmi pare rău, Gabe, spuse Ursa după câteva minute.

— Scuzele sunt acceptate. Și mie îmi pare rău că ți-am dat planurile peste cap, zise el și se întoarse din nou spre ea. Vrei să încerci pizza în următorul local? Obișnuiam să mănânc acolo când eram de vârsta ta. Îmi plăcea să pun și muzică la tonomat.

— Pun pariu că nu au cântecul *Purple People Eater*.

— Vom găsi totuși ceva care să-ți placă.

— Ar fi bine ca acest local să mai existe încă, spuse Jo.

— Există. Era foarte popular printre localnici și mereu aglomerat.

Luă telefonul pentru a căuta restaurantul pe internet. Jo o privi pe Ursa în oglinda retrovizoare. Începuse din nou să deseneze. Creioanele colorate și caietul de desen fuseseră o investiție grozavă.

— Ce desenezi? o întrebă Jo.

— Un mâncător violet[2] de oameni.

Arta era o formă de calmare pentru Ursa. Când voia ceva sau când îi lipsea cineva, făcea un desen pentru a-și satisface nevoia respectivă.

Ajunseră în Effingham la lăsarea serii. La acea oră târzie, Jo ar fi preferat să cumpere fast-food în loc să oprească pentru a sta la masă. Dar, dacă Gabe voia să facă față amintirilor copilăriei, atunci și ea voia același lucru. Poate era exact ce avea el nevoie, o reconectare cu tatăl lui.

În timp ce Gabe urmărea harta de pe telefon pentru a ajunge la restaurant, Ursa se aplecă peste caiet, concentrată la desenul ei, în ciuda luminii care se estompa.

— Adu-ți ustensilele pentru desen înăuntru, îi spuse Gabe în timp ce Jo parca. Durează ceva până e gata pizza și vei avea cu ce să-ți ocupi timpul.

Jo observă șirul lung de motociclete parcate sub beculețele multicolore ale restaurantului.

— Ești sigur că suntem în locul potrivit?

— Aici este, spuse Gabe.

Îi deschise ușa Ursei.

— Ce bine că n-au schimbat nimic! Parcarea e încă acoperită numai cu pietriș. Și uite câte mașini sunt aici!

— Uite și câte motociclete Harley sunt aici! completă Jo.

— Știu. Nu e grozav? Exact ca în anii 1960.

— Nu am de unde să știu cât de autentic este.

— Arthur știa. Păcat că nu mai e aici. I-ar fi plăcut nespus cum arată locul ăsta noaptea.

— Pare puțin periculos.

— Vezi, asta e problema cu oamenii din ziua de astăzi. Observă puțină culoare în lumea-gri a fast-foodului în care trăiesc și se sperie. Localurile ca acesta sunt prea reale pentru ei, dar sunt genul de locuri unde se întâmplă poveștile cu adevărat interesante ale umanității.

— Cred că asist la una dintre prelegerile literare ale doctorului Nash.

— Așa este, iar eu sunt complet de acord cu el. Imaginează-ți localul din fața ta descris într-o carte pe care o citești și încearcă să-l înlocuiești cu un McDonald's.

— Cred că cele două restaurante ar fi folosite cu scopuri foarte diferite într-o carte.

— Exact. Nu există termen de comparație. Unul ar fi o metaforă pentru tot ce este trist în viețile noastre, iar celălalt ar fi o metaforă pentru surprizele care încă există.

— Atâta vreme cât surprizele nu includ o încăierare cu pumnale între motocicliști, eu sunt pentru.

— O încăierare cu pumnale între motocicliști… asta ar fi excelent!

— Știi, partea pe care ai moștenit-o de la Arthur este un pic înspăimântătoare, spuse ea.

— Ursa, ai de gând să te dai jos din mașină în secolul ăsta? zise el.

— Nu vreau să mănânc aici, răspunse fetița.

— Nu-ncepe și tu!

— Nu mi-e foame, zise ea. Vreau să merg acasă.

— Locul ăsta este sigur sută la sută.

— Nu e vorba de asta. Doar că nu mi-e foame.

— Ce-a pățit în seara asta? o întrebă el pe Jo.

— Suferă de sevraj din cauza lui Tabby… ceva nasol. Du-te înăuntru și găsește-ne o masă și lasă-mă pe mine să vorbesc cu ea.

— Să-ți las mai întâi levierul, ca să aveți cu ce să vă apărați?

Ea îi dădu un ghiont în umăr.

— Du-te! Fă rost de o masă, înainte să rămân fără energie.

Jo se aplecă în mașină pe ușa deschisă și spuse:

— Gabe își dorește foarte mult să mergem aici. Vrei, te rog, să cooperezi de dragul lui? Chiar dacă nu ți-e foame…

— Locul ăsta arată aiurea, comentă ea.

— Ia-ți cu tine creioanele și hârtia de desen și nu te uita în jur.

Fetița nu se clinti din loc.

— Ai auzit ce-a spus Gabe – tatăl lui iubea localul acesta. Tatăl lui a murit acum doi ani și, așa, Gabe își poate aduce aminte de el. Înțelegi ce înseamnă asta?

— Da, spuse ea.

— Atunci, hai! Fă-o de dragul lui Gabe! E înăuntru, ne așteaptă la o masă.

Ursa coborî din mașină, ezitând. Jo luă cutia cu creioane colorate și caietul de desen. Se uită la „mâncătorul violet de oameni”.

— Arată grozav, spuse ea. Îmi place foarte mult cum i-ai desenat gura.

— Trebuie să fie mare, pentru că poate mânca oamenii cu totul.

— Dinții sunt destul de înfricoșători.

— De fapt, nu mai mănâncă oameni. S-a dus în pădurea fermecată unde locuiesc Julieta și Hamlet și ei l-au învățat cum să se poarte frumos.

— O să apară în piesa ta despre Julieta și Hamlet?

— Nu știu. Mă prefăceam doar că era în pădurea fermecată când îl desenam.

Ajunseră pe o verandă veche, luminată de beculețe colorate. Jo trase de ușa greoaie din lemn și, odată ce intrară în restaurant, înțelese fascinația lui Arthur. Interiorul era construit în cea mai mare parte din cherestea – podele din scândură, pereți cu lambriuri, separeuri și mese din lemn… iar lemnul ros părea impregnat de mirosul timpului, de poveștile oamenilor, așa cum spusese Gabe. În restaurant se simțea și un iz de pin și grăsime de pizza, sudoare, whisky și tutun, mirosurile amestecate îmbătrânind ca vinul într-un butoi vechi de stejar. Hitul din anii 1960 al lui Nancy Sinatra, *These Boots Are Made For Walking,* se auzea din tonomatul cu luminițe. Se potrivea perfect cu atmosfera, dar cântecul era aproape acoperit de râsete și murmur de voci. Atmosfera era întunecată – doar câteva luminițe colorate și niște lămpi deasupra meselor de biliard din capătul încăperii. În jurul lor, un grup de oameni tatuați, bărbați și femei, pălăvrăgeau și beau bere în timp ce priveau bilele rostogolindu-se.

Mulți ochi le urmăriră pe Jo și pe Ursa până ajunseră la Gabe, care se așezase în mijlocul încăperii. Clienții – localnici în mare parte, din câte observa Jo știau probabil că ea și Gabe erau turiști. Blugii și tricourile lor se potriveau cu atmosfera, dar bluza lui Jo, pe care scria SOCIETATEA AMERICANĂ DE ORNITOLOGIE, o cam dădea de gol.

Jo se așeză în fața lui Gabe, iar Ursa alese să stea între ei, la mica masă pătrată.

— Minunat, nu-i așa?

— Trebuie să recunosc, simt că am ajuns în altă epocă. Dar cred că știu cu toții că suntem călători în timp.

— Nu le pasă. Ajutăm economia locală.

El ridică mâna Ursei și îi privi unghiile de culoarea lavandei.

— Ce culoare frumoasă! Ți-a făcut Tabby și unghiile de la picioare?

Ursa încuviință.

— Sunt mov-închis.

Cu creionul în mână, fetița se aplecă din nou spre mâncătorul violet de oameni, privind de aproape hârtia pentru a putea vedea în lumina slabă.

Gabe deschise meniul.

— Tu ce fel de pizza vrei, Ursa?

Ea își ridică privirea.

— De care vrei tu.

Pentru că Jo mânca foarte puțină carne roșie, mai ales conservată, comandară o pizza mare care era jumătate vegetariană și jumătate cu cârnați și pepperoni.

— Și de băut, dragilor? întrebă o chelneriță care părea să aibă în jur de 40 de ani, machiată excesiv și cu codițe roșcate.

Ursa continuă să deseneze.

— Ce zici de un cocktail pentru copii? o întrebă Gabe. Obișnuiam să comand asta când veneam aici.

— Bine, zise Ursa fără să-i privească.

Jo se uită la ce o captiva atât de tare pe Ursa. Desena plante și copaci în jurul mâncătorului violet de oameni.

— Aceea e pădurea magică? o întrebă Jo.

— Da.

— E ca o junglă.

— E magică. Îl protejează.

— Nu-și poate folosi toți acei dinți pentru a se proteja?

— Nu și atunci când sunt lucruri rele în jur.

Gabe ridică sprâncenele spre Jo, observând starea ciudată a Ursei.

— Vrei să punem muzică la tonomat? întrebă el. Nu-l folosește nimeni.

— Poți, dacă vrei, răspunse Ursa.

— Am să văd dacă are cântecul tău.

El se ridică de la masă și se propti lângă tonomat.

— S-a întâmplat ceva, Ursa?

— Nu am vrut să vin aici, spuse ea.

— Îmi pare rău. Mulțumesc că suporți, de dragul lui Gabe.

Primul cântec pus de Gabe, *Smells Like Teen Spirit,* începu înainte ca el să ajungă înapoi la masă.

— Îți place Nirvana? îl întrebă ea când Gabe se așeză.

— Nu obsesiv. Dar îmi place cântecul acesta.

Apa lui Jo, berea lui Gabe și cocktailul Ursei fură servite. Ridicându-și paharul, Gabe spuse:

— Vreau să propun un toast.

Jo își ridică paharul cu apă.

— Pentru ce?

— Pentru căsătoria lui Katherine și a lui George. Să fie o căsnicie lungă.

— Serios?

— Ar fi splendid. Măcar cineva din familia mea o să aibă parte de un final fericit.

El întinse paharul.

— Ursa, ținem un toast, o atenționă Jo.

— Nu înțeleg. Katherine e mama ta, zise Ursa, ca dovadă că ciulise urechile.

— Cu siguranță, este, spuse el.

— Se căsătorește? întrebă Ursa.

— Poate, răspunse Jo.

— Cine e George?

— George Kinney, răspunse tot Jo.

— Bărbatul care e proprietarul casei noastre?

— Nu e a noastră, spuse Jo. Dar, da. Ridică-ți paharul pentru toast.

Ursa își ciocni paharul de ale lor și bău. După prima înghițitură din băutura ei dulce, o sorbi repede aproape pe toată.

— George nu e căsătorit?

— Este, spuse Gabe, dar în curând nu va mai fi.

— Divorțează?

— Ceva de genul ăsta.

— Mama ta e cam bătrână să se căsătorească, zise Ursa.

— Oamenii se pot îndrăgosti la orice vârstă, spuse Jo.

Ursa nu mai asculta. Stătea nemișcată, holbându-se în partea cealaltă a încăperii. Jo îi urmări privirea. Se uita spre bar. Un tânăr neîngrijit, cu un telefon la ureche, se uita în direcția ei. Când le văzu pe Jo și pe Ursa privindu-l, se întoarse cu spatele la ele. Ursa

continuă să se uite la ceva, dar Jo nu-și putea da seama la ce anume.

— Ce te-a fermecat? Este vreun tip chipeș acolo, sau ce? o întrebă Gabe.

Ursa luă creionul verde și mai desenă o frunză în pădurea ei magică.

— Tu ești cel mai chipeș tip din cameră, spuse Jo.

— Doar pentru că nu mă poți compara decât cu niște motocicliști bătrâni.

Nu avea dreptate. În mulțime era destul de multă populație tânără, mai ales oamenii așezați la bar. Tipul la care părea să se fi uitat Ursa se ridică de pe taburet și trecu pe lângă masa lor, holbându-se. Ursa îl privi ieșind din restaurant.

— Îl cunoști pe bărbatul acela? întrebă Jo.

— Care bărbat? spuse ea.

— Cel la care te uitai adineauri.

— Mă uitam la lucrul acela de la ușă.

— La potcoavă?

— De ce e pusă acolo? întrebă Ursa.

— Ca să le poarte noroc celor care intră pe ușă. E o superstiție.

Ursa se holbă o vreme la potcoavă, apoi se întoarse la desenul ei.

Acum, că acceptase viitorul lui Katherine și al lui George, Gabe era într-o dispoziție veselă. Probabil că și atmosfera din restaurant contribuia la asta. El și Jo vorbiră despre muzică și alte lucruri până când sosi pizza, dar Ursa continuă să deseneze, făcând ca pădurea protectoare din jurul extraterestrului ei violet să se întindă din ce în ce mai mult.

Gabe lăudă cu sârg pizza. Și lui Jo îi plăcea, dar avea un presentiment că entuziasmul lui Arthur față de restaurant sporise savoarea pizzei mai mult decât își dădea Gabe seama. Insistă să plătească el nota și-i lăsă un bacșiș consistent chelneriței.

În timp ce ieșeau din oraș, Jo opri pentru a pune benzină și o convinse pe Ursa să meargă la baie, pentru că refuzase să meargă la toaleta restaurantului. Era în continuare bizar de retrasă. Jo bănuia că extenuarea era cauza stării ei și spera că avea să doarmă pe drum spre casă.

Jo și Gabe schimbară mai multe subiecte de discuție pe drum, dar evitară să vorbească despre George, pentru că Ursa era încă trează. Era neliniștită, foindu-se de la o fereastră la cealaltă, iar Jo trebui să-i spună de mai multe ori să-și pună centura de siguranță.

Când Jo intră cu mașina pe autostradă, văzu faruri în oglinzi. Mașina din spatele lor le stinse și continuă să-i urmărească încă vreo 10 kilometri, până la Turkey Creed Road.

— Nu-mi spune că și ei vin pe-aici, spuse ea.

— Cine? întrebă Gabe.

Ursa privi pe fereastra din spate.

— Mașina din spatele nostru, zise Jo. Jur că ne urmărește de ceva timp!

Când Jo intră pe Turkey Creek Road, mașina din spate acceleră subit și dispăru.

— S-au rătăcit, presupuse Gabe. Au văzut pancarta pe care scrie FUNDĂTURA și și-au dat seama că nu erau pe șoseaua pe care o căutau.

Jo conduse până la aleea proaspăt acoperită cu pietriș a lui Gabe, dar opri pe șosea pentru a se asigura că Lacey nu o vede pe Ursa. Coborî și ea din mașină, pentru a-și lua rămas-bun.

— A fost o excursie frumoasă, chiar dacă te-ai întâlnit cu George?

— A fost interesantă, cu siguranță. Mă îndoiesc că voi dormi prea mult la noapte.

Ea zâmbi.

— Asta a fost o aluzie? Să las ușa din față descuiată?

El o sărută.

— Pune o cheie în locul obișnuit. Ar trebui să ții ușile încuiate noaptea.

29

Ursa ar fi vrut să doarmă în patul lui Jo, dar Jo nu-i dădu voie. Dormise numai de două ori în camera lui Jo: în prima noapte în care Gabe rămăsese la ele și când fetița se lovise la cap. Jo trebuia să aibă grijă să doarmă separat, mai ales acum, că voia să devină părinte adoptiv. Oamenii ar fi putut înțelege greșit lucrurile dacă ea dormea cu Ursa. Oricum, probabil că Ursei i-ar fi fost puse întrebări inconfortabile despre relația ei cu Jo.

După ce Ursa își îmbrăcă pijamaua cu Hello Kitty și se spălă pe dinți, Jo stinse toate luminile, mai puțin cea de la aragaz, și o înveli pe Ursa pe canapea. O sărută pe obraz.

— Noapte bună, Urs-Mare.

— O să vină Gabe la noi?

— Probabil că nu. E mai obosit decât își închipuie. Cu toții suntem.

— Mi-aș dori să fie aici.

— Culcă-te! Ne vom trezi mai târziu decât de obicei, pentru că e deja foarte târziu.

Când Jo plecă, Ursa spuse:

— Lasă ușa deschisă!

— Bine.

— Pot, te rog, să dorm cu tine?

— Știi regulile. Culcă-te!

Jo își dorea să poată ceda. Nu o văzuse niciodată pe Ursa speriată înainte de culcare, nici chiar când venise prima oară aici. Poate avea legătură cu extraterestrul cu dinți mari pe care îl desenase. Starea ei se schimbase cam de-atunci.

Zumzetul zgomotos al aerului condiționat o adormi imediat pe Jo. Dar, numai după câteva ore, Urs-Mic o trezi. Tânăra se uită la telefon. Era 2:10, prea târziu ca Urs-Mic să-l întâmpine pe Gabe. Probabil că lătra la un raton sau la o căprioară. Aerul condiționat era în stand-by, iar Jo își dorea să-i audă zumzetul.

Din senin, Urs-Mic parcă înnebunise, lătrând fără pauză, abia respirând. Avea să o trezească pe Ursa,

dacă nu o făcuse deja, și Jo trebuia să se scoale ca să-l liniștească.

Se opri brusc în pragul sufrageriei. Ursa înghețase în picioare lângă canapea și o privea. Chipul ei părea a fi o mască de un albastru-fantomatic în lumina fluorescentă a aragazului, iar ochii ei arătau ca două găuri negre. Devenise din nou un copil de zâne.

— Jo… spuse ea.

Jo ignoră bătăile accelerate ale inimii ei.

— Întoarce-te-n pat, spuse ea. Poate e un câine de prerie afară. Mai bine îl aduc pe Urs-Mic pe verandă.

Când Jo dădu să o ia spre ușă, Ursa fugi înaintea ei, blocându-i calea cu brațele întinse.

— Nu ieși!

— De ce nu?

Fetița se înecă într-un hohot.

— Oamenii răi! Oamenii răi sunt aici!

Jo îngheță.

— Care oameni răi?

Ursa începu să plângă.

— Îmi pare rău! Trebuia să-ți spun! O să te omoare și pe tine! Îmi pare rău! Îmi pare rău!

Urs-Mic se opri din lătrat timp de aproape 10 secunde, dar începu din nou, de data asta mult mai aproape de casă. Jo o apucă pe Ursa de umeri.

— Nu mai plânge și spune-mi ce se întâmplă. Vorbești despre bărbatul din restaurant?

— Da, dar nu e el!

— Nu are sens ce spui!

Jo o scutură ușor de umeri, încercând să scoată ceva mai clar de la ea.

— Spune-mi ce se întâmplă! Trebuie să știu!

Se auziră două împușcături, iar Urs-Mic scoase un sunet teribil.

— Urs-Mic! țipă Ursa. Urs-Mic…

Jo îi astupă gura cu mâna.

— Liniște! șopti ea.

Schelălăitul lui Urs-Mic nu încetă. Se auzi încă o împușcătură și apoi se opri. Ursa aproape căzu hohotind, fără aer. Jo îi puse mâinile pe obraji pentru a-i atrage atenția.

— Câți oameni sunt? Știi?

— Cred… că doi. În mașina aia. Nu știu sigur! L-au ucis pe Urs-Mic!

— Mașina care ne-a urmărit din Effingham?

Ursa încuviință tremurând, hohotind puternic.

— Nu mai plânge! Te rog! Dacă te aud, vor ști unde suntem!

Ursa își înghiți plânsul, iar tăcerea o ajută pe Jo să se concentreze. Pe lângă instinctul de supraviețuire, încercă să fie rațională și își dădu seama că bărbații aceia aveau ceva de-a face cu trecutul Ursei. Dar nu putea înțelege mai mult de-atât și nici să se bazeze pe altceva decât pe instinctul de a o proteja pe Ursa. În orice moment, bărbații ar fi putut trage în casă. Jo ar fi pierdut prea mult timp sunând la 911 și explicând adresa lor izolată. Spera ca Gabe să fi auzit împușcăturile și să fi sunat la poliție, dar nu avea nicio siguranță că așa se întâmplase.

Bărbații ar fi putut intra pe ușile de lemn din față sau din spate. Casa era construită pe bolțari, iar ferestrele se aflau la jumătatea peretelui, prea sus să se poată intra ușor de-afară. Jo o trase pe Ursa de lângă ușă, de teamă că un glonț ar putea pătrunde pe-acolo. Rămase în picioare în pragul dormitorului, încercând să gândească. Bărbații știau că împușcăturile le treziseră. Urs-Mic le zădărnicise atacul-surpriză. Acum erau în defensivă. Presupuneau că Gabe era în continuare cu ele, pentru că nu văzuseră când Jo îl lăsase la cabană. Se temeau probabil că Jo și Gabe erau înarmați.

Dar, cu cât se prelungea tăcerea în casă, aveau să prindă tot mai mult curaj și să-și dea seama că încolțiseră prada, iar atunci ar fi spart ușile. În cazul ăsta, Jo și Ursa erau nevoite să iasă pe fereastră și să alerge în câmp deschis, înainte să se poată ascunde în pădure. Cele două becuri din verandă le ofereau bărbaților suficientă lumină ca să le ochească.

Un vers din cântecul formației Nirvana, pe care Gabe îl pusese la tonomat, îi fulgeră prin minte. În întuneric ar fi fost mai în siguranță.

— Lasă-te pe podea și rămâi aici, îi șopti ea Ursei.

Fetița o ascultă, ghemuindu-se pe podea în pragul ușii. Jo se strecură în bucătărie și stinse rapid becul de

la aragaz. Se lăsă pe vine în întuneric, așteptând să vadă dacă se întâmpla ceva. Poate că bărbații intrau în panică văzând becul stingându-se și își imaginau că cineva înarmat stă la pândă.

Se târî pe podea până la ușa din spate, sări să stingă becul antiinsecte și se ghemui la loc. Acum era întuneric în spatele casei. Numai lumina chioară din fața casei rămăsese aprinsă, dar nu o putea stinge, pentru că întrerupătorul era afară, pe verandă. De pe podea, se întinse și deschise sertarul în care ținea cuțitele și-l alese pe cel cu lama cea mai mare.

Se târî înapoi la Ursa, strângând cuțitul în mână.

— Ridică-te și nu scoate niciun sunet, șopti Jo, trăgând-o de mânuța umedă și rece.

Ursa se ridică, tremurând toată. Deși era riscant să stea lângă fereastră, Jo trebuia să pregătească o cale de scăpare. Partea de jos a ferestrei din camera ei era blocată de aerul condiționat. Fereastra din celălalt dormitor era oricum o alegere mai bună, pentru că era pe partea întunecată din spatele casei. Dacă bărbații intrau pe cele două uși, Jo și Ursa puteau sări pe fereastră, să fugă în pădure.

Era un plan bun. Putea să funcționeze. Cu excepția cazului în care mai mult de doi bărbați ar fi atacat casa. Dar dacă ar fi fost mulți, cu siguranță că ar fi atacat deja.

Jo o trase pe Ursa în dormitorul gol și împinse rama ferestrei. Era blocată. Probabil că se umflase din cauza umidității aerului de vară. Împinse cu toată forța ei și, într-un final, rama de lemn cedă. Aerul condiționat pornise din nou, iar Jo spera că zumzetul lui acoperea zgomotul făcut de fereastră.

Jo tăie cu cuțitul plasa împotriva țânțarilor.

— Dacă intră, sari pe fereastră și fugi prin pădure spre casa lui Gabe, îi șopti Jo Ursei la ureche. Să nu o iei pe șosea. Rămâi în pădure. Ascunde-te, dacă ți se pare că cineva te urmărește. Nu te vor găsi niciodată acolo, pe întuneric.

Când Jo dădu să plece, Ursa se agăță de brațul ei.

— Mă duc să-mi iau telefonul și să-ți aduc pantofii, îi explică, fiind nevoită să-i desfacă mâna Ursei de pe brațul său.

Se strecură în dormitor și bâjbâi pe podea, încercând să-și găsească telefonul. După ce-l găsi, încuie ușa dormitorului. Luă pantofii Ursei din living, se întoarse în dormitorul neocupat și încuie ușa. Acum bărbații aveau încă două uși încuiate de spart. Asta le-ar fi oferit suficient timp Ursei și lui Jo să ajungă în pădure fără a fi văzute. Jo o încălță pe Ursa cu pantofii sport mov și-i legă șireturile cu mâini tremurânde. Își dădu seama că uitase să-și ia propriii pantofi, dar nu-și mai asumă riscul să se întoarcă.

O lipi pe Ursa de peretele de lângă fereastra deschisă. Trecuseră numai câteva minute de la împușcături, dar parcă s-ar fi scurs câteva ore. Chiar dacă auzise împușcăturile, Gabe nu ar fi putut ajunge la ele atât de repede. Formă 911 pe tastele telefonului. Apelul nu se forma. Se mută în altă parte a camerei și formă din nou. Privea telefonul, încercând să prindă semnal, cu fiecare secundă pierdută simțindu-și nervii tot mai întinși.

Un picior lovi cu putere ușa din față. Jo tresări, aproape scăpând din mână telefonul.

— Jo! strigă Ursa.

Jo puse telefonul pe podea și o îmbrățișă strâns.

— Va fi bine. Să faci ce ți-am spus. Rămâi în pădure până ajungi la Gabe. Dacă nu găsești casa lui, fugi cât mai departe și ascunde-te. Te găsim noi după ce scăpăm.

Bărbatul continua să lovească în ușa din față. Acum Jo știa unde erau cei doi, dar încă nu o putea lăsa pe Ursa să fugă. Bărbatul de la ușa din spate ar fi putut să o vadă. Jo o ridică pe Ursa și o puse pe pervaz. Ușile cedau. Jo și Ursa se țineau strâns, cu pulsul bătându-le la fel de sălbatic. Unul dintre bărbați putea intra în orice secundă. Jo spera să fie cel de la ușa din spate.

Se auzi o împușcătură și apoi încă una. Bărbatul de la ușa din față trăgea cu arma în zăvor. Mai trase o dată. Aproape în același timp, ușa de la bucătărie cedă cu un zgomot puternic de lemn zdrobit. Jo o coborî pe Ursa pe pământ, dar fetița era înghețată, privind în sus spre Jo.

— Fugi! șopti Jo. Grăbește-te! Vin și eu după tine!

Ursa o luă la goană spre vest, către pădure. În timp ce Jo se strecura pe fereastră, auzi accelerația unui motor pe Turkey Creek Road. Se lăsă la pământ și fugi spre pădure chiar în momentul în care camioneta lui Gabe se înclina în viteză pe ultima curbă, aruncând în jur pietrișul. Gabe trase cu arma în aer, încercând să-i atragă pe bărbați afară din casă.

Pentru Jo, era cel mai prost moment în care Gabe ar fi putut să apară. Ea era în câmp deschis. Dar cel puțin Ursa ajunsese în pădure.

Camioneta lui Gabe frână lângă Honda lui Jo. Gabe sări din mașină și se ghemui, folosind cabina camionetei ca acoperire.

— Gabe! Ai grijă! țipă Ursa.

— Nu! Întoarce-te! îi strigă Jo când Ursa ieși dintre copaci.

Încă alergând, Jo auzi pași în urma ei. Împușcături.

Bărbatul de la ușa din spate trăgea spre Ursa. Sau poate spre Jo. Gabe încerca să o acopere pe Ursa în timp ce fetița fugea, dar bărbatul de la ușa din față trăgea spre el.

Jo alerga pe un câmp de luptă. Armele trosneau peste tot în jurul ei. Căzu, simțind o arsură pe spatele coapsei stângi. Nu se putea mișca din cauza șocului împușcăturii. Bărbatul care o nimerise trecu în fugă pe lângă ea.

Se îndrepta spre Ursa. Jo se ridică fără să simtă durere, dar piciorul rănit o împiedica să alerge suficient de repede. În lumina palidă a stelelor, o zări pe Ursa fugind spre camioneta lui Gabe. Aproape că ajunsese la ea, când bărbatul trase un foc de armă. Ursa se prăbuși. Jo se opri și își apăsă mâna peste gură pentru a-și înăbuși țipătul. Dar bărbatul știa că ea era acolo și se întoarse, țintind arma spre ea.

Gabe scoase un zbieret primordial de furie și deschise focul. Era în câmp deschis, trăgând spre bărbat pentru a-i distrage atenția de la Jo. Atacatorul se întoarse spre el cu arma pregătită, dar se împiedică și căzu la pământ înainte să apuce să tragă mai mult de două gloanțe.

Gabe era încă în picioare.

— La pământ! strigă el.

Jo se întinse pe jos și îl privi fugind înspre bărbat. Îi luă arma și îl percheziționă. Găsi încă o armă și i-o luă și pe aceea.

— Câți bărbați sunt? strigă el la Jo.

— Cred că doi. Ursa e rănită!

— Știu, dar rămâi la pământ!

Gabe fugi spre Ursa, cu arma pregătită.

Jo respiră ușurată când îl văzu vorbind cu fetița. Probabil că fetița era bine. Gabe o lăsă pe Ursa și fugi la Jo.

— Ești rănită?

— Numai puțin. Cum e Ursa?

El nu răspunse.

— Spune-mi!

— E grav.

— Dumnezeule!

Se ridică și fugi spre Ursa, târându-și piciorul stâng.

— Trebuie să rămâi jos! spuse el, fugind alături de ea. Am omorât doi atacatori, dar ar putea fi mai mulți.

Jo se lăsă la pământ lângă Ursa și Gabe se aplecă deasupra ei, căutând cu privirea alți potențiali dușmani. Ursa era pe spate. Jo nu avea nevoie de lumină să vadă unde era rănită. În lumina palidă a stelelor, văzu pata întunecată îmbibând materialul pijamalei ei cu Hello Kitty. Avea o singură împușcătură, pe partea dreaptă a stomacului. Respira, dar era în șoc. Corpul îi tremura și ochii ei se holbau la Jo, dar nu păreau să o vadă.

— Ai chemat ambulanța?

— Lacey a sunat la 911 când a auzit împușcăturile.

— S-ar putea să nu trimită și ambulanța!

— A auzit toate împușcăturile. O să trimită și ambulanță, spuse el, dar părea îngrijorat.

Își lăsă arma jos, ca să o sune pe Lacey.

— Poliția e pe drum? întrebă el. Și o ambulanță? Nu pentru mine. Ursa e rănită grav, zise și, după o pauză scurtă, continuă: Da, fata.

Mai ascultă câteva secunde, apoi închise apelul.

— Lacey a sunat de două ori, spuse el. Prima oară le-a zis că e nevoie de poliție. Când a auzit schimbul

de focuri, a sunat din nou și a zis că e nevoie de mai multe echipaje de poliție și de ambulanță.

— Și dacă nu ajung aici la timp? suspină Jo.

— Vor ajunge.

— Nimeni nu găsește drumul ăsta!

— Poliția locală știe unde e. Iar Lacey a zis că va suna înapoi să le spună că Ursa e rănită grav, spuse și își scoase tricoul. Presează rana cu el! Apasă ferm, dar nu atât de tare încât s-o doară.

Își luă din nou arma.

Jo ținea tricoul pe rană, neștiind clar cât de tare să apese.

— Dacă există o rană de ieșire?

— Probabil că există, spuse el. A tras în ea de-aproape.

Presând rana, Jo își trecu mâna pe sub corpul Ursei. Simți sânge curgându-i din spate. Glonțul ar fi putut să intre pe oricare parte. Își scoase tricoul și îl îndesă sub corpul Ursei, aplicând astfel presiune pe amândouă rănile.

— Vei fi bine, gândăcel, spuse ea, atingând cu buzele obrazul Ursei. Rămâi cu mine și cu Gabe, bine? Încearcă din toate puterile să rămâi cu noi.

Ursa era trează, cu ochii ațintiți la Jo.

— Nu… nu plânge, spuse ea clănțănind din dinți. Jo… nu mai plânge!

— Nu pot, spuse Jo. Îmi pare rău, dar nu pot.

Ursa o privi îndelung.

— P… plângi pentru că mă iubești?

— Da, te iubesc atât de mult!

Ursa zâmbi.

— Acesta e… al cincilea miracol. Asta era ceea ce voiam… voiam cel m… mai mult și l… am f… făcut să se întâmple.

Jo plângea și mai tare, iar Ursa lăcrima.

— Jo…

— Ce e?

— Dacă mor, să nu fii tristă. N… nu sunt eu, spuse ea.

— N-ai să mori!

— Știu. P… pot să mă întorc acum. Am văzut cinci miracole. Nu fi tristă, dacă se întâmplă!

— Rămâi aici! Vreau să te iau în plasament și poate să te adopt. Voiam să-ți spun…

— Da? ochii ei se aprinseră.

Arăta ca Ursa cea veselă, cea dintotdeauna.

— Ai să locuiești cu mine și cu Tabby în casa aceea frumoasă. Ți-ar plăcea?

— Da… dar mă simt prost. S-ar putea… s-ar putea să fiu nevoită să mă întorc în stele.

— Au ajuns! anunță Gabe.

Jo auzea un convoi de sirene în depărtare. Dar sunetul era prea departe. Ursa închise ochii.

— Ursa? o strigă Jo. Ursa, rămâi cu mine!

— Stele… murmură Ursa. Jo… pot să le văd.

— Ursa, nu! Rămâi cu noi!

Încercă să continue să preseze rănile Ursei, dar brațele ei nu mai aveau putere. Picioarele ei cedară. Căzu pe o parte și se rostogoli pe spate. Și ea putea vedea stelele. Unde era ursul? Unde era Ursa Mare? Care stele erau ale ei?

Gabe o ridică.

— Jo! Pierzi mult sânge! Pantalonii tăi sunt uzi de sânge!

Avea dreptate. Se luptase cu ceața din mintea ei de când bărbatul o împușcase. Închise ochii și lăsă întunericul să o cuprindă. Avea să o găsească pe Ursa. Avea să o găsească, chiar dacă era nevoie să urce până la cer și să o tragă dintre stele cu mâinile goale.

30

Ursa. Ursa. Ursa. Asta era formula sacră care o trezise din anestezie. Când deschise ochii, se aștepta să vadă o cameră de spital. Și nu-i era teamă. Mediul era mult prea familiar.

O asistentă de vârstă mijlocie care-i potrivea perfuzia o privi.

— V-ați trezit deja? Ne așteptam să mai dormiți cel puțin o oră.

— Știți cumva dacă fetița cu care am ajuns aici e bine?

— Nu sunt eu persoana potrivită să vă răspund.

— Înseamnă că v-au spus să nu-mi dați această informație.

— Cum vă simțiți? întrebă asistenta, luându-i încheietura pentru a-i verifica pulsul.

— Destul de bine pentru câte s-au întâmplat.

— Știți ce vi s-a întâmplat?

Probabil, asistenta voia să vadă dacă Jo era stabilă emoțional.

— Am fost împușcată în coapsă.

— Știți unde sunteți?

— În Marion?

— Sunteți în Saint Louis.

— Saint Louis?

— Nu vă amintiți? Ați fost adusă la acest spital cu elicopterul.

Acum, că auzea, își amintea. Crezuse că avea halucinații și auzise în vis huruitul puternic al unui elicopter.

— Cum e piciorul meu?

— Vi s-a făcut o transfuzie de sânge de câteva unități, iar operația a constat în reparații vasculare și de țesut. Vă va explica chirurgul când ajunge aici.

— A venit și cineva pe nume Gabriel Nash?

— Vă simțiți în stare să primiți vizitatori?

— Da, vreau să-l văd.

— Sigur vă simțiți suficient de bine?

— Da!

Asistenta ieși din cameră. Câteva minute mai târziu, ușa se deschise. Nu era Gabe. În schimb, intră un polițist în uniformă însoțit de un bărbat îmbrăcat în cămașă albă și pantaloni kaki. Fiecare dintre ei avea o armă, ceea ce însemna că cel în haine civile era detectiv. Aveau în jur de 40 de ani, dar nu semănau deloc unul cu celălalt. Polițistul avea aproape doi metri, ochi întunecați și păr scurt, brunet, iar detectivul era cu câțiva centimetri mai scund, cu ochi de o culoare deschisă și părul blondin strâns în coadă. Fețele lor solemne o făceau pe Jo să-și dorească să nu se fi trezit.

— Joanna Teale? întrebă detectivul.

— Da, zise ea.

— Eu sunt detectivul Kellen din Effingham, iar acesta este polițistul McNabb, adjunctul șerifului din Vienna.

— Trebuie să știu ce s-a întâmplat cu Ursa. A murit? Spuneți-mi!

— De unde știți că numele ei este Ursa? întrebă el.

— Ea mi-a spus.

— V-a spus numele ei întreg?

— Chiar îmi faceți asta? O să-mi puneți o sută de întrebări fără să-mi răspundeți la singura întrebare care contează?

— Nu vă putem răspunde, pentru că e încă în operație… sau la recuperare. Nu știm dacă va supraviețui.

Jo își puse mâinile pe obraji, singurul gest personal pe care-l putea face. Crezuse că Ursa murise pe proprietatea Kinney.

— Este aici… în acest spital?

După o pauză, detectivul răspunse:

— Da.

Celălalt polițist, McNabb, îl privi dezaprobator pe Kellen. Dintr-un oarecare motiv, nu voia ca detectivul să-i spună unde se afla Ursa.

— Știți de ce au împușcat-o acei bărbați pe Ursa? se interesă Jo.

— Vă rugăm să ne lăsați pe noi să punem întrebările, domnișoară Teale, spuse ofițerul McNabb.

— Vă simțiți suficient de bine? zise Kellen.

Ea consimți și, pentru următoarele 20 de minute, răspunse la întrebările lor. McNabb, care fusese la locul crimei, o întrebă în principal despre schimbul de focuri de armă, în timp ce Kellen puse accent pe povestea dintre Jo și Ursa. Deși nu spuseră, multe dintre întrebările lor încercau în mod evident să verifice declarațiile lui Gabe. În versiunea ei, Jo încercă să menționeze numele lui cât mai puțin posibil, dar cei doi polițiști îl aduceau frecvent în discuție.

— Era și Gabriel Nash acolo când s-a întâmplat asta? întreba deseori detectivul.

Când Jo povesti despre Ursa și cum ajunsese să locuiască cu ea, totul i se părea greșit chiar și ei. În ochii celor doi vedea că era judecată, și simțea asta și în întrebările lor. Pe măsură ce se desfășura interogatoriul, Jo începea să creadă că avea probleme serioase cu legea. Anxietatea combinată cu mult stres psihic și fizic o obosiră rapid. Polițiștii observară că Jo devenea incoerentă și deciseră ca, pentru moment, să se rezume la ce aflaseră.

— Gabe e aici? îi întrebă Jo înainte să plece.

— Era, acum o oră, spuse Kellen. Odihniți-vă!

El și ofițerul ieșiră.

Jo apăsă pe butonul de apel.

— Există vreo posibilitate să verificați dacă am un anume vizitator în sala de așteptare și să-l aduceți aici? o întrebă Jo pe asistentă când aceasta veni.

— E un membru al familiei?

— Nu.

— Momentan, nu au voie să vă viziteze decât membrii familiei.

— Nu eu trebuie să decid?

— Ar trebui să discutați cu doctorul care se ocupă de dumneavoastră.

— Bine, vreau să vorbesc cu el.

— Nu știu să vă spun când vine. O să vă vadă când face vizita.

Vizita în saloane. Jo știa ce înseamnă asta. Dar era prea obosită să se certe. Încetă să se mai împotrivească pastilelor și adormi.

Când se trezi, câteva ore mai târziu, își dădu seama că îl ratase pe doctor. Era disperată să afle vești despre Ursa, dar acum avea o asistentă nouă, care comunica și mai puțin decât cealaltă. Medicamentele analgezice pe care i le dădu o adormiră din nou.

Jo credea că visează când simți o sărutare pe obraz. Câștigă lupta cu pleoapele ei grele și văzu niște ochi verzi cunoscuți.

— Tabby!

— Treaba asta cu spitalul începe să devină plictisitoare, Jojo, spuse Tabby.

Privi spre fereastra întunecată și spuse:

— Hai, sărut-o! Are nevoie.

Se dădu la o parte și apăru Gabe, tras la față și cu o umbră de barbă. La început, el și Jo nu reușiră decât să se privească.

— Haide, Nash, sărut-o și gata! spuse Tabby.

El se aplecă și o luă în brațe. Se ținură în brațe mult timp înainte să o asculte pe Tabby și să se sărute scurt.

— Cum ați intrat? întrebă Jo. Nu mi-au permis să primesc vizitatori, de când m-am trezit.

— A reușit Tabby, spuse Gabe. În doar două minute, i-a convins pe paznici să deschidă ușa, după ce eu mă chinuisem toată ziua să fac asta.

— Cum ai reușit? o întrebă ea pe Tabby.

— Am spus că ești orfană și că ai supraviețuit cancerului și că nu ne ai decât pe noi.

— A fost foarte convingătoare, spuse Gabe. Asistenta de la recepție era gata să plângă.

— Am experiență cu căpcăunii din spitale, zise Tabby, pentru că Jo vine des prin locuri de-astea. Probabil că-i place mâncarea de spital.

— Cum ai știut că sunt aici?

— Gabe.

— Știam că-ți dorești ca Tabby să fie aici, îi explică el lui Jo, și numele ei era listat în baza de date a universității.

— Normal că sunt listată, spuse Tabby. Nu știi niciodată când un tip bine vrea numărul tău de telefon, îi făcu ea cu ochiul lui Gabe.

— Nu a putut găsi nimeni numărul fratelui tău, continuă Gabe.

— Bun, spuse Jo. E mai bine să nu știe.

— Trebuie să-l suni, insistă Tabby.

— Știi că tocmai și-a început rezidențiatul în Washington. Problemele mele de sănătate i-au dat suficient peste cap viața.

— Jo… spuse Gabe.

— Bine, o să-l sun. V-au spus ceva despre Ursa?

— Nu vor să-mi spună nimic, zise Gabe. Nici la știrile locale nu au pomenit nimic despre fetiță. Incidentul a fost descris ca tentativă de jaf. N-au zis decât că doi bărbați au fost omorâți și că un copil și o femeie au fost răniți și duși cu elicopterul la spital.

— Asta spune ceva, zise Jo. Ursa probabil că a supraviețuit operației! Dacă o fetiță ar fi murit în timpul unui jaf armat, mass-media ar fi aflat imediat!

— Ai dreptate, zise Tabby. Presa nu ratează nicio ocazie să exploateze tragediile în care sunt implicați copii. O astfel de știre probabil că ar ajunge și în Chicago.

— Gabe… spuse Jo.

— Ce este?

— Tocmai mi-am dat seama… ai omorât doi oameni. Ești bine?

— Da.

— Ce-i cu mutrele astea triste? zise Tabby, bătându-l ușor pe Gabe pe spate, după care continuă: Tipul ăsta e un erou. V-a salvat viața… ție și Ursei.

— Nu prea are dreptate, nu-i așa? Aproape că ați fost ucise amândouă. Dacă nu apăream atunci, Ursa n-ar fi fost împușcată.

— Nu te poți simți vinovat pentru asta. Nu aveai cum să știi, spuse Jo.

— Ba da, mă simt ca naiba. Ursa a ieșit din ascunzătoare ca să mă avertizeze pe mine. Habar n-aveam unde sunteți când a ieșit ea țipând din pădure. Am încercat să o acopăr, dar tipul de lângă ușa din față trăgea în mine când a ieșit celălalt pe ușa din spate. Nu puteam să trag în amândoi.

— A fost o situație imposibilă, spuse Jo.

— Dar voi v-ați descurcat bine, zise el. Când am intrat în casă cu poliția, am pus cap la cap ce făcuserăți. Ați așteptat până când au intrat în casă,

după care tu ai scos-o pe Ursa pe fereastră. Ar fi reușit să ajungă la adăpost și probabil că și tu. Nu spărseseră încă ușa camerei în care vă ascundeați. Ți-am găsit telefonul acolo. Era în continuare conectat la 911 și operatorii au auzit schimbul de focuri. Atunci au trimis elicopterele.

— Când mă gândesc la tine încuiată în camera aia cu Ursa… spuse Tabby și o îmbrățișă pe Jo, sărutând-o din nou pe obraz.

— Piciorul tău se va recupera? Probabil că osul nu e rupt, altfel ți l-ar fi pus în ghips.

— Rana a fost mai mult în țesutul vascular. Asistentele spun că voi fi bine, dar nu am apucat încă să vorbesc cu doctorul. Abia am putut să-mi țin ochii deschiși.

— Ai pierdut mult sânge, spuse Gabe. Azi-noapte, când ți-ai pierdut cunoștința… M-am temut că tu și Ursa veți muri.

— Mi-aș dori să o putem vizita, spuse Jo. Imaginează-ți cât de supărată trebuie să fie.

— Fii atentă aici, îi zise Tabby.

Scoase telefonul din poșetă, atinse ecranul și i-l arătă lui Jo. Era o poză cu Ursa zâmbind, la școală, și peste poză scria: DISPĂRUTĂ, URSA ANN DUPREE.

— Am verificat pagina asta în fiecare zi! spuse Jo.

— Probabil că dispariția ei a fost anunțată recent, presupuse Gabe.

— Ar fi trebuit să verific în continuare, oftă Jo.

— Și eu, zise și Gabe.

Jo luă telefonul din mâna lui Tabby și citi informațiile de sub poza Ursei. Dispăruse pe 6 iunie din Effingham, Illinois. Avea opt ani. Făcea nouă, pe 30 august.

— Nu pot să cred că are numai opt ani! spuse Jo.

— Știu, zise Tabby, luând telefonul. Asta înseamnă că e abia în clasa a treia.

— Nu se poate! zise Gabe.

— În prima seară în care am vorbit cu ea, a folosit cuvântul *salutare,* spuse Jo.

— Poate chiar este o extraterestră isteață în corpul unui copil, zise Tabby.

Un asistent intră să-i verifice semnele vitale lui Jo.

— Când pot să mă dau jos din pat? îl întrebă Jo.

— Mâine-dimineață intrați la terapie fizică, spuse el.

După ce plecă asistentul, Gabe se așeză pe marginea patului și îi luă mâna într-a lui.

— Au spus că avem voie aici numai câteva minute, așa că trebuie să-ți spun ceva.

— Nu poate fi ceva de bine.

— Nu e. Avem probleme. Dar e mai rău pentru tine, pentru că Ursa a dormit pe proprietatea unde tu stăteai cu chirie și pentru că ai luat-o cu tine pe teren.

— Asta ți-au spus polițiștii?

— Asta au insinuat, deși le-am spus că eu eram la fel de responsabil de faptul că am lăsat-o pe Ursa să rămână cu noi, zise el și-i strânse mâna. Nu-mi place deloc că îți spun asta când abia te recuperezi, dar trebuie. Dacă ai un avocat, dă-i telefon. Cred că te vor acuza de punerea unui copil în pericol.

Punerea unui copil în pericol. Nu era posibil. Nu, când nu făcuse altceva decât să-i ofere hrană, adăpost și iubire unei fetițe abandonate.

Dar apoi o văzu pe Ursa alergând sub stele. O armă trăgând din nou și din nou, Ursa prăbușindu-se la pământ. Totul, pentru că nu o predase poliției.

Își acoperi ochii cu brațul și plânse.

31

A doua zi dimineață, cineva ciocăni la ușa ei.

— Intră, spuse ea, trăgându-și cămașa de spital peste piciorul bandajat.

Îi aștepta pe Gabe și pe Tabby. Peste noapte dormiseră la un hotel din apropiere. În locul lor, intră îndrumătorul ei de doctorat.

— Așadar… când aveai de gând să-mi spui că ai fost împușcată și că era să mori? o întrebă Shaw.

— Niciodată, dacă era posibil. M-am gândit că te-ai săturat de problemele mele fără sfârșit.

— Nu m-am săturat și, dacă aș fi știut, aș fi venit aici într-un suflet.

Se așeză pe scaunul din fața ei.

— Fratele tău e aici?

— Am vorbit cu el aseară. A vrut să vină, dar i-am spus că sunt în regulă și că mă supăr dacă vine.

— Ești în regulă? spuse Shaw, privindu-i piciorul sprijinit.

— Da. Cum ai aflat?

— De la George Kinney. Poliția a fost nevoită să-l contacteze, pentru că totul s-a întâmplat pe proprietatea lui.

— Cred că au fost vești surprinzătoare… un schimb de focuri și doi tipi morți pe proprietatea lui.

— Momentul a fost prost. Soția lui murise în aceeași seară.

— Lynne a murit?

Sprâncenele albe ale lui Shaw se arcuiră.

— O cunoșteai pe Lynne?

— Nu, nu chiar.

El o privi cercetător pentru câteva secunde.

— George mi-a spus că ai adus pe cineva cunoscut lui în campus în acea zi… Gabriel Nash?

Jo încuviință.

— M-a ajutat să-mi mut lucrurile în noua casă.

— Mi-a spus că locuiește pe proprietatea alăturată. Familiile lor se cunosc de mult timp.

Așteptă ca Jo să-i explice de unde îl cunoștea pe Gabe, dar ea tăcu.

— …și că Gabe ți-a salvat viața.

— Atacatorul îndreptase pistolul spre mine, iar Gabe l-a împușcat pe tip înainte să mă ucidă.

— Dumnezeule! spuse Shaw, trecându-și degetele prin părul lui alb și mătăsos. Trebuie să-l cunosc pe acest bărbat și să-i mulțumesc.

— S-ar putea să ți se îndeplinească dorința. Trebuie să vină dintr-un moment într-altul.

— Vrei să plec?

— Nu, vizitele sunt singurul lucru care mă ajută să suport spitalizarea.

— Credeam că tratamentul bun face asta?

— Mi-a ajuns atâta tratament. M-am săturat deja.

— De ce nu mă surprinde? se relaxă el, rezemându-se cu spatele de spătarul scaunului. Am auzit că fetița e bine.

— Da?

— Nu ți-au spus?

— Nu. Nu vor să-mi spună nimic.

— Este la terapie intensivă, dar e în afara pericolului. Toți se așteaptă să supraviețuiască.

Dacă îndrumătorul ei de doctorat nu s-ar fi aflat pe scaun lângă ea, ar fi izbucnit în plâns de ușurare.

— Polițiștii i-au spus lui Kinney de ce o urmăreau pe Ursa acei bărbați?

Shaw sări în picioare.

— Cum, nu a fost împușcată din greșeală?

— Sunt sigură că au venit să o omoare.

— Le-ai spus asta polițiștilor?

— Le-am spus totul.

— Lui George i-au zis că pare să fi fost un jaf.

— Probabil spun asta pentru că e o anchetă penală și nu au voie să dea informații. Totul are legătură cu ceva ce s-a întâmplat în Effingham. Un detectiv de-acolo mi-a pus o mulțime de întrebări.

Ochii albaștri ai lui Shaw o priveau pătrunzător.

— Mi-a zis George că polițiștii l-au întrebat dacă știa că o fetiță locuia pe proprietatea lui.

Jo nu știa ce să răspundă.

— E adevărat? insistă Shaw.

— Da.

El își trecu din nou degetele prin păr.

— Cred că am probleme mari, spuse Jo.

— Ce naiba s-a întâmplat?

— Mi-a părut rău pentru ea. Într-o seară, a apărut acolo înfometată, într-o pijama murdară. În picioarele goale.

— Îmi amintesc… îi dăduseși șlapii tăi.

— Am sunat la poliție a doua zi, dar, când a sosit ofițerul, fetița a fugit în pădure.

— Dar asta a fost… când, cu mai mult de o lună în urmă?

— Știu.

El aștepta o explicație mai amplă.

— Nu voiam să ajungă în plasament. Auzi toate poveștile alea oribile…

— Erai sigură că părinții ei nu o căutau?

— Dacă o căutau, nu s-au dus la poliție. Am verificat pe internet în fiecare zi, în primele două săptămâni. Și deja… Știu că sună nebunește, dar chiar am început să țin la ea. Mă gândeam chiar să o iau eu în plasament.

— Dumnezeule, Jo, inima ta e prea mare pentru lumea asta crudă.

— Dacă o să fiu acuzată de ceva, o să fie implicată și universitatea?

— S-ar putea.

— Aș putea fi dată afară din facultate?

— Nu se știe niciodată, cu șeful nostru de departament, care e un țăcănit, zise Shaw, dându-și seama că Jo era devastată. Știi că eu am să lupt pentru tine. Știu prin ce ai trecut și cât de mult te-a schimbat tot ce ți s-a întâmplat.

De ce credeau cu toții asta? Tăcu, dar și-ar fi dorit să-i spună că ar fi procedat la fel, chiar dacă mama ei ar fi trăit și dacă ea, Jo, încă ar fi avut sâni și ovare. Ar fi iubit-o la fel de mult pe Ursa.

Shaw văzu că o tulburase și schimbă subiectul.

— Ai nevoie de ajutor cu încheierea cercetărilor tale?

— Ca să fiu sinceră, mă gândesc numai la rapoartele mele despre cuiburi, la calculator și la tot ce a rămas în casa aia.

— Și eu m-aș simți la fel. Și dacă mi-ar exploda capul, eu tot la datele mele de cercetare m-aș gândi.

— Nu mă îndoiesc.

— O să mă duc direct la casa Kinney când plec din Saint Louis. Am o cheie cu care pot să intru.

— Nu cred că mai există vreo ușă pe care să o descui.

— Iisuse, trebuie să ajung acolo!

— Nu e locul crimei? Crezi că vei putea intra?

— S-ar putea să am nevoie de ajutorul poliției locale. Rapoartele tale sunt la vedere?

— Sunt pe masă într-un dosar pe care scrie *Rapoarte privind cuiburile.*

— Presupun că asta înseamnă *la vedere.*

— Laptopul meu și binoclul sunt tot pe masă. Le poți duce și pe ele în campus, să le pui undeva în siguranță?

— Sigur. Și voiam să întreb… te-ar deranja dacă am termina noi monitorizarea cuiburilor tale active?

— Să mă deranjeze? Aș fi încântată! Dar nu ai timp pentru asta.

— Eu nu am, zise el frecându-și încheietura cotului afectată de artrită, cea pe care și-o rupsese cândva, gest care însemna că urma să spună ceva ce nu-și dorea să spună. Tanner și Carly au promis că vor veni să monitorizeze cuiburile tale cât timp ești în spital.

— Nu pot să locuiască în casă. Ți-am spus, ușile sunt dărâmate și sunt sigură că e considerată locul crimei.

— Voiau să campeze undeva, în apropiere.

Probabil, acolo unde Jo și Tanner făcuseră dragoste la pârâu, locul de camping preferat al lui Tanner de când i-l arătase mai demult un grup de studenți.

— Ești sigur că au timp pentru asta?

— Glumești? Când își termină propriile cercetări, studenții fac orice numai să nu înceapă să-și scrie teza de doctorat. Și oricum mi-au zis c-aveau în plan să meargă cu cortul.

— Dacă vor să-și ia o vacanță în care să muncească, le sunt recunoscătoare pentru ajutor.

— Iar Carly cunoaște siturile tale de cercetare. A lucrat și ea în multe dintre ele.

— Camerele pentru cuiburi pot fi luate de acolo dacă nu vor să le folosească. Și am totul marcat clar pe hărțile din fișiere.

— Sigur, spuse el. O să facem copii ale…

Cineva ciocăni la ușă.

— Intră, zise Jo.

În ușă apăru Gabe.

— Îmi cer scuze, spuse el văzându-l pe Shaw. Mă întorc mai târziu.

— Nu, rămâi. Gabe, el e îndrumătorul meu de doctorat, dr. Shaw Daniels. Shaw, el e Gabriel Nash.

Shaw sări de pe scaun și îi strânse mâna lui Gabe.

— Îmi pare bine să te cunosc! Mulțumesc că ai ajutat-o pe Jo! I-ai salvat viața! Și micuței!

Gabe nu protestă, dar ochii lui trădau un sentiment de vinovăție. Jo îl studie pe Shaw, căutând să vadă dacă acesta își dădea seama că Gabe semăna cu George Kinney. Dacă observase asemănarea, nu trăda asta prin nicio reacție.

— Te așteptam acum ceva timp, spuse Jo. Unde e Tabby?

Gabe îi aruncă o privire lui Shaw.

— Este… la magazinul de cadouri.

— Poftim? Sper să nu-mi cumpere nimic din bazaconiile alea la suprapreț! zise Jo.

Shaw se șterse pe frunte simulând un gest de ușurare:

— Slavă cerului că nu ți-am cumpărat balonu' ăla pe care scrie *Însănătoșire grabnică.*

— Tocmai voiam să spun: doar dacă nu cumva îmi ia un balon.

— Fir-ar să fie! făcu Shaw aplecându-se și îmbrățișând-o ușor. Ar fi bine să plec. Vreau să trec pe la casa Kinney să mă asigur că cercetarea ta e pe mâini bune.

— I-am pus mapa cu *Rapoarte privind cuiburile* în sertarul cu dosare de la birou, spuse Gabe. Iar poliția mi-a dat voie să-i iau laptopul și binoclul și să le bag în sertarul de jos, care are încuietoare. Am ascuns cheia într-o cutie de agrafe de birou din sertarul de sus.

— Îmi place tipul ăsta, îi spuse Shaw lui Jo. Se gândește la siguranța datelor ca un om de știință.

— S-a contaminat, presupun, spuse Jo, zâmbind spre Gabe.

— Sper să ne reîntâlnim curând, zise Shaw, dând mâna din nou cu Gabe. Hai să bem o bere cândva, fac eu cinste.

— Sună grozav, zise Gabe.

Era mai relaxat decât îl văzuse Jo vreodată în preajma unui străin. Timpul petrecut cu Tabby avea acest efect asupra oamenilor.

— Pare un tip pe cinste, spuse Gabe după ce Shaw plecă.

— Este. El e motivul pentru care am rămas la Universitatea din Illinois în loc să-mi depun candidatura pentru alt program de doctorat. Voiam să lucrez neapărat cu el, zise ea și întinse brațele spre el. Vino-ncoace și sărută-mă!

— Spui asta doar pentru că sunt proaspăt ras și irezistibil.

— Știi bine.

Se sărutară, ea rămânând cu piciorul sprijinit de perne.

— Mă bucur să văd că te-ai dat jos din pat.

— Și eu. Ce se întâmplă cu Tabby? De ce păreai neliniștit când ai spus că e la magazinul de cadouri?

— Nu-ți scapă nimic, nu-i așa? Ești exact ca Ursa. Nu puteam să fac nicio mișcare în preajma voastră.

— Ce mișcare ai fi vrut să faci?

— Nu știu, pentru că nu am încercat niciodată, spuse el și se așeză pe scaun. Așadar… în legătură cu Tabby…

— Ah!

— Da.

— O, Doamne, ce trăsnăi mai face acum?

— A furat bluza unei cameriste din vestiarul angajaților de la hotelul nostru…

— Poftim?

— A pus la cale ceva care să pară oficial…

— *Ce* să pară oficial?

— Îi cumpără Ursei un cadou și se preface că e curier și are o livrare de la o florărie. Vrea să încerce

să o vadă pe Ursa.

— Ursa este la terapie intensivă. Ușa o să fie încuiată.

— Am încercat s-o opresc, spuse el.

— Tabby nu poate fi oprită când îi vine câte-o idee. Ți-a povestit că odată a reușit să intre cu un miel în spital?

— Stai, ai spus *un miel*?

— Da. Animalele mari sunt specialitatea ei în medicină veterinară. Unul dintre mieii din turma pe care o cerceta își pierduse mama și ea îl hrănea cu biberonul. Știe că îmi plac puii animalelor de fermă cu care lucrează, așa că, la două zile după ce mi-au fost extirpați sânii, a suit mielul în mașină, a luat și biberonul și a venit la Chicago. L-a băgat pe furiș în salonul meu de spital. A scos mielușelul dintr-o geantă de umăr, l-a pus la mine pe pat și mi-a dat biberonul cu lapte. *Vezi, mi-a spus, cine are nevoie de sâni? Există și alte feluri de a alăpta.*

Gabe își feri privirea și clipi.

— Știu… zise Jo. Am plâns ca un bebeluș. La început a crezut că plângeam pentru că eram supărată. Dar mi-a plăcut gestul ei. A fost unul dintre cele mai nebunești lucruri pe care le-a făcut vreodată.

— M-a convins să ies cu ea aseară când am plecat de la spital, începu și Gabe să povestească. Voia să exploreze zona și am ajuns…

— …în vreun loc ciudat.

— Da!

— Dă-mi voie să ghicesc. Un salon de masaj pentru hipioți? Un bar de karaoke japonez?

— Te-a dus în astfel de locuri?

— Când eram în Chicago. M-a convins să fac multe lucruri ciudate când mama era pe moarte. Spunea că trebuie să-mi amintesc că există o lume mare și minunată dincolo de granițele țării mele pricăjite – a folosit exact cuvintele astea. Am crezut mereu că Tabby ar trebui să scrie romane.

— Știu. Meseria de veterinar nu pare potrivită pentru ea.

— Are și mai mult sens ce spui, când știi că a crescut într-un apartament, la oraș. Abia dacă a pus

piciorul pe un fir de iarbă, iar acum va lucra cu vaci, cai și oi. Tatăl ei are un atelier auto și lui i se pare cel mai amuzant lucru din lume.

— Îl deranjează alegerea făcută de Tabby?

— Nu, chiar am vrut să spun *amuzant.* E un tip pe cinste, ciudățel, așa ca ea. El le-a crescut pe Tabby și pe cele două surori ale ei de unul singur după ce s-a despărțit de mama lor.

— Tabby e genul de personaj care i-ar fi plăcut lui Arthur.

— Povestește-mi unde te-a dus aseară.

— Mai întâi am fost la un restaurant galez care se numea *local public,* unde am mâncat și am băut la o masă comună.

— Uau, cum ți s-a părut asta?

— A fost distractiv, fie că-ți vine să crezi sau nu. Am cunoscut doi tipi foarte drăguți și așa am ajuns la un bar gay.

— Asta e atât de tipic pentru Tabby!

— Ce e atât de tipic pentru Tabby? zise Tabby, vârând capul pe ușă.

Intră, purtând încă bluza albastră de cameristă.

— Ai văzut-o pe Ursa? întrebă Gabe.

Se așeză pe pat.

— A fost cât pe ce!

— Ai trecut de ușile de la terapie intensivă? o întrebă Jo.

Ea încuviință.

— Am cumpărat un balon și un animal de pluș și i-am scris pe un bilet: *Ursa, te iubim! Însănătoșește-te repede!* L-am semnat: *Îmbrățișări și sărutări, Jo, Gabe și Tabby.* Animalul de pluș era o pisică vărgată, apropo… nu e super?

— Zi mai departe! o îndemnă Jo.

— M-am dus la doamna de la registratura spitalului, dar nu o avea pe Ursa pe listă. S-a uitat la jucăria pe care voiam să i-o dau Ursei și m-a întrebat dacă pacienta pe care o căutam era un copil. Eu am spus că da, iar doamna a spus că, probabil, Ursa era la spitalul de copii, la distanță de câteva străzi. A verificat, dar nu era nici pe listele de-acolo.

— Ciudat…

— Așa mi-am zis și eu. M-am dus la terapie intensivă să o caut, dar ușile erau încuiate. Am așteptat până când a ieșit o asistentă cu un tip într-un scaun cu rotile…

— Nu pot să cred că ai făcut asta!

— Ba da. M-am strecurat rapid înăuntru. Și, înainte să-și dea seama cineva că nu aveam ce să caut acolo, am început să mă uit după Ursa. Atunci mi-am dat seama în ce salon era.

— Cum ți-ai dat seama? zise Gabe.

— Era păzit de un polițist.

— Un polițist! repetă Jo.

— Ești sigură că era în acel salon? o întrebă Gabe.

— Înainte să ajung la ușă, m-a oprit o asistentă și m-a întrebat cine sunt. Am spus că am un cadou pentru Ursa Dupree. Că trebuie să-i livrez o jucărie și un balon și să-i cânt un cântecel. Am presupus că polițistul o supraveghea pe Ursa, așa că m-am îndreptat repede spre el. Asistenta a strigat: *Opriți-o!* și… ghici ce s-a întâmplat?

— Dumnezeule! spuse Jo.

— Da, polițistul și-a îndreptat arma spre mine. M-au dus la un birou de securitate și mi-au pus o groază de întrebări – printre altele, de unde am știut în ce salon era fetița, ceea ce confirmă că Ursa chiar era în acel salon. Probabil că nu au dus-o la spitalul de pediatrie, pentru că polițiștii s-au gândit că era evident că putea fi găsită acolo.

— Și ce minciună le-ai spus agenților de securitate ca să scapi? întrebă Jo.

— Nu i-am mințit. Ar fi fost periculos. Le-am spus că am cunoscut-o pe Ursa prin tine și că eram supărată că personalul de la spital nu voia să mă lase să o văd. Am recunoscut că am pus la cale tot acest plan ca să pot intra la ea.

— Și ce-au zis?

— Mi-au cerut să le spun numele și adresa, dar încercau doar să mă sperie. Au zis că mă arestează dacă mai încerc să intru la ea.

— Nu pot să cred! se miră Jo. Ursa e păzită de poliție!

— Eu pot să cred, spuse Gabe.

— Și eu, zise și Tabby, aplecându-se apoi și adăugând în șoaptă: Pun pariu că cei din guvern știu că un extraterestru a intrat în corpul Ursei Dupree!

32

Jo se uitase pe toate revistele din sala de așteptare de la terapie intensivă, chiar și pe *Garden & Gun,* ceea ce ar fi amuzat-o pe mama ei pacifistă și pasionată de grădinărit. Scaunul ei preferat era cel aflat lângă o masă de care-și putea sprijini piciorul bandajat. Făcea exerciții din oră în oră, mergând în cerc prin încăpere, cu ajutorul cârjelor. Se ducea până la toaleta pentru persoanele cu handicap a sălii de așteptare ca să facă duș și să se spele pe dinți și dormea pe canapea. Mânca atunci când Gabe îi aducea mâncare. El stătea încă la hotelul din apropiere și îi spăla și îi usca hainele în camera lui în fiecare seară.

Tabby ar fi vrut să stea cu Jo să aștepte, dar nu putea să se mai învoiască de la muncă. Gabe ar fi vrut s-o convingă să plece. Spunea că poliția nu ar fi lăsat-o niciodată să o vadă pe Ursa, dar Jo nu putea accepta asta. Avea nevoie să o vadă iar pe Ursa. Știa, fără urmă de îndoială, că și Ursa voia să o vadă pe ea.

Prin spital se răspândiseră zvonuri despre așteptarea ei. În a treia zi, medicul care o îngrijea pe Jo veni să discute cu ea. Îi spuse că risca o infecție din cauza stresului și poate cheaguri de sânge pentru că stătea jos atât de mult. Tot în a treia zi veniră și cei de la serviciile de securitate ale spitalului. Îi spuseră să plece, dar Jo le răspunse că nu renunță până nu o vede pe Ursa. O amenințară că aveau să aducă poliția să o ia de-acolo, dar asta nu se întâmplase încă.

Jo se uita după toți cei care intrau pe coridorul către salonul Ursei. Observase polițiști și oameni îmbrăcați oficial care intrau pe ușile de la terapie intensivă. O femeie cu părul cărunt și o tunsoare afro o vizita frecvent, iar Jo bănuia că era terapeutul Ursei, numit de autorități. La început, tipa o evaluă pe Jo cu o aparentă detașare. Dar în a treia zi, în privirea ei părea să se citească admirație, în ciuda voinței ei.

În a patra zi de așteptare, Gabe veni să-i aducă masa de prânz. Avea cearcăne, iar pomeții îi păreau mai proeminenți. Ținea legătura cu Lacey și cu mama

lui, dar nu le spusese că Jo fusese externată după trei zile.

Își dădu jos rucsacul și se așeză lângă ea.

— Curcan, brânză provolone, avocado și salată verde pe pâine din tărâțe de grâu, spuse el, înmânându-i o pungă albă de hârtie.

— Nu mănânci și tu?

— Nu mi-e foame.

— Mi-aș dori să pleci acasă.

— Mi-aș dori să încetezi cu nebunia asta, spuse el.

— Nu pot.

— Probabil că nici nu mai e aici. Sunt sigur că au mutat-o.

— Trebuie să fie încă aici. Femeia cu tunsoarea afro a intrat acum o oră.

— N-ai de unde să știi dacă femeia cu tunsoarea afro are vreo legătură cu Ursa!

— Eu cred că are. Se holbează mereu la mine.

— Toată lumea se holbează la tine, pentru că ceea ce faci tu e o nebunie. Trebuie să pleci de-aici și să-ți cauți un avocat.

— Nu am nevoie de avocat.

În loc să se certe din nou pe acest subiect, el clătină din cap și privi în altă parte.

— Mi-ai adus haine curate?

— Da, dar sunt încă umede.

În timp ce ea își termina sendvișul, el închise ochii și se rezemă de spătarul scaunului. Jo îl sărută pe obraz.

— Nu vrei să te întorci la păsările tale? spuse el, cu ochii încă închiși.

— Nu pot în cârje, iar Tanner și Carly termină munca de teren în locul meu.

El deschise ochii și o privi.

— Credeam că vrei să te asiguri că fac totul ca la carte.

— Tanner chiar o să facă totul ca la carte.

— De unde știi?

— Se folosește de cuiburile mele ca să-i intre din nou în grațiile lui Shaw. Shaw a fost furios când Tanner mi-a dat papucii după ce am fost diagnosticată, de parcă aș fi fost contagioasă.

— Tot nu pot să cred că a făcut asta.

— Eu pot. Tanner e…

Ușile de la terapie intensivă se deschiseră. Jo întâlni privirea pătrunzătoare a femeii cu tunsoare afro. Tipa purta o fustă gri-deschis cu o cămașă de culoarea piersicii care se potrivea frumos pe pielea ei maronie. Avea formele lui Lacey, masivă și puternică, dar nu era atât de înaltă ca ea.

Se îndreptă direct spre Jo și Gabe.

— Joanna Teale, corect?

— Da, răspunse Jo.

— Iar tu trebuie să fii Gabriel Nash, continuă femeia, oprindu-se în fața lor.

— Da, confirmă el cu voce încordată.

Își încrucișă brațele la piept și o privi pe Jo.

— Așadar… de câtă vreme ești aici?

— Astăzi e a patra zi, spuse Jo.

— Și asta în urma unei operații. Ești la fel de încăpățânată ca ea.

— Ca Ursa?

— Cine altcineva? N-am cunoscut niciodată un copil mai încăpățânat.

— Știu cum te simți, spuse Jo. Și cu mine s-a purtat ca un catâr mult timp și, până la urmă, m-am hotărât să cedez eu.

— Știi, prima oară când am auzit povestea, nu-mi puteam imagina de ce ai făcut ce ai făcut. Cum ai putut să nu o duci la poliție o lună întreagă? Cum de nu ți-ai dat seama că greșești?

— Știam că greșesc.

— Dar mica extraterestră v-a încețoșat mintea… cu puterile ei, corect?

— Încă spune că e extraterestră?

— O, da, știu totul despre planeta ei. Se numește Hetrayeh, iar pielea locuitorilor ei arată ca lumina stelelor.

— Ți-a spus și despre cele cinci miracole?

— Cu siguranță. Știi de ce nu s-a întors pe planeta ei după al cincilea miracol?

— Cum a explicat asta?

— A spus că a decis să rămână când a aflat că o iubești. Al cincilea miracol a făcut-o să rămână, în loc

să se întoarcă.

Jo nu putea continua s-o mai privească.

Femeia aşteptă să-şi revină.

— Vrei să-ţi spun un mic secret? Spune Hetrayeh de la coadă la cap!

Jo şi Gabe se priviră unul pe celălalt, încercând să rezolve ghicitoarea.

— Nu e uşor, nu-i aşa? spuse femeia. Oamenilor cu o minte obişnuită le ia ceva timp.

— Eyarteh? spuse Gabe.

— Un sunet ca *th* nu poate fi inversat decât dacă inserăm o vocală. Încearcă asta la sfârşit.

— Earth[13]! spuse Jo.

Femeia încuviinţă. Jo încercă să rostească de la coadă la cap şi numele Ursei.

— Ursa Ann Dupree este Earpood Na Asru. A spus că ăsta e numele ei de extraterestră.

— Aţi prins ideea, spuse femeia. Dar face asta rapid. Daţi-i o carte şi poate citi cuvintele invers la fel de rapid ca atunci când le citeşte corect.

Femeia zâmbi când văzu expresia încurcată de pe feţele lui Jo şi Gabe.

— Nu, nu este extraterestră. Dar, într-un fel, este… cel puţin pentru noi ceilalţi. E un geniu. În clasa întâi, IQ-ul ei era peste 160.

— Asta explică atât de multe! zise Jo.

— Nu-i aşa? zise femeia şi întinse mâna spre Jo. Eu sunt Lenora Rhodes de la Serviciile pentru Copii şi Familie.

Jo şi Gabe îi strânseră mâna.

— Mi s-a atribuit sarcina imposibilă de a afla de la Ursa ce s-a întâmplat în noaptea în care a fugit de-acasă.

— Nu vrea să-ţi spună nimic? o întrebă Jo.

Lenora trase un scaun şi îl aşeză în faţa lor.

— A spus că-ţi zice doar ţie, Jo. De cinci zile încercăm, iar ea zice că numai ţie îţi va spune.

— Isteaţă! concluzionă Gabe.

— Atât de isteaţă, încât mai am puţin şi-mi smulg părul din cap, afirmă Lenora. Am să vă spun ce ştiu despre ea, iar în schimb, voi mă ajutaţi.

— Are familie?

— Singurele rude în viață sunt o bunică dependentă de droguri care locuiește într-o rulotă și un bunic cu Alzheimer care trăiește într-un azil de bătrâni. Are și un unchi a cărui adresă este necunoscută, pentru că e căutat de poliție.

— Dacă nu are unde să meargă, aș vrea să o iau eu în plasament.

— S-o luăm încet. Cu pași mici. Ești de acord să vorbești cu ea?

— Sigur că da. Știi ce s-a întâmplat cu părinții ei?

Lenora privi în jur, asigurându-se că nu asculta nimeni. Se aplecă în scaunul ei.

— Știm totul despre părinții ei. Au crescut amândoi în Paducah, Kentucky. Ursa a moștenit probabil inteligența tatălui ei, Dylan Dupree. Avea un potențial uimitor, fusese unul dintre acei copii care aveau succes în toate, până când s-a îndrăgostit de Portia Wilkins, în anul doi de liceu. Cumva, unul dintre cei mai deștepți copii din acel liceu s-a încurcat cu unul dintre cei mai problematici. Portia era extrem de frumoasă… poate asta explică situația.

— Sau era la fel de isteață ca el, iar asta l-a atras, spuse Jo. Mulți copii isteți intră în belele.

— Adevărat. Oricare ar fi răspunsul, totul a început să meargă prost pentru Dylan după ce a început să iasă cu Portia. A început să consume droguri și alcool, notele lui au scăzut și intra deseori în bucluc. În vara dintre al treilea și al patrulea an de liceu, Portia a rămas însărcinată. Când ambele lor familii au refuzat să le susțină decizia de a păstra copilul, Dylan și Portia au fugit. Au urcat pe munte, au ieșit din statul Kentucky și au ajuns în Effingham, Illinois.

— S-au căsătorit? întrebă Jo.

— Da, dar abia după ce s-a născut Ursa. Portia era chelneriță, iar Dylan lucra pentru un antreprenor. Când Ursa avea doi ani, veniturile lor erau suficiente ca să se mute într-un apartament decent. Nu există documente care să ateste vreo arestare, dar noi credem că Dylan și Portia consumau droguri și alcool în mod frecvent.

— De ce credeți asta? întrebă Jo.

— Pentru că Dylan s-a înecat și i s-au găsit droguri puternice în sânge. Asta s-a întâmplat când Ursa avea cinci ani.

— Biata Ursa, spuse Gabe.

— Prietenii cu care se afla la lac au mărturisit că era drogat când a intrat să înoate. Ursa era pe mal cu mama ei, care și ea era drogată.

Când un cuplu ieși din lift, Lenora tăcu. Așteptă să treacă și să intre pe ușile de la terapie intensivă, după care continuă.

— Dylan era liantul familiei și, când el a murit, totul s-a destrămat. Timp de trei ani, Portia a avut tot timpul probleme. A fost dată afară din mai multe locuri de muncă, arestată pentru infracțiuni legate de droguri și anchetată pentru cecuri false. Și-a pierdut și permisul după ce a fost prinsă conducând sub influența alcoolului. Când Ursa era în clasa a doua, cei de la școală au denunțat-o pe Portia pentru neglijență. Ursa venea la școală în haine murdare și a fost găsită de mai multe ori rătăcind pe terenul școlii mult după ce programul școlar se încheiase. Comportamentul ei devenise din ce în ce mai ciudat…

— Copiii deștepți sunt deseori considerați ciudați, spuse Jo.

— Au luat și asta în calcul. Dar întrerupea des orele. Citea cuvintele invers în mod obsesiv și ridica mâna pentru a le povesti profesorilor lucruri nebunești.

— Era plictisită, spuse Gabe. Vă puteți imagina ce înseamnă un curriculum de clasa a doua pentru un copil cu un asemenea IQ?

Lenora zâmbi.

— Îmi place cum îi luați amândoi apărarea. Dar, când un copil se poartă așa, este de obicei un semn al unei situații stresante acasă. În timpul anchetei privind mediul familial, asistenții sociali au aflat că de fapt Ursa se îngrijea singură. Știa să gătească mâncăruri simple, cum ar fi macaroane cu brânză, și-și făcea temele, se pregătea pentru școală, ajungea la stația de autobuz fără s-o ajute nimeni. Hainele ei erau murdare pentru că nu se putea duce singură la spălătorie. După moartea lui Dylan, Portia a fost nevoită să se mute

într-un apartament de doi bani, unde nu avea nici mașină de spălat, nici uscător de rufe.

— Asistenții sociali s-au gândit să o ia de lângă mama ei? întrebă Jo.

— Situația trebuie să fie foarte gravă pentru ca asta să se întâmple. Au decis că ceea ce se petrecea nu era neapărat atipic pentru un copil crescut de o mamă singură. Ceea ce nu știau însă era că Ursa mințea când o întrebau dacă mama ei consuma droguri sau alcool. Dependența de droguri a Portiei o făcea să se prostitueze pentru banii care-i erau necesari. Era chelneriță la un bar-restaurant…

— Cum se numea restaurantul? întrebă Jo.

— Nu e locul în care v-ați oprit în noaptea schimbului de focuri!

— Știi și despre asta?

— Știu tot, spuse Lenora. Credem că Ursa mai fusese în acel restaurant, dar nu pentru că mama ei muncise acolo. Ultima slujbă a Portiei fusese într-un local rău famat unde găsea bărbați care o ajutau să continue să se drogheze. Pentru că nu avea permis de conducere, o prietenă care era chelneriță în același loc o ducea deseori la serviciu și înapoi acasă. Într-o zi din luna iunie, tipa s-a dus s-o ia pe Portia de la apartamentul ei, dar nu i-a deschis nimeni. Portia nu a mai venit la serviciu două zile la rând și-atunci prietena ei l-a convins pe proprietarul apartamentului să o lase să arunce o privire înăuntru. Au găsit un bilet pe frigider în care scria că Portia a plecat cu un prieten s-o ducă pe Ursa în vacanță în Wisconsin.

— Asta se întâmpla după ce se terminase școala? întrebă Jo.

— Da, Ursa nu era la școală. Dar prietena Portiei nu cunoștea niciun prieten care să le fi putut duce în Wisconsin. Mai știa și că Portia și Ursa nu ar fi plecat fără haine. I-a bătut la cap o săptămână pe polițiști, dar când ei au început în sfârșit să-i pună întrebări, a dat înapoi. S-a speriat, pentru că și ea consuma droguri și se prostitua. După aceea, polițiștii au lăsat baltă cazul.

— Când era vorba despre viața unei fetițe? se miră Jo.

— Nu aveau niciun indiciu, iar mama ei lăsase un bilet. Și în a doua săptămână au rămas și fără probe, pentru că proprietarul apartamentului în care locuia Portia i-a aruncat toate bunurile și a făcut curat în apartament, pentru chiriași noi. Portia nu mai plătise chiria de două luni.

— Poliția nu ar fi trebuit să-l lase pe proprietar să facă asta, zise Jo.

— Și-au dat și ei seama acum două săptămâni, când cadavrul Portiei a fost găsit într-o excavație.

— Iisuse! exclamă Gabe.

— Au aflat cum a murit?

— Cadavrul era deja descompus, dar există indicii, are răni pe partea dreaptă a capului. Gradul de descompunere a cadavrului se potrivește cu data la care Portia a dispărut. Probabil că a murit pe 6 iunie, noaptea.

— Iar Ursa a ajuns în curtea din fața casei mele pe 7 iunie, își aminti Jo.

Lenora încuviință.

— Și acum o săptămână v-ați oprit în Effingham pentru a lua cina și ați observat că Ursa părea speriată de un bărbat. Probabil că acel bărbat i-a sunat pe cei doi care v-au urmărit până acasă. Ați spus la poliție că Ursa a zis: O *să te omoare și pe tine,* chiar înainte ca bărbații să tragă cu armele.

— Acei bărbați au ucis-o pe Portia? întrebă Gabe.

— Probabil, răspunse Lenora, și credem că Ursa a văzut ce s-a întâmplat.

— De ce e păzită Ursa, dacă presupușii ucigași sunt acum morți? se miră Jo.

— Cine știe dacă erau implicați doar ei? Poate că bărbatul care vorbea la telefon a luat și el parte la crimă. Credem că Ursa știe cine e acel bărbat și ce s-a întâmplat în noaptea în care a murit mama ei, zise Lenora și se aplecă mai aproape de Jo. Ca să aflăm povestea asta, avem nevoie de ajutorul tău.

— Când?

— Astăzi. Siguranța ei e în mâinile tale, Joanna. Trebuie să o convingi să vorbească.

33

Paznicii le deschiseră ușile lui Jo și Gabe. Dar existau reguli. Nu aveau voie să discute despre ce se întâmplase în noaptea în care murise mama Ursei decât dacă detectivul Kellen și polițistul McNabb erau de față. Poliția trebuia să fie de față la declarația Ursei, pentru a se asigura că fetița nu era obligată sau influențată să spună anumite lucruri. Iar Jo și Gabe nu aveau voie să-i spună Ursei nimic despre trecutul ei. Și, cel mai important, nu aveau voie să dezvăluie nimic despre descoperirea cadavrului mamei ei. Lenora le spusese că dacă Ursa afla acest lucru, ar fi putut povesti evenimentele în altă variantă.

Jo se apropie în cârje de recepția de la terapie intensivă, când un balon argintiu îi atrase atenția. Era legat de o pisicuță vărgată de pluș. În clipa aceea se îndepărtă de Lenora Rhodes și de Gabe.

— Jo, ce faci? îi strigă Gabe.

Trebuia să ajungă rapid acolo, să ia cadoul.

— Nu aveți voie aici, îi atrase atenția un bărbat. Doamnă…

Jo își rezemă o cârjă de corp și apucă pisicuță de pluș, înfruntându-i pe angajații indignați.

— De ce nu a ajuns acest cadou la Ursa?

Nimeni nu știa să răspundă.

— Ați citit biletul? Este scris clar numele ei. Ar fi însemnat mult pentru ea să-l primească, în loc să-l lăsați să zacă aici o săptămână.

Jo îi privi pe toți, pe rând.

— De ce nu i-ați dat balonul și pisicuța acestui copil bolnav, care avea nevoie de ele?

— Noi am vrut să i le dăm… se bâlbâi o asistentă medicală.

— Dar nu li s-a permis, completă Lenora.

— De ce nu?

— Cred că știi de ce.

— Voiați să ne ștergeți cu buretele… pe Gabe, pe Tabby și pe mine. Voiați să ne ștergeți din memoria ei.

— Ne-am gândit că, dacă-i amintim de voi, mai mult o s-o doară decât s-o ajute, spuse Lenora.

— Nu-i corect! *Eu* sunt cea care are necazuri!

Jo ținea pisicuța lângă mânerul cârjei, iar balonul se lovea ritmic de capul ei.

Lenora scoase un sunet de dezaprobare și clătină din cap.

— Până la urmă, chiar te potrivești cu Ursa, nu-i așa?

Continuară să înainteze pe coridor, pe lângă saloane ocupate în mare parte de oameni în vârstă conectați la aparate. Gândindu-se că o s-o vadă pe Ursa, Jo simți un gol în stomac, apoi îl observă pe polițistul care stătea în ușa salonului unde se afla fetița. Agentul se ridică în picioare, cu mâna pe tocul armei.

— E-n regulă, îl liniști Lenora. Au permisiunea mea să intre.

Polițistul o privi întrebător.

— Fata mea nu va vorbi dacă nu facem asta, spuse ea. Cred că am stabilit suficient de clar.

Polițistul se dădu la o parte, făcându-i loc lui Jo. Ursa stătea în pat, resturile prânzului fiind împrăștiate pe masa rulantă din dreptul ei. Studia atentă perfuzia din braț.

— O, n-ai să faci asta aici, domnișoară! spuse Lenora. Nici măcar să nu te gândești să o scoți din nou.

Ursa își ridică privirea, vinovată. Dar când îi văzu pe Jo și pe Gabe, pe chipul ei se citi bucuria pură.

— Jo! Gabe! strigă ea.

Jo se apropie de ea pe cât de rapid îi permiteau cârjele. Așeză pisicuța de pluș pe pat și o îmbrățișă pe Ursa. Plânseră și se strânseră în brațe câteva minute. Apoi o îmbrățișă și Gabe pe fetiță, în timp ce Lenora și o asistentă îi priveau din pragul ușii.

Când Gabe și Ursa se despărțiră, Jo îi arătă fetiței pisicuța și balonul.

— Astea sunt din partea lui Tabby.

Ursa își lipi pisoiașul de obraz.

— Îl ador! Arată ca Cezar! Tabby e aici?

— A stat aici multă vreme, dar a trebuit să se întoarcă la serviciu, îi explică Jo.

— Și tu și Gabe stați aici de mult timp?

— De când s-a întâmplat totul, spuse Jo.

Ursa se uită încruntată la Lenora.

— Știam eu! Știam că sunt aici!

— M-ai prins, domniță, spuse Lenora. Dar asta numai pentru că voiam să ai timp să-ți revii.

— O să mă lași să locuiesc cu Jo și cu Tabby?

— Haide să ne bucurăm de momentul prezent, îi propuse Lenora, după care se așeză pe un scaun, într-un colț.

— Ai de gând să-ți termini prânzul? o întrebă asistenta pe Ursa.

— Nu-mi place!

— Tu ai cerut macaroane cu brânză.

— Mie-mi plac cele în cutie albastră, spuse Ursa, dacă au o anumită formă sunt mai delicioase.

— Încercați macaroanele cu forme din *Războiul Stelelor,* îi sugeră Jo asistentei.

— Nu cred că avem așa ceva la bucătărie, spuse femeia, luând tava de pe masă.

— Acum, că Jo este aici, poate să-mi aducă ea, zise Ursa.

Jo dădu masa la o parte și se așeză pe marginea patului. Gabe își aduse un scaun mai aproape. Jo o luă pe Ursa de mână.

— Te simți bine?

Ochii ei căprui se umplură de tristețe.

— Urs-Mic e mort?

Jo îi ținu mâna strâns între palmele ei.

— Da. Îmi pare foarte rău.

Un hohot izbucni din pieptul fetiței și lacrimile începură să-i curgă pe obrăjori.

— Sunt așa mândră de el! spuse Jo. El ne-a salvat pe amândouă. Știi asta, nu?

Ursa încuviință, plângând.

— Când o să te faci mai bine, îi vom face o slujbă de înmormântare, cum merită.

— Cu o cruce?

— Pot să fac eu una, propuse Gabe.

— Unde e acum? îl întrebă ea.

— E îngropat în pădure, lângă casa Kinney, spuse el.

Ursa începu să plângă și mai tare, iar Jo o îmbrățișă din nou.

— Ce-ai pățit la picior? o întrebă Ursa ștergându-și lacrimile.

— Unul dintre bărbații ăia m-a împușcat în coapsă.

Ursa începu iar să plângă.

— Îmi pare rău, Jo! E vina mea! E vina mea că tu ești rănită și că Urs-Mic a murit!

— Nu, nu este! Nimic din ce s-a întâmplat nu e din vina ta. Să nu crezi niciodată așa ceva.

— Trebuia să-ți fi spus! Știam că ne urmăresc…

— Erai speriată. E-n regulă.

Ursa îl privi pe Gabe.

— Poliția a spus că tu i-ai ucis.

— Da, zise el.

— Vei avea probleme?

— Nu.

Jo scoase niște șervețele din cutia de pe masă și șterse năsucul înfundat al Ursei. Cu un șervețel curat, îi șterse lacrimile.

— Te iubesc, Jo, îi mărturisi Ursa.

— Și eu te iubesc, gândăcel.

Fetița zâmbi și zise:

— Mi-ai spus așa în noaptea în care am fost împușcată. Atunci mi-am dat seama că mă iubești.

— Mama mea îmi spunea gândăcel, chiar și după ce am crescut.

— Aș vrea creioanele mele colorate. Tocmai m-am gândit la ce aș putea desena.

— Ce anume?

— Un gândăcel al iubirii. Va fi roz cu puncte violet. Va avea ochi mari și antene lungi.

— Sună drăgălaș.

— O să desenez inimi roz și roșii peste tot în jurul lui.

— Există o papetărie lângă hotelul meu, spuse Gabe. Ce-ai zice să-ți aduc niște creioane colorate și hârtie?

— Nu acum! Trebuie să rămâi! zise ea și se întoarse spre Jo. Am uitat! Am uitat să-ți spun de ce am rămas după al cincilea miracol.

— De ce ai rămas?

— Pentru că am decis să stau cu tine. Când ai spus că mă iubești și că poate o să mă adopți, mi-am dorit

asta mai mult decât orice. Chiar mai mult decât să mă întorc pe propria mea planetă. Eram printre stele când am decis să mă întorc.

— Erai?

— Da! Totul era sclipitor și negru și foarte frumos. Dar nu te voiam decât pe tine și am încercat să mă întorc la tine.

Jo o sărută pe obraz.

— Mă bucur că te-ai întors.

Ursa îi aruncă o privire Lenorei.

— Nu rămân dacă nu mă vor lăsa să stau cu tine.

— Să nu ne gândim la asta încă, bine? o îndemnă Jo.

— Ba mă gândesc la asta tot timpul! Când au mințit și au spus că nu erai aici, am încercat să fug ca să te găsesc.

— Chiar de două ori, precizează Lenora.

— Asta-mi amintește de ceva, interveni Gabe.

Scotoci în rucsac și scoase o carte cam jerpelită, *Iepurașul care voia să fugă de acasă.*

— Uite ce ți-am adus!

— Mi-o citești? spuse Ursa.

— Bineînțeles!

Jo făcu schimb de locuri cu Gabe, pentru ca el să-i poată arăta pozele în timp ce-i citea.

— Mi-o mai citești o dată? Te rog! îi ceru Ursa din toată inima, când Gabe termină de citit.

El o luă de la început. Povestea avea același efect liniștitor ca atunci când i-o citise la casa Kinney. Ursa era aproape adormită când Gabe termină de citit. El și Jo o mângâiară pe braț până când Ursa adormi profund.

Lenora se îndreptă spre pat.

— Calmantele i-au fost reduse, dar încă îi provoacă somnolență. Și emoțiile prin care trece o obosesc, zise ea și privi spre ușă. Ei bine, trebuie să mănânc ceva înainte să ajungă ceilalți aici, așa încât, cu părere de rău, vă rog să vă întoarceți în sala de așteptare. Ursa nu are voie să primească vizitatori nesupravegheată.

În timp ce se întorceau de la terapie intensivă, Lenora spuse:

— A mers bine. Se simte foarte confortabil cu voi doi. Cred că o veți convinge să-i spună lui Josh Kellen tot ce știe.

O asistentă le deschise ușile exterioare.

— Josh Kellen nu urăște nimic mai mult decât pe ucigașii de copii, spuse Lenora. Trebuie să rezolve cazul, mai adăugă, gesticulând spre scaunul pe care Jo își petrecuse zilele în sala de așteptare. Luați loc și, vă rog, nu plecați nicăieri. De îndată ce ajunge toată lumea aici, intrăm cu toții să vorbim cu Ursa. E bine că va fi odihnită.

Jo și Gabe se așezară unul lângă celălalt în sala de așteptare.

— De ce am sentimentul că voi face un lucru mizerabil? spuse Jo.

— Pentru că va fi mizerabil, răspunse el. Trebuie s-o facem să vorbească despre uciderea mamei ei.

— Nu la asta mă refeream. Simt că suntem forțați să o păcălim. Este îngrozită la gândul că o vor despărți de noi, iar ei vor folosi această amenințare în avantajul lor.

— Încearcă să rezolve o crimă, Jo.

— Știu, dar aici e vorba de o fetiță. Nu e doar un instrument care să le rezolve cazul.

34

Două ore mai târziu, Lenora Rhodes aproape că fugea dinspre lift către ușile de la terapie intensivă.

— Ce se întâmplă? întrebă Jo.

— S-a trezit și a văzut că nu sunteți acolo. Iar face o criză.

— Pot să ajut, zise Jo.

— Nu, e mai bine dacă învață că accesele de furie nu duc nicăieri.

Intră în grabă pe ușă.

— Ce naiba? se miră Jo.

— Da, i se alătură Gabe. De ce să nu-i oferi unei copile bolnave ocazia să se simtă mai bine, mai ales când trebuie să vorbească despre mama ei moartă?

— Pentru că sunt niște căpoși!

Din nou, se așezară și se puseră pe așteptat. Jumătate de oră mai târziu, ieșiră din lift detectivul Kellen, ofițerul McNabb și o femeie cu părul oxigenat și lung până la umeri. Jo și Gabe se ridicară de pe scaune.

— Dumneaei este dr. Shaley, spuse Kellen arătând spre femeia blondă. Este psihologul desemnat Ursei.

Jo și Gabe îi strânseră mâna.

— Am auzit că ai stat de veghe, i se adresă Shaley lui Jo. M-a impresionat loialitatea ta. Patru zile într-o cameră de așteptare, într-un spital! Am auzit că te spălai în baia de-aici.

— Cei cărora nu le este ascultată vocea au nevoie de cineva care să vorbească pentru ei, zise Jo.

— Te referi la Ursa?

— Da, la Ursa mă refer.

— De ce presupui că nu este ascultată?

— Pentru că cere de o săptămână întreagă să mă vadă și nu i s-a permis.

— Încercăm să facem ce e mai bine pentru ea, nu doar în prezent, dar și pentru viitor.

— Știi… este conștientă că e vorba de viitorul ei și e suficient de inteligentă încât să știe ce e mai bine pentru ea. Când a fugit în iunie, cred că era în

căutarea unui nou cămin. Voia să și-l aleagă ea, în loc să-l primească fără să fie întrebată.

Shaley și cei doi polițiști erau sceptici.

— Și crezi că-i poți oferi căminul pe care și-l dorește? o întrebă Shaley.

— Mi-ar plăcea la nebunie să o fac. Dar este decizia ei.

— Nu are nici măcar nouă ani, interveni McNabb.

— Și ce fel de alegere e asta, din moment ce ești singura variantă pe care a încercat-o? insistă Shaley. Există multe familii minunate unde ar putea fi dată în plasament, oameni care ar fi încântați să-i ofere un cămin excelent.

— Sper să ai dreptate, îi zise Jo. Dacă nu-i place, o să fugă… și s-ar putea să nu dea peste oameni buni a doua oară.

— Știm ce încerci să faci, Joanna. Ai încredere în noi, spuse Shaley, după care plecă însoțită de cei doi bărbați.

— Te vom chema odată ce stabilim că Ursa se simte suficient de bine încât să dea o declarație, spuse Kellen înainte să-i urmeze pe ceilalți în aripa de terapie intensivă.

Jo își dorea să arunce cu o cârjă după ei.

— *Te vom chema!* Vezi cum suntem folosiți?

— Liniștește-te, o îndemnă Gabe. O să ai numai probleme dacă le vorbești așa.

— De ce? Tot ce am spus este adevărat. Ursa *își căuta* un nou cămin. Acesta era rolul celor cinci miracole, să-și dea timp să se decidă și să ne dea și nouă timp să ne apropiem de ea.

— Jo… nu ești singura persoană din lumea asta care o poate iubi.

— Știu! Dar de ce să căutăm mai departe, când deja avem ceva ce ne dorim amândouă?

— Ai fi un părinte singur, în primul rând. Vor încerca să o trimită în plasament la o mamă și un tată.

— Ce naiba vrei să spui? De ce e mai bine? Și ce zici de un cuplu gay? L-ar lua în considerare?

— Jo…

— Ce este?

— Te pierzi cu firea. Ai stat prea mult timp în camera asta. Trebuie să ieși de-aici și să te odihnești.

— Nu înainte să o convingem să vorbească. Ne vor mai lăsa s-o vedem după ce poliția rezolvă cazul de crimă? Poate că ne păcălesc și pe noi.

— Nu ne-au spus niciodată că putem să o vedem și după aceea.

— Știu, spuse și se lăsă pe spate în scaun. Fir-ar să fie!

Gabe se așeză lângă ea și o luă de mână.

Câteva minute mai târziu, Lenora ieși și o văzu pe Jo ghemuită în scaun.

— Ești bine? Te simți în stare să faci asta?

Jo nu avea de ales. Dacă nu o convingea pe Ursa să-și spună povestea, nu ar mai fi văzut-o niciodată. Dacă o convingea, măcar mai avea o șansă.

— Da, mă simt în stare.

Lenora îi conduse în aripa în care se aflau saloanele de terapie intensivă. Detectivul Kellen, polițistul McNabb și paznicul discutau încet, în afara câmpului vizual al Ursei. Dr. Shaley era în salon și vorbea cu fetița.

— Jo! țipă Ursa când o văzu.

Sări în genunchi, întinzând furtunul perfuziei.

— Ai grijă! o atenționă o asistentă. N-o să-ți placă dacă o să trebuiască să ți-l pun la loc!

O trase pe Ursa înapoi, așezând-o pe perne.

Jo își lăsă cârjele jos și o luă pe fetiță în brațe.

— De ce ai plecat? scânci Ursa la pieptul ei.

— Ne-au spus că trebuie să plecăm. Noi n-am vrut.

Ursa se retrase din brațele ei și îi întoarse asistentei o privire ucigătoare.

— M-ai mințit! Ai spus că nu știi de ce au plecat!

Asistenta ieși din încăpere bombănind:

— Fata asta are să-mi scoată peri albi!

Ochii Ursei erau roșii. Plânsese mult.

— Ți-ai scos perfuzia? o întrebă Jo.

— Voiam să vă găsesc pe tine și pe Gabe! zise Ursa încuviințând.

— Am fost tot timpul afară, în sala de așteptare. Să nu-ți mai scoți perfuzia! Te doare când ți-o pune la loc, nu?

— Da! Sunt oameni răi aici! M-au ținut numai în pat!

— Au fost nevoiți, pentru că nu au putut să o sedeze, explică Lenora.

Pentru că voiau să o țină trează să dea declarații.

— Vreau să plec! spuse Ursa. Urăsc locul ăsta! Vreau să merg cu tine și cu Gabe!

— Încă nu te-ai făcut bine, o liniști Jo.

— Pot să merg cu voi, când o să mă fac bine? Vă rog!

Jo nu avea de gând să o mintă.

— Mi-aș dori să poți merge, dar nu e decizia mea.

Dr. Shaley strânse din buze, în mod vădit nemulțumită de răspunsul lui Jo.

— Dar a cui decizie este? insistă Ursa.

— Ursa, ai musafiri, interveni Lenora pentru a-i distrage atenția. Le dai voie să intre?

— Cine? zise Ursa privind suspicioasă către ușă.

— Ți-l amintești pe Josh Kellen?

— Bărbatul cu arma?

— Poartă armă pentru că este ofițer de poliție, o lămuri dr. Shaley. Este unul din băieții buni.

Spusese toate astea pe tonul potrivit discuției cu un copilaș. Or, Ursa era mai inteligentă decât ei toți.

Lenora ieși din încăpere și-i invită pe Kellen și pe McNabb înăuntru. Jo îl privi pe Gabe. Părea la fel de descurajat ca ea. Doi polițiști, un consilier și un psiholog care urmau să se holbeze la Ursa în timp ce ea avea să vorbească despre moartea mamei ei.

Ochii Ursei erau plini de spaimă. Știa de ce se aflau acolo toți acei oameni.

Lenora se apropie de patul ei.

— Ursa… Jo și Gabe vor să le spui ce s-a întâmplat în noaptea în care ai fugit.

Ursa o privi înmărmurită pe Jo, de parcă, din senin, vedea în ea un dușman. Cu un gest, Jo îl îndemnă pe Gabe să se așeze de o parte a patului Ursei, în timp ce ea se așeză pe cealaltă parte. El înțelese intenția ei. Se așeză aproape de fetiță, prezența lui și a lui Jo împiedicând-o să-i vadă pe ceilalți patru oameni.

Jo o luă pe Ursa de mână.

— Toți vrem să te protejăm, spuse ea. Și, ca să putem face asta, poliția trebuie să afle ce s-a întâmplat în noaptea în care ai fugit de-acasă.

— Știi de ce am plecat de pe Hetrayeh. Am plecat de-acasă ca să-mi iau doctoratul.

— Ursa… Știu că *Hetrayeh* înseamnă *Earth,* scris invers.

— Am fost nevoită să fac asta! Oamenii de pe Pământ nu pot pronunța numele planetei mele. Noi nu folosim cuvinte.

— Mi-ai spus și numele tău, citit invers.

— Nu înțelegi? Fac tot ce obișnuia Ursa să facă. Creierul ei este creierul meu.

— Joanna… interveni dr. Shaley.

Jo se uită la ea.

— Nu e nevoie să vorbim despre asta acum. Încerc să o ajut, spuse Jo, după care se întoarse din nou spre Ursa. Cei de-aici trebuie să afle ce s-a întâmplat, pentru că le e teamă să te lase să pleci. Sunt îngrijorați că ai putea fi căutată și de alți bărbați.

— I-ai ucis tu, zise Ursa uitându-se la Gabe.

— I-am ucis pe toți? întrebă el.

Ea încuviință.

— Cum rămâne cu bărbatul pe care l-am văzut la restaurant? zise Jo.

Ursa nu răspunse.

— Polițiștii se tem că ar putea fi periculos. Le e teamă pentru tine… și ne e teamă și nouă, mie și lui Gabe.

— Gabe i-a ucis pe cei mai răi, spuse Ursa.

— Dar de ce i-a sunat bărbatul de la restaurant și le-a spus că ești acolo?

— Era prietenul lor.

Detectivul Kellen se apropie, atrăgând în mod inoportun atenția Ursei.

— Știi cum îl cheamă pe acel bărbat? o întrebă Kellen.

— Spune-i! o îndemnă Jo. E-n regulă.

— Dacă-i spun, o să plece?

— Nu. Poliția trebuie să știe ce s-a întâmplat cu mama ta.

— Eu nu am mamă, spuse Ursa cu vocea stinsă.

Jo o strânse de mânuță.

— Te rog, spune-le și gata. Îți face rău să ții totul în tine. Nu o face pentru ei, pentru mine sau pentru Gabe. Fă-o pentru tine!

— Le-am spus că nu le povestesc nimic, dacă nu-mi dau voie să locuiesc cu tine și cu Tabby în Urbana.

— Ne ocupăm și de asta, zise Lenora.

Jo își reprimă dorința de a-i spune Lenorei că mințea.

— Am să fug, dacă nu mă lăsați, îi zise Ursa Lenorei.

— Știu. Mi-ai zis de mai multe ori, spuse Lenora.

Jo își puse mâna pe obrazul Ursei.

— Spune-ne, ca să te putem scoate din spital fără să ne mai temem pentru tine. Uită că sunt toți aici! Spune-ne doar mie și lui Gabe! De ce ai fugit în noaptea aceea? I s-a întâmplat ceva mamei tale?

— Nu era mama mea!

— Portia nu era mama ta?

Ursa reacționă la auzul numelui, aparent surprinsă că Jo îl știa. Dar Jo nu voia să-și facă griji că încălca vreo regulă de-ale lor. Trebuia să-și urmeze instinctele.

— De ce spui că Portia nu era mama ta?

— Pentru că era mama Ursei. Eu încă nu ajunsesem în corpul ei. Nu am intrat în el decât după ce au ucis-o bărbații ăia.

— Pe mama ta?

— Pe Ursa.

— Și ce s-a întâmplat cu Portia?

— Pe ea au ucis-o prima.

— Ai văzut când s-a întâmplat asta?

— Ursa a văzut. Și, când am intrat în corpul ei am văzut și eu, pentru că eram în mintea ei.

Cumva, Jo reuși să continue fără să plângă.

— Spune-mi ce ai văzut în mintea ei! Spune-mi tot ce s-a întâmplat în noaptea aceea!

Ursa își mută privirea de la Jo. Luă pisoiașul de pluș pe care i-l trimisese Tabby, acesta fiind singurul obiect care o putea ajuta să se gândească la altceva, și își lăsă capul pe spate punându-și animalul de pluș peste față.

— Ursa… spuse Jo.

Ursa își apăsă pisoiașul pe față cu amândouă mâinile și închise ochii.

— O să-i spun Cezar, zise ea. Îmi place cum miroase, e parfumul lui Tabby.

Cu grijă, Jo îndepărtă jucăria de pe chipul Ursei și o așeză pe pătură.

— Ursa, poți să faci asta! Spune-ne mie și lui Gabe ce s-a întâmplat în noaptea aceea!

Dar fetița continua să se uite la pisoiașul de pluș.

— Ce-ar fi să te prefaci că scrii o piesă de teatru? zise Gabe. Ursa îl privi alertă, aparent intrigată de sugestia lui.

— Care e primul lucru care se întâmplă? întrebă el.

— Este noapte și eu mă cobor dintre stele, spuse ea. Caut un corp pe care să-l folosesc.

— Și apoi? continuă el.

— Văd o fetiță sărind de la fereastra unei clădiri, zise și, observând șocul din ochii lui Jo, explică: Nu era chiar așa de sus! Fetița aterizează în niște tufișuri, continuă ea, întorcându-se din nou spre Gabe. Așa se alege cu câteva vânătăi. Este speriată, pentru că o urmăresc doi bărbați. Vin după ea, o prind și o strâng de gât. Îi văd cum o omoară.

Privind-o pe Jo, trecu brusc de la piesa de teatru la realitate… la fantezia care devenise realitatea ei.

— Atunci am intrat în corpul Ursei, pentru că am urât faptul că trebuise să moară. Am vrut ca trupul ei să fie viu, chiar dacă ea nu mai era.

— Ce s-a întâmplat după ce ai intrat în corpul ei? o întrebă Jo.

— Mai întâi a trebuit să o fac să respire din nou, cu ajutorul puterilor mele. Am vindecat-o și apoi m-am ridicat. Știam că acum bărbații aveau să creadă că eu eram Ursa, așa că am fugit. Am câștigat avans, pentru că erau cam speriați că Ursa era din nou în viață. Lângă casa Ursei era o benzinărie și am fugit acolo. Am văzut o camionetă… ca a lui Gabe, dar mai mare…

— O camionetă cu remorcă descoperită? întrebă Gabe.

Ea dădu din cap încuviințând.

— Era parcată pe partea laterală a magazinului din benzinărie și m-am urcat în spate. Erau niște lucruri acolo, sub care m-am putut ascunde. Îmi era teamă să mă mișc și, deodată, proprietarul camionetei s-a suit în mașină și a pornit la drum. Cred că a intrat pe șoseaua care duce spre Champaign-Urbana, parcă 57? Îmi era foarte teamă, pentru că mașina mergea atât de repede… iar eu eram într-un corp nou.

Jo și Gabe se uitară unul la celălalt.

— Așa v-am găsit, spuse Ursa. Quarcurile mele au fost cu siguranță responsabile de asta. Fac să se întâmple lucruri bune, ca acesta.

— Cum, mai exact, m-ai găsit? întrebă Jo.

— Camioneta era pe șosea de foarte multă vreme. Înainte să se oprească, a intrat pe un drum cu hârtoape. Mai târziu am aflat că se numea Turkey Creek Road.

— Ce culoare avea camioneta? întrebă Gabe.

— Era roșie.

— Era mai veche, cam ca a mea?

Fetița încuviință.

— Probabil că era camioneta lui Dave Hildebrandt. Proprietatea lui este peste drum de a mea.

Detectivul Kellen avea un carnețel în mână.

— Dave Hildebrandt? repetă el în timp ce nota.

— Da, spuse Gabe. Călătorește prin împrejurimi ca să caute piese auto. Reconstruiește mașini.

— Dave te-a văzut? o întrebă Gabe pe Ursa.

Fetița clătină din cap.

— Dar m-a speriat. Când a ajuns acasă, a început să țipe la cineva. S-au certat rău.

— Trebuie să fi fost Theresa, soția lui, presupuse Gabe.

Kellen își luă din nou notițe în carnețelul lui.

— Când te-ai dat jos din camionetă? o întrebă Jo.

— Am așteptat până când s-au oprit țipetele. Dar, când m-am dat jos, un câine imens a lătrat la mine. Am fugit, pentru că-mi era teamă să nu mă muște. M-am oprit când am dat de apă.

— Turkey Creek? zise Gabe.

— Da, dar atunci nu știam cum se numește. Am mers de-a lungul cursului său și am ajuns acolo unde

șoseaua se termină pe un deal, chiar lângă casa lui Jo… vreau să spun, casa Kinney. Îmi era prea teamă să mă apropii de casă, așa că am intrat în magazie. Era un pat acolo – de fapt, doar o saltea – și m-am culcat. Cred că am dormit mult timp. Când m-am trezit, era lumină și am văzut un cățelandru… era Urs-Mic, zise ea și ochii i se umplură de lacrimi. Primul meu prieten. Urs-Mic a fost primul meu prieten după ce am coborât dintre stele. Și acum e mort!

35

Acum știau cum ajunsese Ursa din Effingham la casa închiriată de Jo. Dar încă lipsea o mare parte din povestea ei… partea cea mai rea. De ce sărise de la fereastra apartamentului ei? Jo detesta faptul că o forța să continue, dar polițiștii nu aveau să o lase în pace până când nu rezolvau cazul Portiei Dupree.

Gabe șterse chipul înlăcrimat al Ursei cu marginea cearșafului și Jo o luă de mânuță.

— Hai să terminăm cu asta! Spune-ne mie și lui Gabe de ce a trebuit să sari de la fereastră.

— *Ursa* a făcut asta. Era încă în propriul ei corp când s-a întâmplat.

— Bine, spune-mi de ce a fost nevoită Ursa să facă ceva atât de periculos.

— Ți-am spus. Cei doi bărbați încercau să o omoare.

— Cine erau?

— Cei pe care i-a ucis Gabe.

— Spune-mi numele lor!

Ursa se întoarse spre Kellen, conștientă că numele lor contau cel mai mult pentru el.

— Cel care era mai scund se numea Jimmie Acer… oamenii îi spuneau Ace. Iar cel mai puternic se numea Cory. Ursa nu-i știa numele de familie, pentru că nu-l mai văzuse niciodată.

— Nu-l mai văzuse niciodată înainte de acea noapte? insistă Jo.

— Nu.

— De ce erau Jimmie Acer și Cory în apartamentul Ursei?

— Pentru că… începu fetița, dar își feri privirea de Jo, degetele ei răsucind colțul cearșafului.

— Făceau lucruri despre care mama Ursei i-a spus fetiței să nu povestească?

Ursa încuviință, cu capul plecat.

— Tu nu ești Ursa, deci tu poți să ne spui.

— Presupun că ai dreptate, zise fetița ridicând privirea.

— Ce ne poți spune despre Ace și Cory?

— Ace era acolo pentru că… era mereu acolo. Și el… știi tu…

— Ce?

— Intra cu mama Ursei în camera ei. Mama ei spunea că dădeau o petrecere când făceau asta.

Umbra de rușine din ochii ei trăda faptul că ea știa foarte bine ce se întâmpla în dormitor.

— Și Cory de ce era acolo?

Ursa își coborî din nou privirea.

— Venise cu Ace. La petrecere.

— Se droga?

— Se purta de parcă ar fi fost drogat și bea bere. Aștepta…

Se aplecă și luă din nou pisoiașul vărgat de pluș, pentru ca degetele ei să aibă ceva cu care să se joace.

— Cory aștepta să intre în dormitor cu mama Ursei?

— Da, spuse Ursa.

— Ursa ce făcea?

— Se uita la televizor în sufragerie. Era un film… cel în care gemenele se întâlnesc în tabără.

— *Capcană pentru părinți.*

— Ursei îi plăcea filmul acela.

— Cory era în aceeași cameră cu Ursa?

— Da, spuse Ursa, privind în jos spre pisoiașul vărgat.

— Spune-mi ce făcea Cory, spuse Jo.

— Tot râdea la film și spunea că era stupid. Asta a înfuriat-o pe Ursa.

— Și apoi?

Ursa o privi în sfârșit pe Jo, implorând-o din ochi să nu continue.

— Te rog, spune-mi! Va fi bine.

Lacrimile îi picurau dintre gene.

— A pus mâna pe Ursa în locul în care nu avea voie. Ea i-a spus să se oprească și l-a împins. El a spus că o să-i dea cinci dolari dacă-l lăsa. Spunea că Ursa o s-ajungă oricum ca mama ei și că, dacă tot o să fie o târfă, ar trebui să înceapă de mică… pentru că fetele sunt mai drăguțe când sunt mici…

Gabe își acoperi gura cu palma.

— Și ce a făcut Ursa? continuă Jo.

— A zis că mama ei nu era o târfă. Dar Cory a râs. Ursa s-a enervat și a închis televizorul. A încercat să se ducă în camera ei, dar Cory a prins-o de braț. A împins-o pe canapea și…

Lacrimile ei erau acum însoțite de suspine.

— El a încercat să-i dea jos pijamaua. Ea țipa și-l lovea…

Jo era prea afectată ca să o mai întrebe ceva și atunci Kellen continuă în locul ei:

— Ce s-a întâmplat? Spune-ne!

— Mama Ursei a ieșit din dormitor, zise fetița plângând, îi striga să se dea jos de pe Ursa și a ridicat un scaun și l-a lovit pe Cory în spate cu el. Ace a înșfăcat scaunul din mâinile ei, dar Cory i l-a smuls imediat. A lovit-o pe mama Ursei în cap cu el, zise fetița acoperindu-și fața. A lovit-o foarte tare! Ea s-a prăbușit pe podea și din cap îi țâșnea ceva… Creierul, bănuiesc… țâșnea din ea…

Jo o trase pe Ursa la pieptul ei și o ținu în brațe.

Dar pentru Kellen nu era suficient.

— De ce ai fugit? întrebă el. Te-au amenințat?

— Nu eram eu! țipă Ursa.

— De ce a fugit Ursa?

— Ace îl înjura pe Cory și spunea că Ursa a văzut și că va spune totul la poliție. Cory a zis că nu, fetița n-o să spună nimic, și a înșfăcat-o pe Ursa. A luat-o de gât și-a strâns-o tare. Ursa știa că voia s-o omoare. L-a lovit cu piciorul și l-a mușcat și a scăpat. A fugit în camera ei și a sărit pe fereastra deschisă.

— Avea o plasă de țânțari? spuse Kellen.

Ursa clătină din cap, ștergându-și obrajii cu palmele.

— Proprietarul nu voia să pună plase, chiar dacă mama Ursei voia. Obișnuiau să se certe în legătură cu asta.

— Cum îl cheamă pe bărbatul din restaurant? întrebă Kellen. Ai spus că era prieten cu Ace și Cory.

— Nu știu dacă era și prietenul lui Cory. Era prietenul lui Ace. Obișnuia să vină la petrecerile cu Ace și cu mama Ursei.

— Și cum îl cheamă?

— Nu știu sigur. Uneori îi spuneau Nate și alteori îi spuneau Todd.

— Nathan Todd! zise detectivul lovind carnețelul cu dosul palmei. Acum l-am prins!

— Îl știi? îl întrebă Gabe.

— O, da, îl știu. Iar telefonul pe care l-am găsit asupra cadavrului lui Ace arată că primise un apel de la Todd aproximativ la momentul la care vă aflați în restaurant. Cu identificarea Ursei, pot să-l arestez.

— Pentru ce? întrebă Gabe.

— Complicitate la tentativă de omor.

— Nu o să fie dificil să dovediți? insistă Gabe.

— Avem metodele noastre, zise el punând carnețelul în buzunarul de la pantaloni, după care se apropie de Gabe. Trebuie să vă mulțumesc, domnule Nash, spuse el strângându-i mâna. Am scăpat de doi nemernici periculoși. Mi-ați făcut treaba mult mai ușoară.

Pe Jo o neliniștea faptul că îl felicita pentru uciderea a două ființe umane. Dar ea privea lumea altfel decât majoritatea celorlalți, fiind crescută de părinți pacifiști.

Jo absorbise multe dintre filosofiile părinților ei, iar una dintre ele era principiul după care copiii aveau dreptul să afle adevărul, pe cât era posibil. Se gândise deseori cât de diferită ar fi fost viața lui Gabe dacă ar fi crescut cunoscând adevărul, știind că avea doi tați care îl prețuiau.

Jo se ridică de pe pat.

— Înainte să plecați cu toții, aș vrea să spun ceva.

Toți cei prezenți în cameră – detectivul, polițistul, psihologul și asistentul social – se întoarseră spre ea. Gabe părea neliniștit și poate că avea dreptate să fie. Jo era prea extenuată ca să poată să-și dea seama cu adevărat dacă ceea ce urma să facă avea să fie cel mai bun lucru pentru Ursa.

— Presimt că acesta este singura ocazie în care oamenii care decid soarta Ursei se află în același loc, zise ea și, uitându-se la cei doi polițiști, adăugă: Știu că voi nu decideți unde va ajunge Ursa, dar contează pentru viitorul ei dacă eu voi fi acuzată sau nu de ceva.

— Haideți să purtăm această discuție în sala de așteptare, propuse Lenora.

— De ce? Ursa vrea să știe ce se întâmplă și știți că poate face față, spuse Jo și se uită din nou la cei doi polițiști. Dacă sunt acuzată de ceva, aș putea să fiu dată afară din universitate.

— Ești sigură? spuse Gabe.

— Îndrumătorul meu de doctorat mi-a confirmat temerea asta. Înainte să-mi decideți soarta, le spuse ea celor doi polițiști, vreau să știți ce s-ar putea întâmpla dacă mă acuzați. Recunosc că am luat decizii greșite în legătură cu Ursa, dar tot ce am făcut a fost din compasiune. Vă rog, asigurați-vă că pedeapsa e proporțională cu infracțiunea, înainte să-mi distrugeți viața… și pe a Ursei… Pentru că, dacă o să fiu acuzată de ceva, nu o să mai am nicio șansă s-o iau în plasament.

— Vreau să mă iei în plasament! țipă Ursa.

— Știu, gândăcel. Lasă-mă să termin, bine? o liniști Jo, după care se întoarse spre Lenora și dr. Shaley. Vouă… am mai multe lucruri să vă spun. Trebuie să mă asigur că Ursa nu va fi bântuită de îndoieli legate de mine, dacă cineva o s-o mintă în viitor, zise ea și făcu un pas în spate, în așa fel încât Ursa să-i poată vedea bine chipul. Chiar aici, în fața Ursei, vă rog să mă lăsați să o iau în plasament. Aș vrea să depun și cererea pentru adopție. Permiteți-mi să vă spun ce mă califică…

— Joanna, încercă Lenora să spună, nu e nici momentul, nici…

— Te rog, dă-mi o șansă! Primul lucru care mă recomandă este faptul că o iubesc și știu că nici un alt candidat la adopție nu ar putea spune asta. În al doilea rând, pe noi două ne leagă această tragedie. Înțelegerea mea față de lucrurile prin care a trecut o va ajuta să se vindece. În al treilea rând, părinții mei mi-au lăsat moșteniri considerabile când au decedat, așa că am resursele financiare necesare să cresc un copil ca părinte singur. În al patrulea rând, nu consum alcool, nici droguri și nu am avut niciodată probleme cu legea, nici măcar o amendă de parcare, în al cincilea rând…

— Cred că am auzit suficient, o opri dr. Shaley.

— Partea asta e importantă, reluă Jo. În al cincilea rând, părinții mei au fost oameni de știință și m-au învățat să prețuiesc natura și să fiu curioasă în legătură cu lumea în care trăim. Ursa strălucește în mediul natural și științific, pentru că îi satisface nevoia de stimulare intelectuală. Scopul meu este să devin profesoară într-o universitate de prestigiu și nu-mi pot imagina un mediu mai bun decât cel academic pentru un copil cu abilitățile Ursei.

— Am terminat aici? întrebă dr. Shaley.

— Nu încă. Aș vrea să vorbesc despre ceva ce ați putea considera problematic. Am supraviețuit cancerului. Dar cancerul meu a fost depistat devreme și șansele mele sunt bune, concluzionă ea, după care se uită la Ursa. Ai înțeles tot ce-am spus? Indiferent ce se va întâmpla, să nu te îndoiești niciodată de faptul că te iubesc și că am făcut tot posibilul să rămânem împreună. Mai departe de-atât… nu am nicio putere.

Jo se așeză pe pat, lângă ea.

— Se pare că destinele noastre sunt un talmeș-balmeș, ca ale personajelor din piesele lui Shakespeare.

— Dar povestea noastră se va termina ca în *A douăsprezecea noapte!* spuse Ursa. Toată lumea va fi fericită!

— Dumnezeule mare, știe Shakespeare? se minună Lenora.

Detectivul Kellen rânji și spuse:

— *Când soarta jurământul de mult l-a înghețat./ Ce-am hotărât odată să facem s-a uitat.*[4]

— *Hamlet,* superbă replică, zise Gabe.

— Preferata mea încă din liceu, spuse Kellen.

O asistentă a intrat cu o ceșcuță de medicament lichid pentru Ursa.

— Se pare că destinul Ursei este să se odihnească, spuse Lenora. Haideți să purtăm această conversație în sala de așteptare.

— Nu vreau să mă odihnesc! spuse Ursa. Vreau ca Jo și Gabe să stea cu mine!

Jo și Gabe o sărutară în semn de rămas-bun și o lăsară pe asistentă să se descurce singură cu iminenta

încleștare a voinței cu destinul.

36

Camera de hotel a lui Gabe era un neobișnuit amestec de lux și intimitate după ce Jo stătuse atât în sala de așteptare de la terapie intensivă. În special, dușul fierbinte i se părea o extravaganță.

— Îmi pare rău, îi spuse Jo lui Gabe, dar nu mi-am adus haine în baie.

Nu putea ține prosopul în jurul ei și în același timp să se sprijine în cârje.

Gabe ridică privirea din telefon și îi admiră trupul gol.

— Și de ce-ți pare rău?

— Mă ajuți să-mi pun un bandaj nou la picior?

— Sigur, mi-ar plăcea s-o fac pe doctorul.

Ea puse geanta cu produse medicale pe pat și se întinse pe burtă.

— Mai ales când pot să mă uit la fundul tău în timp ce fac asta, adăugă el.

— Pare în regulă?

El o mângâie pe fund.

— E grozav!

— Ce zici de rană, domnule Fundulea? Cum arată?

— Arată de parcă te-ar fi împușcat cineva.

— Nu e infectată?

— Nu, e bine.

— Mai întâi aplică unguentul cu antibiotic, apoi o compresă sterilă și apoi bandajează-mă.

O atingea ușor. Degetele lui îi mângâiau interiorul coapselor când îi trecea bandajul în jurul piciorului.

— Nu m-am putut concentra la bandaj, dar cred că o să țină, glumi el, punând banda adezivă pe marginea pansamentului.

Ea se întoarse spre el.

— Dezbracă-te!

El rămase aplecat deasupra ei, privind-o lung în ochi în timp ce-și scotea hainele. Se întinse cu corpul lui cald peste al ei.

— Sunt prea greu? Nu vreau să te doară piciorul.

— Nu prea-mi simt piciorul acum.

După aceea se îmbrățișară în galaxia lor mică, personală, creată de draperii și de aerul condiționat setat la putere mare. Doar cele mai puternice zgomote ale orașului mai ajungeau la ei.

— Mâine trebuie să mă întorc acasă, să o preiau pe mama în grijă, spuse el. Vorbeam cu Lacey prin mesaje când ai ieșit tu de la duș. Trebuie să se întoarcă în St. Louis, pentru că fiii ei vin acasă poimâine. Vrea să stea cu ei până se întorc la colegiu.

— Ce drăguț, vor sta cu toții!

— Vrei să vii acasă cu mine, să-ți iei mașina?

— Pot să închiriez o mașină când plec. Trebuie să rămân aici cu Ursa.

— Da, zise el, strângând-o în brațe și mai tare. A fost bine că ai spus astăzi ce-ai gândit. La început nu am fost sigur, dar cred că e și ăsta un motiv pentru care îți permit să o vizitezi în continuare.

— Sau se folosesc de mine ca să o țină pe Ursa sub control.

— Poate e un pic din amândouă.

— Mama ta mi-a dat ideea să vorbesc.

— Serios?

— Știam ce voiam să le spun când erau toți acolo, dar aproape că-mi pierdusem curajul. Apoi mi-am adus aminte de îndrăzneala lui Katherine de a-i pune față-n față pe Arthur și pe George.

— Voi două sunteți niște doamne dure, murmură el, gata să adoarmă.

— Gabe…?

— Da…

— Te îngrijorează că Ursa vorbește despre ea la persoana a treia?

— Da. Dar presupun că doar așa poate face ea față situației.

— Mi-e teamă că se dedublează pentru că a fost forțată să vorbească înainte de a fi pregătită.

— De-asta există psiholog.

— Nu-mi place de femeia aia!

— Cred că e reciproc. Culcă-te!

Primul somn al lui Jo într-un pat normal de când plecase din casa Kinney se dovedi a fi mai mult o

transă. O trezi aburul parfumat care venea de la duș, unde Gabe se spăla.

— Ai fost extenuată, îi zise el.

— Am fost. Îmi place camera asta. Am s-o păstrez.

— Să predau cheia?

— Nu, voiam oricum să plătesc eu pentru ea.

— Nu e nevoie să faci asta.

— Știu, dar aș vrea.

— În regulă, bogătano! Hai să luăm micul dejun înainte să plec la drum… faci cinste!

După micul dejun, îi cumpără Ursei creioane colorate și coli de desen, iar Jo își cumpără un telefon nou. Jo îl conduse pe Gabe până în parcare. El îi dădu cele două chei de la cameră. Și, pentru prima oară de când erau împreună, făcură schimb de numere de telefon.

— Presupun că acum suntem un cuplu normal, spuse Jo.

— N-aș zice chiar așa, zise el.

— Măcar ți-aș putea mărturisi că te iubesc? Știu că nu e cel mai romantic loc în care să-ți spun asta pentru prima oară, într-o parcare și așa mai departe…

— Și eu te iubesc, Jo.

Se îmbrățișară strâns, Jo lăsând cârjele să cadă pe trotuar. Trecătorii se holbau la ei.

În drum spre spital, Jo resimți puternic absența lui Gabe. Și Ursei îi era dor de el.

Polițistul de gardă plecase. Mai târziu, în aceeași zi, Jo află că Nathan Todd fusese arestat. A doua zi, Ursa fu mutată într-un salon obișnuit din spitalul de pediatrie. Jo avea voie să o viziteze oricând dorea, mai puțin în timpul ședințelor de terapie. În acele ore, Jo avea timp să mănânce sau să-i cumpere ceva Ursei pentru a-i ține mintea ocupată.

Nu era ușor să-i capteze interesul Ursei. După câteva zile, se plictisise de cărți, de desenat și de televizor. Jo îi aduse un puzzle pentru adulți – o imagine cu o căprioară într-un peisaj silvestru care arăta ca iubita pădure magică a Ursei. Lucrau la marginea exterioară a puzzle-ului împreună, când cineva bătu la ușa întredeschisă. Lacey intră ținând în brațe două pisicuțe de pluș.

— Vă deranjez? întrebă ea.

— Deloc, îi răspunse Jo.

Lacey ridică pisoiașii de jucărie, unul alb și unul gri.

— Știu că nu sunt la fel ca cei reali, dar îi reprezintă pe Julieta și pe Hamlet.

— Ți-a spus Gabe cum îi cheamă? se miră Ursa.

— Mi-a spus numele tuturor, zise Lacey. Ai făcut o treabă grozavă când i-ai botezat!

Când Lacey îi întinse pisoiașii, Ursa o privi pe Jo, părând sceptică în legătură cu intențiile femeii.

— Hai, ia-i, și știi ce să spui, zise Jo.

— Mulțumesc, spuse fetița luând pisoiașii.

Îl luă și pe cel vărgat, Cezar, de pe perna ei și așeză cei trei pisoiași împreună.

— Acum nu mai am nevoie decât de Olivia, Macbeth și Othello.

— Pare că te simți bine, spuse Lacey.

— Sunt bine, confirmă Ursa. Mâine sau poimâine o să mă lase să plec în Urbana cu Jo. O să locuiesc cu ea și cu Tabby.

— Sună bine, spuse Lacey.

— Dar vorbim mai mult despre dorințe decât despre realitate, interveni Jo.

— Ba nu! se opuse Ursa.

— Dacă nu e așa, mie nu mi-a spus nimeni nimic, gândăcel.

— Poate că nu ți-au spus, dar eu știu că așa se va întâmpla.

Jo se ridică de pe pat.

— Ia loc, o invită ea pe Lacey, oferindu-i un scaun.

— Nu pot rămâne, spuse Lacey. Voiam să văd cum se simte Ursa și să vorbesc cu tine câteva minute. Te deranjează dacă ieșim să vorbim în sala de așteptare?

— Sigur că nu.

— Găsește mai multe piese din margine cât sunt plecată, îi zise Jo Ursei.

— Te întorci să mă ajuți? o întrebă ea.

— Da, dar curând va trebui să plec. Dr. Shaley ajunge aici în 30 de minute.

— Nu vreau să vorbesc cu ea!

— Putem să nu avem aceeași discuție de fiecare dată? spuse Jo.

— Vorbește despre lucruri prostești!

— Încearcă să te ajute. Mă întorc în câteva minute.

Jo era curioasă în legătură cu transformarea lui Lacey. Chiar și fața ei părea diferită, calmă, luminoasă, iar blugii rupți și bluza rustică, într-o culoare aprinsă, se potriveau cu starea ei misterios de relaxată. Se așezară în sala zugrăvită în culori vesele, decorată special pentru a-i bucura pe copiii bolnavi.

— Cum merg lucrurile? întrebă Lacey.

— Depinde la ce lucruri te referi.

— Sper că nu te superi, dar Gabe mi-a spus că ai putea fi acuzată de punerea în pericol a unui minor. A spus că polițiștii ți-au recomandat să nu părăsești statul Illinois după ce te întorci acasă.

Jo *era* enervată și un pic surprinsă că Gabe vorbise despre situația ei cu sora lui.

— A mai spus și că e puțin probabil să o primești pe Ursa în plasament, chiar dacă, în mod evident, ești cea mai potrivită persoană.

Poate că Lacey avea o soră geamănă identică despre care Gabe nu știa nimic? Încă un secret de familie.

— Asistenții sociali nu ți-au spus nimic? o întrebă Lacey.

— Nu, și o iau ca pe un semn rău. Dar ai văzut că Ursa se bazează pe asta.

Privi pe fereastră la fâșiile de cer albastru, îngrădite de clădiri.

— Uneori mă gândesc că fac rău rămânând prin preajmă. Poate îi îngreunez situația.

— Atunci de ce rămâi?

— Pentru că mă interesează ce se întâmplă cu ea. Cred că am un efect calmant asupra ei, după ce a trecut pur și simplu prin focurile iadului.

— Presupun că tot prin focurile iadului ai trecut și tu.

Jo nu știa sigur dacă se referea la cancer și la moartea mamei ei, la faptul că fusese împușcată sau la ambele lucruri. Dacă se referea la cancer, tot de la Gabe trebuie că aflase.

— Așadar, motivul pentru care mă aflu aici… Gabe nu știe, apropo.

— Ce anume nu știe?

— Că sunt aici. Nu știe nici că am vorbit cu soțul meu despre situația ta. Troy este avocat specializat în Dreptul familiei. Se ocupă mai mult de divorțuri, dar ocazional preia și cazuri de custodie și adopție. Dacă-l lași, el ar vrea să te ajute și o s-o facă gratuit.

— Am bani.

— Nu ne-am simți bine să luăm bani de la iubita lui Gabe.

— Sunt iubita lui acum? spuse Jo.

Lacey știa că replica ei fusese sarcastică, dar zâmbi.

— Ce, nu știai?

— Presupun că nu am primit buletinul informativ al familiei Nash.

— Ei bine, noi, ceilalți, l-am primit.

O scuză. Subtilă, dar Jo o acceptă oricum.

— Apreciez susținerea.

— De fapt, am aflat de la Gabe, spuse ea.

— Ce anume?

— Înainte să plec la Saint Louis, Gabe a convocat toată familia. La ora stabilită, a bătut la ușă George Kinney. Fusese pe proprietatea lui ca să repare ușile de la casă. Nu știa nimic din ce avea să se întâmple. Gabe îi spusese doar să vină la o anumită oră.

Jo zâmbi. Minunea minunilor, Gabe făcuse o mișcare în stilul lui Katherine.

— Ai știut ce avea de gând să facă? zise Lacey.

— Nu, dar pot să ghicesc ce a făcut după ce v-a adunat pe toți.

— Ne-a spus totul! Despre cum a început aventura dintre George și mama mea și cum ei doi și tatăl meu s-au pus de acord ca Gabe să nu afle niciodată că era copilul lui George. Evident, mama și George știau deja toate astea. Dar au fost șocați când Gabe le-a spus că-i văzuse făcând dragoste în pădure și cum aflase că nu era fiul lui Arthur. Ne-a spus că de-asta începuse să-i urască. Și apoi ne-a mărturisit un lucru uimitor.

— Ce anume?

— Că i-a iertat. Și că acum, când e îndrăgostit de tine, înțelege de ce au făcut asta. A spus că mai degrabă se lăsa omorât în noaptea în care tipul acela a îndreptat pistolul spre tine, decât să te vadă murind. A spus că nimic nu poate sta în calea iubirii și că e fericit că el s-a născut dintr-o asemenea pasiune.

Lui Jo nu-i păsa că Lacey o vedea plângând.

— Știu! Și noi am plâns cu toții. A fost al naibii de emoționant… cel mai bun lucru care s-a întâmplat vreodată în familia mea.

Își deschise geanta de umăr și scoase două șervețele, dându-i unul lui Jo.

— George s-a simțit un pic mai mult decât vinovat față de soția lui, având în vedere că ea s-a distrus din cauza băuturii, continuă ea, ștergându-și ochii umezi de lacrimi. El și mama mea se vor căsători. George ne-a întrebat pe mine și pe Gabe dacă suntem de acord.

— Și sunteți?

— Eu sunt încântată! Am ținut chiar și un discurs pe tema logodnei. Am mai stat o noapte și ne-am distrat atât de bine făcând costițe la grătar și bând bere! Eu și Gabe am rămas până târziu de vorbă și ne-am plâns de toate tâmpeniile care s-au întâmplat între noi de-a lungul anilor.

Lui Jo i se părea greu de crezut că cei doi frați trecuseră într-un timp atât de scurt prin atâtea emoții.

— Sunt sigură că ți-a povestit despre felul în care mă purtam cu el când era mic, spuse ea de parcă i-ar fi citit gândurile lui Jo.

Jo nu ar fi trădat nimic din ceea ce Gabe îi spusese în secret.

Lacey îi înțelese tăcerea.

— Presupun că ți-a spus, continuă ea. Știu că nu e o scuză, dar am trecut printr-o depresie severă la vremea la care s-a născut Gabe. Mă simțeam grasă și urâtă și știam că nu am talent la scris. Și a apărut Gabe, acest băiețel superb, perfect. Și atât de inteligent! Eram atât de al naibii de invidioasă pe el!

— Știai că era copilul lui George?

— Suspectam că mama avea o aventură cu George. Și, într-o seară, înainte de a se naște Gabe, tatăl meu

s-a îmbătat foarte tare și mi-a spus. Plângea…

Își înghiți un suspin și-și șterse din nou lacrimile.

— Am dat vina pe bietul copil pentru tot ce s-a întâmplat. Pentru că mama nu-l iubea pe tata. Pentru cât de distrus se simțea tatăl meu. Chiar și pentru depresia mea. Și când tata a început să-l adore pe-acest copilaș perfect, m-am pierdut cu totul cu firea. M-am simțit abandonată într-un moment în care chiar aveam nevoie de tatăl meu, mai ales că renunțasem la scris.

Jo își puse o mână peste mâna lui Lacey.

— Îmi pare rău. A fost o situație mai gravă decât mi-am imaginat. Încă suferi de depresie?

Lacey încuviință.

— Dar îi mulțumesc lui Dumnezeu pentru soțul meu. El a fost mereu alături de mine. Chiar și când ar fi trebuit să-mi dea papucii, zise ea izbucnind și mai tare în lacrimi.

— E bine că tu și Gabe ați vorbit în sfârșit despre toate astea.

Încuviință din nou, ștergându-și ochii cu șervețelul ud.

— Gabe nu a spus niciodată nimic, zise Jo. Deunăzi când l-am întrebat cum merg lucrurile, mi-a trimis un mesaj cu un singur cuvânt: *Bine.*

— Chiar este bine, spuse Lacey. Nu l-am mai văzut atât de fericit de când era mic. Datorită ție. Tu ai făcut ca toate astea să se întâmple.

— Tehnic vorbind, ar trebui să spunem că Ursa a făcut ca toate astea să se întâmple.

— Cu quarcurile ei?

— Gabe ți-a spus despre ele?

— Mi-a spus totul despre ea. Te rog, iartă-mă că i-am trimis pe polițiști pe urmele bietei fetițe.

— Ai avut dreptate să faci asta. Eu ar fi trebuit s-o fac, dar am fost blocată într-un comportament irațional.

— Pentru că o iubești. Lasă-l pe soțul meu să te ajute!

— Presupun că am nevoie de tot ajutorul care mi se oferă. Ce trebuie să fac?

Lacey își scoase telefonul din poșetă și trimise un mesaj. Când termină, spuse:

— E cu mașina în oraș. Vine încoace.

— Soțul tău?

— Da, Troy Greenfield. E un avocat dat naibii!

37

Troy, un bărbat îndesat, prietenos, o convinse pe Jo să-i spună toată povestea chiar acolo, în sala de așteptare a spitalului. Îi puse multe întrebări și-și notă totul sârguincios.

Când se întoarse în camera ei de la hotel, Jo nu era neapărat mai optimistă în legătură cu șansele de a o lua la ea pe Ursa, dar se simțea mai bine, pentru că avea mai puține regrete. Acum știa că făcuse tot ce era cu putință.

Lenora Rhodes și dr. Shaley nu mai veniră la spital câteva zile. Acum, că Ursa se întremase suficient încât să poată fi externată, aveau să decidă unde urma să locuiască. La trei zile după vizita lui Lacey, Troy o sună pe Jo chiar înainte ca ea să iasă din camera de hotel.

— Am vești bune și vești nu chiar atât de bune, spuse el.

Inima lui Jo o luă la trap.

— Nu vei fi pusă sub acuzare, continuă el.

— Ești sigur?

— A durat ceva timp să-i conving să-mi spună cu certitudine, dar i-am presat să-mi dea un răspuns. Le-am spus că am nevoie să știu, pentru că, altminteri, dacă ești pusă sub acuzare, vrem să-l angajăm pe John Davidson, un avocat foarte priceput.

— Din cauza asta nu m-au pus sub acuzare? Le-a fost teamă de Davidson?

— Sincer să fiu, mă îndoiesc că asta i-a convins. Aseară am avut o discuție lungă cu detectivul Kellen și, în mare parte, totul se rezumă la admirația lui pentru Gabe. Dacă ai fi fost acuzată, Gabe ar fi intrat și el în vizorul autorităților, pentru că Ursa și-a petrecut multe zile și pe proprietatea lui. Nici McNabb, nici Kellen nu s-ar fi bucurat să-l vadă pe Gabe pedepsit.

— Mi se pare mie sau toată povestea sună extrem de tare a machism?

— Nu ți se pare, și chiar am pomenit și eu de asta. Atunci, Kellen mi-a mărturisit clar că a fost mereu de

partea ta. Îți respectă ambiția de a ajuta un copil pe care nici măcar nu-l cunoșteai. Și cazul tău e susținut și de ce ți-a spus ofițerul în noaptea în care ai sunat la poliția locală. Le-am spus să-l interogheze…

— Pe Kyle Dean?

— Da, și tipul a recunoscut că ți-a împărtășit opiniile lui în legătură cu sistemul de plasament, opinii absolut personale, care te-ar fi putut induce în eroare. McNabb înclina mai mult să te acuze, dar când a văzut că purtarea neprofesionistă a unuia dintre polițiștii lui ar fi fost un factor-cheie la proces, a lăsat-o mai moale.

— Uau! Lacey are dreptate… chiar că ești un avocat dat naibii!

— Mulțumesc, chicoti el.

Jo se simțea ușurată, dar nu putea aprecia prea mult veștile bune pe care i le dădea Troy, temându-se de cele nu prea bune.

— În ceea ce o privește pe Ursa, continuă Troy, nu am ajuns la un consens cu asistenții sociali, iar eu nu pot face nimic legal când vine vorba despre decizia lor legată de viitorul Ursei. Îmi pare rău să te anunț, cred că au ales deja o familie la care să o trimită în plasament.

— Și eu cred asta.

— Am să continui să lucrez la caz, Jo. Să nu ne lăsăm încă bătuți.

— Poți obține dreptul să o vizitez sau ceva de genul acesta?

— Nefiind rudă, nu ai niciun drept legal s-o vizitezi. Va trebui să rezolvi chestiunea asta cu asistenții sociali și cu familia la care va ajunge. Dar am să mă interesez, bine?

— Bine. Mulțumesc pentru tot ce ai făcut.

Abia putea vedea printre lacrimi butonul să închidă apelul.

Lenora era în salonul Ursei când Jo ajunse acolo. Femeia o conduse pe Jo pe hol și îi dădu veștile. Potențialii părinți adoptivi ai Ursei aveau să o viziteze după prânz. O ruga pe Jo să nu fie de față când aveau să se întâlnească și, de asemenea, îi cerea să o ajute pe

Ursa să accepte că urma să meargă acasă cu aceștia cât de curând.

— Măcar m-ați luat vreodată și pe mine în calcul?

— Joanna… cum am fi putut s-o facem?

— De ce nu?

— Încercăm să trimitem copiii în familii biparentale…

— Asta e o minciună, știi bine! Ursa a spus clar ce-și dorește, și nicidecum o mamă și un tată care-i sunt complet străini. Și mai știi și că am la fel de multe resurse și recomandări ca un cuplu căsătorit.

— Problema nu e doar că ești singură. Toate celelalte…

— Ce anume?

— Ești la facultate. Sănătatea ta e incertă. Și nu putem ignora că ai pus-o într-o situație periculoasă…

— Nu voi fi pusă sub acuzare.

— Indiferent dacă ești sau nu pusă sub acuzare, ai demonstrat că nu ai judecat corect lucrurile.

— Acum, când o cunoști pe Ursa, chiar crezi că aș fi putut proceda altfel? Urma să fugă dacă implicam poliția, iar eu știam că era mai în siguranță cu mine decât pe drumuri.

— Știi că ai făcut mai mult de-atât.

— Adică?

— Te-ai purtat cu ea de parcă erai mama ei.

— Și asta mă descalifică pentru plasament?

— Ne îngrijorează *motivul* pentru care ai făcut asta. Ți-ai pierdut mama de curând și ți-au fost extirpate organele de reproducere.

— De unde știți așa ceva?

— Ursa ne-a spus.

— Ați profitat de un copil ca să aflați informații despre mine? V-ați gândit vreodată să mă întrebați?

— Nu am *profitat* de ea. Ea i-a povestit lui Shaley, la ședințele de psihoterapie.

— Asta e și mai rău! S-a folosit de psihoterapie pentru a obține informații care să mă descalifice.

— Te rog, ajut-o pe Ursa să accepte situația! Este cel mai bun mod de a-i arăta că o iubești.

— Nu sunt de acord, dar am să încerc s-o conving. Însă mi-e teamă să nu fugă și să i se întâmple ceva

îngrozitor.

— Nu-ți face griji, copiii ca ea se liniștesc.

— *Copiii ca ea?*

Jo nu avea suficientă încredere în stăpânirea ei de sine pentru a mai rămâne vreo secundă în preajma Lenorei. Intră în salonul în care era Ursa.

— De ce ești furioasă? o întrebă fetița.

— Nu sunt.

Ursa o privi fix:

— Ce ți-a spus Lenora?

Jo se așeză pe pat și îi povesti. Ursa începu să plângă și să protesteze. Încă plângea când doctorul intră pe ușă, o oră mai târziu. Jo părăsi salonul, ca el să poată examina rana Ursei. Când ieși, îi spuse cu voce șoptită:

— Jo… îmi pare foarte rău că s-a luat decizia asta. Cei mai mulți dintre noi, cei din spital, credem că fac o greșeală. Te-am văzut cu ea… legătura dintre voi două…

Jo dădu ușor din cap.

— Nu știu dacă fără tine s-ar fi recuperat în urma operației, adăugă doctorul. În timp ce o pregăteam pentru operație, și-a recăpătat cunoștința. Și-n ciuda faptului că pierduse o cantitate incredibil de mare de sânge, și-a revenit și a întrebat de tine. I-am spus că trebuie să-i vindecăm burtica, iar ea a zis că asta era bine, pentru că se întorsese din stele pentru Jo și că Jo ar fi fost tristă dacă ea ar fi murit.

Doctorul observă că o făcuse pe Jo să plângă.

— Dumnezeule, îmi pare rău! Am înrăutățit situația povestindu-ți?

— Nu. Mulțumesc. Apreciez susținerea voastră.

O oră și jumătate mai târziu, Jo se făcu nevăzută ca să poată veni familia adoptivă, iar Ursa plângea amarnic. Jo se întoarse la hotel, de unde-l sună pe Gabe. El ar fi vrut să vină în Saint Louis pentru a o susține, dar nu putea să-și părăsească mama. Lacey era cu familia ei, iar George era în Urbana cu fiicele lui – hotărâse să le spună că Gabe era băiatul lui… nu mai voia secrete în familia sa.

Jo nu se mai întoarse la spital în acea seară. Era posibil ca familia adoptivă să se afle încă acolo. Jo

chiar spera că era acolo. Singura modalitate de a reduce riscul ca Ursa să fugă era ca acei oameni să-și petreacă împreună cu ea cât mai mult timp, în mod plăcut.

A doua zi de dimineață, când Jo ajunse la spitalul de pediatrie, Lenora o aștepta, în mod vădit furioasă.

— Ai încercat măcar să o ajuți să accepte situația? o întrebă pe Jo.

— Da! Întreabă-i pe asistenți! Am încercat ore-n șir să vorbesc cu ea.

Lenora se uită în ochii lui Jo și înțelese că spunea adevărul.

— Ce s-a întâmplat? zise Jo.

— Un mare eșec, asta s-a întâmplat. Știi ce le-a spus Ursa?

— Ce?

— În primul rând, le-a povestit că este extraterestră. Cei din familia adoptivă erau pregătiți să audă asta, pentru că-i avertizasem. Dar când isteața noastră Ursa a văzut că oamenii ăștia nu se sperie, le-a spus că vine de pe o planetă de mâncători de oameni.

Mâncătorul violet de oameni…

— Și știi ce le-a mai spus răutăcioasa asta mică noilor ei părinți adoptivi? Că atunci când ei se vor duce la culcare, o să-i taie și o să-i omoare… după care o să-i mănânce. Mai au o copilă în plasament, care are doar un an, iar Ursa le-a spus că aia mică e cea mai delicioasă, așa că pe ea o va ucide prima.

— Evident că le-a spus ce și-a imaginat ea că poate fi mai rău, ca să-i sperie! Ursa n-ar face rău nici unei muște.

— De unde să știe ei asta și cum ar putea să-și asume riscul? Mai ales cu un bebeluș în casă?

— Vrei să vorbesc eu cu ei?

— Le-a ajuns! Au plecat rapid, nu vor să aibă de-a face cu ea.

— Și acum?

— Soluția numărul doi… cuplul pe care l-am ales ca opțiune de rezervă.

— Ai face bine să-i avertizezi. Vorbesc eu cu ei, dacă vrei.

Lenora își trecu mâna prin părul ei scurt.

— Poate că ar fi bine.

A doua zi, Jo ținu o prelegere-fulger despre Ursa Extraterestra Dupree pentru cuplul de rezervă. Erau niște oameni drăguți. Soțul conducea o firmă de consultanță în inginerie, iar soția lui fusese profesoară de sport, dar acum stătea acasă pentru a-l îngriji pe băiețelul lor de șase ani. Nu mai puteau face copii.

Jo vorbi cu Ursa înainte să intre cuplul, implorând-o să coopereze. Ursa refuză, insistând că nu-și dorea decât să locuiască împreună cu Jo. Din nou, Jo părăsi spitalul bântuită de suspinele imploratoare ale Ursei.

Când Jo se întoarse la spital a doua zi, cuplul adoptiv era în salonul Ursei, la a doua vizită. Jo dădu să plece, dar ei o rugară să rămână.

— Haideți să stăm un pic de vorbă! spuse soția. Mi-aș dori să fim cu toții prieteni.

Jo încercă să o convingă pe Ursa să fie deschisă, dar fetița era mohorâtă și răspundea doar dacă cineva i se adresa direct, iar replicile ei erau scurte. Când Jo încercase să le arate părinților adoptivi desenele Ursei, fetița sărise:

— Nu vreau să le vadă! Sunt doar ale mele!

Jo îi spuse Ursei că ar fi fost frumos să aibă un frate mai mic, dar ea răspunse:

— Nu vreau un prostănac de frate mai mic!

— O să ai piscină, Ursa! zise Jo. N-ar fi amuzant?

— Nu! spuse Ursa. Vreau să înot cu tine și cu Gabe în Summers Creek!

— Te rog, încearcă să fii fata drăguță pe care o cunosc, o îndemnă Jo.

— Nu voi fi drăguță cu ei! i-o tăie Ursa. Vreau să locuiesc cu tine! Ai spus că vrei și tu asta! De ce încerci să mă convingi să-mi placă de ei?

— Mai bine plec, propuse Jo.

— Da, a fost de acord Lenora. Mulțumesc că ai încercat.

Jo o îmbrățișă pe Ursa, dar Ursa nu-i mai dădea drumul.

— Nu pleca! se văită ea. Am să fiu drăguță! Nu pleca!

Doi asistenți și Lenora se chinuiră să-i desfacă brațele.

Ursa urla:

— Ia-mă cu tine! Te iubesc, Jo! Vreau să stau cu tine!

Jo se grăbi pe coridor, evitând privirile sumbre ale doctorilor și asistenților.

Seara, la ora 7, Jo mâncă o cutie de iaurt și câțiva struguri în camera ei de hotel. Se forțase să înghită ceva, chiar și atât de puțin. Avea o senzație de greață și era agitată de când plânsese la telefon cu Gabe în acea după-amiază. A doua zi de dimineață avea să-și ia rămas-bun de la Ursa pentru totdeauna. O rănea prea mult pe micuță dacă mai rămânea în preajma ei.

La ora 8, peste Saint Louis se abătu prima furtună dintr-o serie care fusese anunțată. Orașul urma să fie în alertă de tornade pe aproape tot parcursul nopții. Jo se culcă după ce trase draperiile și deschise la maximum aerul condiționat. Abia auzea zgomotul tunetelor și al ploii bătând în ferestre. Închise ochii și se ghemui sub pătură, cu mâinile încrucișate la piept. La 9:52, o trezi un apel neașteptat.

— Lenora? se miră Jo.

— A plecat! zise Lenora.

Jo se ridică pe marginea patului.

— Ce vrei să spui? A plecat cu ei acasă?

— Nu, a fugit! N-o mai găsim!

— Cum e posibil să fugă dintr-un spital așa bine păzit?

— Știi cum… e al naibii de isteață! Credem că s-a ascuns undeva în clădire, dar nu reușim s-o găsim.

— De cât timp lipsește?

— A trecut cam o oră de când un asistent a observat că a dispărut.

— Camerele de supraveghere au înregistrat ceva?

— Acum verificăm. La început am crezut că o găsim imediat.

— N-o cunoașteți pe Ursa…

— Dar tu o cunoști! Ne-ai avertizat! Dacă a ieșit? Dacă e undeva, prin oraș?

Ursa ar fi fost în stare de așa ceva, iar obiectivul ei ar fi fost să iasă cu siguranță din spital. Dar Jo nu spuse nimic cu voce tare.

— Probabil că se ascunde în vreun salon sau ceva de genul ăsta. Sunt sigură că o vor găsi.

— Vrei să vii până aici? M-am gândit că poate dacă ai striga-o tu… dacă ți-ar auzi vocea…

— Desigur. Vin acum!

— Ne întâlnim la ușa principală și-ți deschid eu. Toate ușile sunt încuiate acum.

O jumătate de oră mai târziu, Jo ajunse la spital; căuta prin saloanele spitalului împreună cu Lenora de numai 10 minute, când un paznic le opri.

— Nu e în spital, le spuse el.

— Ești sigur? zise Lenora.

— Noi căutam o fetiță în halat de spital, dar Ursa purta haine obișnuite. Imaginea asta a fost surprinsă de o cameră de supraveghere.

Le arătă o fotografie cu Ursa mergând pe coridorul spitalului.

Jo luă fotografia. Ursa purta tricoul bleumarin cu Universitatea din Illinois al lui Jo și colanții ei negri de yoga, suflecați în așa fel încât să pară niște pantaloni trei sferturi.

— Astea sunt hainele mele! exclamă Jo. Am avut niște haine de schimb în rucsac, în caz că era nevoie să rămân peste noapte la spital, lângă Ursa. Am observat acum câteva zile că-mi lipsesc, dar am crezut că le-am lăsat cine știe unde.

Analiză fotografia mai atent. Ursa purta pantofii ei violet de sport. Ultima oară, Jo îi văzuse în noaptea cu împușcăturile.

— Cum de a făcut rost de pantofii ei sport?

— Au fost singurii recuperați din hainele pline de sânge din noaptea în care a fost internată, spuse Lenora. De obicei, obiectele personale sunt puse într-o pungă, în dulapul pacientului.

— Înregistrarea arată și cum a ieșit din spital? se interesă Jo.

Agentul de pază încuviință, cu o expresie sumbră.

— A ieșit pe culoarul principal, de mână cu un bărbat. De-asta a durat atât de mult să o identificăm. Ursa purta haine de stradă și părea să fie însoțită de un bărbat.

Pe Jo o luă amețeala și fu nevoită să se sprijine, ca să nu cadă.

— Credeți că bărbatul a răpit-o? întrebă Lenora.

— Având în vedere trecutul fetei, ne temem că e posibil, spuse paznicul.

— Ați anunțat poliția? zise Lenora.

— Toți polițiștii din oraș o caută. Au emis și o alertă AMBER.

Pe Jo o străfulgeră o idee.

— Nu a fost răpită. L-a ținut pe bărbat de mână ca să pară că e cu el.

— Nu ai de unde să știi! spuse Lenora.

— Nu am de unde să știu. Dar Ursa bănuia că nu ar fi putut să iasă de una singură pe ușa spitalului.

— Cum ar fi convins un străin să o țină de mână?

— Crede-mă, Ursa are metodele ei!

Jo analiză din nou fotografia. Fetița strângea ceva cu putere într-o mână. Poate că nu luase numai hainele. Jo deschise fermoarul din față al rucsacului și găsi cartela de la hotel. Căută și cheia lui Gabe, cea de rezervă, pe care o păstra într-un plic de hârtie. Plicul era gol.

— S-ar putea să știu unde s-a dus, spuse Jo.

— Unde? zise Lenora.

— Vino cu mine, spuse Jo, punându-și rucsacul pe umăr.

— Trebuie să anunțăm poliția, zise Lenora.

— Poliția nu poate fi implicată decât după ce o găsim. Dacă Ursa îi vede pe polițiști, o să fugă!

— E-adevărat.

Lenora își luă în grabă pelerina de ploaie, pentru că afară începuse din nou să plouă. Jo era îmbrăcată tot cu bluza de trening largă pe care o lăsase Gabe la hotel, însă ploaia o udase până la piele în drum spre spital. În oraș erau polițiști peste tot, luminile girofarurilor reflectându-se în bălțile din fiecare intersecție.

— Biata fată! spuse Lenora. Probabil că e îngrozită pe furtuna asta.

— Mă îndoiesc, zise Jo. Ursa adoră furtunile.

Lenora înțelese încotro se îndreptau.

— Știe la ce hotel stai?

— Săptămâna trecută mi-a pus o mie de întrebări despre hotelul la care m-am cazat. Credeam că doar e plictisită. M-a întrebat și dacă am o cheie de rezervă cu care să intru în camera mea și i-am povestit despre cheia de rezervă.

— Asta înseamnă că avea planul ăsta în minte de ceva vreme.

— Aștepta să vadă cum urmau să decurgă lucrurile. Astăzi a fugit pentru că e disperată. Știe că nu o s-o ajute nimeni… nici măcar eu.

— Atunci poate că nu se va duce în camera ta.

— Știu, iar asta mă îngrijorează.

— Dacă a decis să aibă încredere în acel bărbat, așa cum a avut încredere în tine? presupuse Lenora. Dacă tipul nu a dus-o încă la poliție, probabil că are intenții necinstite.

— Eu nu am dus-o la poliție și nu am avut intenții necinstite.

— Dar până când o să mai aibă acest noroc?

— Am tot încercat să-ți spun asta.

Intrară în hotel și se îndreptară în grabă spre lift, Jo șchiopătând, pentru că o durea piciorul rănit. Liftul opri la diferite etaje înainte să ajungă, în sfârșit, la al șaselea, în fața camerei 612, Jo trecu prin fantă cartela și ușa se deschise.

Ursa nu părea să fie înăuntru. Lenora se uită sub cuvertura aruncată pe pat, apoi și sub pat. Căută în dulap. Mai era un singur loc unde putea să caute. Aprinse lumina și dădu la o parte perdeaua de la duș. Ursa era ghemuită în cadă, cu hainele și părul ude de ploaie. O privi pe Jo cu ochii ei căprui, plini de regret.

— Jo… am fugit, șopti ea.

— Văd că ai fugit.

Jo o ridică din cadă și o luă în brațe. Ursa se agăță de ea, plângând.

— Nu mă mai iubești? De ce vrei să mă duc să locuiesc cu oamenii ăia?

— Nu vreau. Dar eu nu pot face nimic.

Ursa plângea în timp ce Jo o ducea în pat. Era udă până la piele și avea frisoane.

— Trebuie să te schimb de hainele astea, gândăcel, îi zise așezând-o pe pat.

— De ce a venit și ea aici? întrebă Ursa când o văzu pe Lenora.

— Mi-era teamă pentru tine, spuse Lenora.

— Nu contează unde mă trimiți cu forța, eu tot am s-o găsesc pe Jo! îi zise Ursa plângând. Eu și Jo știm cum să fim fericite fără tine!

Jo îi scoase pantofii și o dezbrăcă de pantalonii uzi și de tricou. Îi puse o bluză curată, în timp ce fetița tremura, și o întinse pe pat, învelind-o cu o pătură. După ce închise aerul condiționat, se duse la baie să se schimbe și ea de hainele ude. Când reveni în cameră, o văzu pe Lenora formând un număr de telefon.

— Te rog, nu chema poliția aici în momentul ăsta! zise Jo.

— Trebuie să le spun să înceteze căutările, îi explică Lenora.

— Știu, dar ne poți acorda un moment?

Lenora încuviință. Când se făcu legătura cu agenții de pază ai spitalului, le spuse că o găsiseră pe Ursa și îi rugă să anunțe toate dispeceratele că fetița era în siguranță. Apoi își scoase pelerina de ploaie și se așeză pe un scaun, oftând obosită.

Jo se strecură în pat lângă Ursa. Regula dormitului în paturi separate nu se mai aplica. Avea să-i ofere Ursei tot ce-i trebuia. O îmbrățișă pe fetiță și o sărută pe obraz.

— Te-ai încălzit? o întrebă ea.

— Vreau să rămân aici pentru totdeauna, îi răspunse Ursa.

— Și eu, zise Jo. Te rog să nu te îndoiești niciodată de faptul că te iubesc. Nimeni nu ne poate lua asta.

Se auzi un tunet asurzitor. Ploaia bătea în fereastră. Jo o ținea în brațe pe Ursa în cuibul lor cald și, în tot acest timp, cea care le hotăra soarta stătea pe scaun și le privea.

38

O lună mai târziu, într-una din rarele zile răcoroase ale lunii august, Ursa stătea între Gabe și Jo, ținându-i de mână. Dincolo de crucea albă de marmură, preotul ieși cu mașina pe aleea cimitirului și plecă. Lenora Rhodes porni și ea motorul și îl urmă. Nimeni altcineva nu asistase la înmormântarea Portiei Wilkins Dupree, nici măcar mama ei. Portia avea 26 de ani când murise încercând să-și apere fetița; era la fel de tânără ca Jo.

Ursa le dădu drumul la mâini lui Jo și Gabe și mai zăbovi un minut ca să așeze florile de pe mormânt într-o nouă constelație.

— La revedere, mami. Te iubesc, spuse ea după ce termină.

Apoi îi luă din nou de mână pe Jo și Gabe.

— Acum aș vrea să-l văd și pe tati.

Merseră la mormântul lui Dylan Joseph Dupree. Era înmormântat lângă mama lui, iar parcela goală de lângă ea era destinată soțului ei. Tatăl lui Dylan trăia într-un azil de bătrâni din apropiere, mintea lui fiind prea afectată de Alzheimer pentru a înțelege cine era nepoata lui. Nefiind suficient loc pentru a o înmormânta pe Portia lângă soțul ei și părinții lui, Jo cumpărase o parcelă cât mai aproape de Dylan. Conform dorințelor Ursei, crucea Portiei era la fel precum cea de pe mormântul lui Dylan.

Când se apropiară de mormântul lui Dylan, Ursa le dădu drumul la mâini lui Jo și Gabe. Scoase o fotografie împăturită din buzunar și o puse pe pământ, sprijinită de cruce. Era o fotografie cu Galaxia Vârtelniței, aflată în Ursa Mare.

Dylan fusese pasionat de tot ce avea legătură cu stelele. Înainte ca viața lui să se destrame, își dorise să devină astrofizician. Își numise fiica Ursa, după Carul Mare, și o învățase denumirea stelelor și constelațiilor. Când Ursei îi era frică de întuneric, îi deschidea puțin fereastra și îi spunea că magia albă a stelelor intra la ea pe fereastră și că o va ajuta întotdeauna. După ce murise el, Ursa deschidea fereastra în fiecare seară,

încercând să aducă în camera ei cât mai multă magie albă. Așa scăpase de bărbații care erau gata-gata s-o omoare.

Ursa se duse lângă cruce și o sărută.

— Te iubesc, tati, zise, apoi arătă cu degetul în spatele ei. Ei sunt Jo și Gabe. Ți-ar plăcea de ei. Lui Gabe îi plac stelele, ca și ție.

Așeză mai bine fotografia cu galaxia și se întoarse la Jo și Gabe.

— Gata de plecare? o întrebă Jo.

— Gata, răspunse ea.

Mai aveau un mormânt de vizitat. Se urcară în mașina lui Jo și plecară din Paducah, Kentucky, la Vienna, Illinois. Pe când se apropiau de Turkey Creek Road, Ursa se aplecă între scaunele din față atât cât îi permitea centura de siguranță. Nu mai fusese acolo din noaptea în care autoritățile o luaseră cu elicopterul, chiar din acea intersecție, și o duseseră la spitalul din Saint Louis, unde fusese operată.

— Ce-i asta? zise Jo când în fața lor apăru drumul ce le era atât de familiar. Am călătorit în viitor?

— Parcă ziceai că ți se pare că eu și el semănăm foarte bine… spuse Gabe.

— Numai din cauza diferenței de vârstă.

Versiunea mai vârstnică a lui Gabe le zâmbea și le făcea cu mâna de pe scaunul aflat sub prelata albastră unde se găsea pancarta pe care scria OUĂ PROASPETE.

— Nu mi-ai spus că el este noul Vânzător-de-Ouă.

— N-am știut, zise Gabe.

— N-a mai făcut asta niciodată?

— Sunt la fel de surprins ca tine.

Jo parcă Honda lângă camioneta albă a lui Gabe.

— Îți folosește până și camioneta.

— I-am spus să o folosească pentru treburile de la fermă, o lămuri Gabe. Mașina lui e frumoasă și se strică pe pietriș.

— Mie-mi spui?

Ursa o zbughi pe ușa din spate și alergă spre taraba cu ouă. George Kinney se ridică și dădu mâna cu ea.

— Tu trebuie să fii Ursa.

— Da, eu sunt, confirmă Ursa.

— Eu sunt George și-mi pare foarte bine să te cunosc.

— De ce semeni cu Gabe? îl întrebă Ursa.

— Pentru că Gabe are doi tați și eu sunt unul dintre ei, spuse el.

Gabe îl îmbrățișă.

— Cum a fost? întrebă George.

— Fără peripeții, zise Gabe.

— Eu și Kat ne făceam griji că s-au răzgândit.

— De-asta ești aici, ca să ne pândești?

— Sunt aici pentru că nenorocitele astea de ouă se înmulțesc de-am făcut o stivă până la acoperiș.

Își deschise brațele spre Jo.

— Vino încoace, Wonder Woman!

— Nu am pieptul pe care-l are Wonder Woman! glumi Jo.

— Te îmbrățișez mai bine așa, spuse George strângând-o în brațe.

— Vrem să mergem la mormântul lui Urs-Mic, îi explică Ursa lui George.

— Ei, asta e foarte frumos, spuse bărbatul. Am auzit că a fost un câine bun.

— A fost cel mai bun câine, spuse Ursa.

— Ar fi bine să o luăm din loc, o îndemnă Gabe. Jo trebuie să plece înapoi imediat după prânz.

— Strâng și eu taraba și ne vedem acasă, zise George.

— Ai nevoie de ajutor? îl întrebă Jo.

— Ei, haide, nu sunt atât de bătrân.

Jo, Gabe și Ursa porniră cu mașina prin vântul aspru și familiar de pe Turkey Creek Road. Ursa întinse gâtul ca să se poată uita mai bine pe fereastră.

— S-a modificat peisajul, spuse ea.

— Au crescut plantele, iar culorile încep să se schimbe, zise Jo.

— Unde sunt steagurile care marcau cuiburi?

— Le-am adunat când am încheiat cercetarea pe teren. Presurile-indigo sunt pregătite să migreze.

— Pleacă?

— Pleacă peste câteva săptămâni, dar numai pe timp de iarnă. Se vor întoarce la primăvară.

Se îndreptară spre proprietatea Kinney, luând curba către casa galbenă primitoare de pe deal. Înainte ca Jo să oprească motorul, privi spre arborele hicori. Ursa coborî rapid din mașină și fugi către întinderea de iarbă din spatele casei.

— Ursa, e în partea asta! strigă Gabe după ea.

— Vreau să culeg un buchet de flori pentru el! spuse ea.

Jo o privi cum dispărea în iarba înaltă. Gabe o prinse pe Jo de mâini și o trase lângă el, îmbrățișând-o.

— Mai vinzi ouă? îl întrebă ea.

— N-am mai vândut de când cu împușcăturile.

— Ai să mai vinzi vreodată?

— Nu știu… spuse el privind spre drum, dar gândurile lui erau la mare depărtare. Taraba cu ouă era un fir care mă ținea legat de lumea de-afară.

— Și-acum… există ceva mai important care să te conecteze cu lumea?

— Mai degrabă, spuse el zâmbind, firul a fost tăiat și am aterizat printre oameni.

— Și cum ți se pare?

— E bine. Dar uneori mi-e teamă să fiu încrezător, când văd cât de bine e. Dacă o să mă-ntorc de unde am plecat?

— Oamenii care te iubesc te vor ajuta.

El o sărută. Părea că nu trecuse nicio clipă, când Ursa îi cuprinse cu brațele de mijloc. Își sprijini fruntea de ei.

Când fetița se simți pregătită, Gabe le conduse la mormântul lui Urs-Mic. Pe o cruce făcută din lemn de cedru era gravat numele URS-MIC, iar sub el erau scrise cuvintele: S-A SACRIFICAT PENTRU OAMENII PE CARE ÎI IUBEA.

Ursa își șterse nasul și obrăjorii.

— Îți place crucea? o întrebă Gabe.

— Este perfectă! spuse ea.

Lăsă buchetul de sânziene, aster și ochiul-boului pe movilița de pământ pe care deja prindea viață o nouă floră.

— Ai vrea să spună cineva ceva? întrebă Jo.

— Aș vrea să-i cânt cântecul meu preferat. Tatăl Ursei – adică tatăl *meu* – obișnuia să mi-l cânte înainte de culcare.

— Ar fi frumos… spuse Gabe.

Privind mormântul cățelușului, Ursa începu să cânte:

— *Strălucești, micuță stea, dar ce ești, nu pot afla. Stai deasupra norilor, diamant strălucitor. Strălucești, micuță stea, dar ce ești, nu pot afla.*

Gabe o strânse de mână pe Jo.

Când termină de cântat, Ursa se ghemui și mângâie pământul.

— Te iubesc, Urs-Mic.

Se întoarseră la mașină și plecară la casa familiei Nash.

— Ale cui sunt mașinile de-acolo? întrebă Ursa când intrară pe alee. Cine a venit, Gabe?

— Poate ar trebui să intri și să vezi, spuse el.

Ursa coborî grăbită din mașină și alergă spre treptele verandei. Jo și Gabe o urmară îndeaproape. Voiau să-i vadă reacția.

— Pot să intru? întrebă Ursa.

— De când ceri tu voie să intri? spuse Lacey din spatele plasei de țânțari.

— Îți amintești, Gabe? zâmbi Ursa. Îți amintești când noi te-am salvat?

— Îmi amintesc foarte bine, spuse el.

— Haideți înăuntru, îi invită Lacey, deschizând ușa de plasă.

Ursa intră, mirarea ei transformându-se în bucurie când un cor de voci începu să-i cânte *La mulți ani!* Baloane de culoarea lavandei și altele mov-închis pluteau peste tot prin living, iar pereții de bușteni și tavanul erau împodobite cu ghirlande din hârtie creponată în aceleași culori. Pe mici pancarte erau scrise cuvinte frumoase de întâmpinare: BINE AI REVENIT, URSA! și 9 ANI! LA MULȚI ANI! și erau atârnate deasupra unei mese pe care se aflau mâncăruri și un tort cu steluțe argintii. Aducând și mai multă veselie în camera festivă, pisoiași cu fundițe colorate mișunau peste tot.

— Nu știam că e ziua mea! spuse Ursa.

Jo nu voise ca înmormântarea mamei ei să aibă loc în aceeași zi cu sărbătorirea zilei de naștere a Ursei, însă era singura zi în care ea și Lenora puteau ajunge în Paducah. Jo și Gabe puseseră la cale petrecerea, pentru a înveseli ziua.

Gabe i-o prezentă Ursei pe fiica cea mică a lui George, pe soțul ei și pe fiul lor, care era la liceu. Gabe și mezina lui George erau deja prieteni buni, dar cealaltă fiică a lui George nu acceptase încă ideea că avea un frate.

Soțul lui Lacey dădu mâna cu Ursa, prezentându-se, iar Ursa descoperi că-i lăsase în palmă un pandantiv argintiu în formă de steluță.

— De unde a apărut? se miră el.

— Nu știu! zise Ursa.

— Îți place?

— Da!

— Atunci presupun că e al tău.

Așa află Jo că avocatul Troy Greenfield era magician amator.

Jo o luă pe Ursa deoparte, pentru a-i spune că Tabby își dorise foarte, foarte mult să vină la petrecere, dar nu reușise să ajungă, pentru că sora ei din California venise s-o viziteze. Tabby trebuia s-o conducă la aeroport exact când avea loc petrecerea Ursei.

— E-n regulă, spuse fetița.

Jo îi întinse o cutie mare, înfășurată în hârtie de cadouri desenată cu pisici.

— Ți-a trimis-o Tabby.

— Pot s-o deschid?

— Sigur că poți, zise Jo.

Ursa se așeză pe podea, rupse hârtia și săltă capacul cutiei. Cu ochii strălucindu-i de curiozitate, scoase din ea o creatură mare și moale, de culoare violet, care rânjea dezvelindu-și niște dinți mari, și căreia îi atârnau brațele și picioarele. Ca în cântecul despre extraterestru, avea un singur ochi în mijlocul feței, un corn lung și două aripi. Strânse la piept creatura bizară.

— Un mâncător violet de oameni! E moale ca o pernă!

Deschise și celelalte cadouri: un binoclu mic și un ghid despre păsări de la Jo, o carte pentru copii despre fauna râurilor de la George, un set de acuarele de la Lacey, un pulover de culoarea lavandei imprimat cu chipul alb al unei pisicuțe de la fiica lui George și un exemplar cartonat al piesei *Visul unei nopți de vară,* cu ilustrații colorate superb, din partea lui Katherine.

— Fir-ar să fie, am uitat să-ți iau un cadou, spuse Gabe.

Ursa zâmbi, știind că glumește.

— Ei bine, presupun că trebuie totuși să-ți dau ceva.

Se uită în jur, frecându-și bărbia. Traversă camera și îi prinse pe Julieta și pe Hamlet, după care îi ridică.

— Ce zici de ei doi? Am auzit că noile tale asistente maternale îți dau voie să ai pisici.

Ursa se uită la Jo.

— Serios? Am voie?

— Presupun că asistentele astea maternale nu sunt chiar așa de rele, până la urmă, spuse Jo.

Ursa luă pisoiașii și își cufundă fața în blana lor.

— Se pare că ai influențat în mod pozitiv destinele Julietei și al lui Hamlet, spuse Gabe.

— Quarcurile mele au făcut-o, zise Ursa.

— Stai, o opri Gabe, am crezut că am terminat-cu quarcurile!

— Cum să se termine? Încă fac ca lucrurile bune să se întâmple!

— Adevărat?

— Jo a spus că nu mai trebuie să vorbesc despre Ursa de parcă nu sunt ea. Dar dacă mă prefac că sunt Ursa nu înseamnă că nu sunt extraterestră.

Jo și Gabe se uitară unul la altul, iar Ursa, ca de obicei, le înțelese neliniștea.

— E-n regulă, îi spuse ea lui Jo. Încă mai cred ce mi-ai spus tu.

— Ce ți-a spus Jo? întrebă Gabe.

— Mi-a spus că sufletul extraterestrei e la fel ca sufletul Ursei, deci Ursa și extraterestra pot forma o singură persoană.

— Asta e minunat, zise Katherine.

— Este! confirmă Ursa. Dar e mai mult invers: Ursa este sufletul meu, care a venit dintre stele.

Amuțiră cu toții, fascinați de magia stranie a Ursei.

— Un extraterestru cu suflet de om ar putea fi interesat de niște tort? o întrebă George.

— Da! se bucură Ursa.

— Slavă cerului! zise el. Am crezut că va trebui să-l mănânc eu pe tot.

Aprinseră nouă lumânări și îi cântară încă o dată *La mulți ani!* Ursei.

Jo ura faptul că erau nevoite să plece imediat după prânz, dar voia ca Ursa să ajungă la noua ei casă înainte de lăsarea întunericului. Ea și Gabe îi împachetară cadourile și le luară și pe cele două pisicuțe într-o cușcă pe care o adusese Lacey.

Când ieșiră, Ursa plânse văzând-o pe mama pisicilor.

— Nu vrea să-i iau puii!

— Dar nu mai sug lapte de la mama lor! îi explică Gabe.

Pisica vărgată portocalie se frecă de picioarele Ursei.

— Vezi? continuă el. Îți spune să-i iei.

După ce le îmbrățișară pe Ursa și pe Jo de rămas-bun pe verandă, intrară cu toții în casă, ca să-l lase pe Gabe singur cu ele.

— George și mama ta ți-au spus data nunții? spuse Jo.

El lăsă cușca cu pisoiașii pe bancheta din spate a Hondei.

— Romantici cum sunt, au spus că așteaptă ca frunzele să-și schimbe culoarea, așa că nu știu exact când va fi.

— Să mă anunți din timp, spuse Jo.

— Le-am zis și eu să ne anunțe din timp.

— Pot să vin și eu la nunta lui George și a lui Katherine? întrebă Ursa.

— Nu știu, spuse Gabe. Depinde dacă te vor lăsa asistentele tale maternale.

— Mă vor lăsa, zise Ursa.

— Ești sigură? insistă Jo. Am auzit că sunt genul de oameni care te obligă să mănânci chestii verzi.

— Dacă mă obligă să fac asta, s-ar putea să fug.

— Nu, s-a terminat odată pentru totdeauna cu asta, zise Gabe.

Îi puse centura de siguranță pe bancheta din spate și o îmbrățișa.

— O să-mi fie dor de tine, iepuraș.

— N-o să lipsesc mult timp, spuse Ursa.

— Cum așa?

— Quarcurile.

El se ridică și se uită la Jo:

— Se pare că destinele noastre încă se lovesc pe o mare de quarcuri.

— A fost o adevărată aventură, zise Jo.

Se sărutară, rămânând îmbrățișați. Nu știau când aveau să se întâlnească. Gabe trebuia să se ocupe de recoltă și să pregătească culturile de toamnă, iar Jo avea să predea și să urmeze cursuri în timpul semestrului de toamnă. Dar ținea să vină la nunta lui George și a lui Katherine, indiferent cât de ocupată ar fi fost. Îi șopti lui Gabe la ureche:

— Nu cred că pot aștepta până când frunzele își schimbă culorile.

— Știu. Poate o să fur acuarelele Ursei și o să colorez toate frunzele astea.

Jo porni mașina și demară, privindu-l în oglinda retrovizoare cum se face din ce în ce mai mic.

— Nu-ți face griji, o să-l revezi înainte de nuntă, spuse Ursa.

— Pari mult mai încrezătoare în quarcurile tale în ultima vreme.

— Mă pricep mai bine acum.

În timpul lungii călătorii, Ursa citi cărțile primite de ziua ei, își îmbrățișă mâncătorul violet de oameni și se jucă cu pisoiașii prin ușa cuștii. Când ieșiră de pe autostradă, Ursa miji ochii pe geamul mașinii, familiarizându-se cu noul ei oraș. Jo intră cu mașina pe strada lor drăguță, mărginită de arbori, pigmentată în auriu de soarele după-amiezii. Înainte să intre pe alee, opri o clipă ca să admire casa cu șindrilă albă, înconjurată de florile verii târzii.

Tabby ieși pe verandă, zâmbindu-le și făcându-le cu mâna.

Ursa coborî din mașină, încercând să țină bine pisoiașii în brațele ei.

— Mai bine îi pui înapoi în cușcă, îi propuse Jo. Dacă sar de la tine din brațe, s-ar putea să-i pierzi.

Jo se uită la Tabby, sperând să-i vină în ajutor cu pisoii, dar Tabby vorbea concentrată la telefon.

— Nu se vor pierde, spuse Ursa, strângând la piept pisoiașii neastâmpărați. Aș vrea să fie și pisicile lui Frances Ivey aici. Ar putea să-i adopte pe Julieta și pe Hamlet.

— Este un lucru bun că Frances Ivey nu e aici. A spus că nu avem voie să cazăm copii în casa ei și nu i-am spus încă despre tine.

— O să se întâmple ceva care să rezolve și problema asta, spuse Ursa.

— Ce anume?

— O să vezi…

Când intrară pe potecă, Tabby coborî treptele.

— Nu o să ghiciți niciodată ce s-a-ntâmplat!

— Tabby! Ce-ar fi s-o saluți mai întâi pe fiica mea luată în plasament?

— Corect…

Își puse telefonul în buzunar și o sărută pe Ursa pe obraz.

— La mulți ani, cea mai frumoasă fată din univers!

— Îmi place mâncătorul violet de oameni pe care mi l-ai dăruit, spuse Ursa.

— Vine de pe Violetonia, o planetă îndepărtată, spuse Tabby. Uau, cât de drăguți sunt pisoiașii!

— Gabe mi i-a dat.

— Așadar, ce s-a întâmplat? îi reaminti Jo.

— A sunat Frances Ivey, tocmai ce am terminat de vorbit cu ea. N-o să-ți vină să crezi! Se căsătorește cu Nancy și rămâne în Maine! Vrea să știe dacă ne interesează să cumpărăm casa.

Jo se uită la Ursa.

— Bine, asta chiar că e ciudat…

— Ce anume e ciudat? zise Tabby.

— Ursa tocmai zicea că sigur o să se întâmple ceva care să schimbe regula stabilită de Frances, de a nu sta copii în casa asta.

— Tu ai făcut asta, micuță extraterestră? rânji Tabby.

Ursa scoase un țipăt. Pisoiașii i se încurcau în plete, încercând să scape de la ea din brațe. Apoi săriră jos și fugiră direct pe treptele verandei, de parcă urmăreau niște quarcuri invizibile. Julieta se întinse pe covorașul de la intrare, iar Hamlet se tolăni pe spate lângă ea, mângâind-o ușor cu o lăbuță pe bărbie.

Ursa le luă de mână pe Jo, aflată în stânga ei, și pe Tabby, care stătea în dreapta. Le trase aproape de ea, ca un pui de pasăre care se făcea comod în cuibul său. Le zâmbi pisoiașilor care se jucau pe veranda noului ei cămin.

— Chiar am făcut să se întâmple toate astea!

Își întoarse fața spre cer.

— Nu-i așa, Jo?

— Cu siguranță, Urs-Mare!

Mulțumiri

Această carte nu ar fi înflorit fără Carly Watters de la Agenția Literară P.S. Îi mulțumesc pentru devotamentul cu care s-a asigurat că va fi publicată și, de asemenea, pentru simplificarea poveștilor întortocheate din trecutul personajelor mele. Îndemânarea cu care a manevrat foarfecă de grădină a îmbunătățit considerabil narațiunea.

Îi sunt profund recunoscătoare Aliciei Clancy, care a susținut această carte de la un capăt la celălalt al lumii. Entuziasmul ei neclintit a fost o adevărată lumină călăuzitoare.

Un alt redactor talentat, Laura Chasen, mi-a limpezit și înfrumusețat scrisul dincolo de orice mi-aș fi imaginat. I-am apreciat foarte mult competența și empatia pe care mi-a arătat-o.

De asemenea, aș vrea să le mulțumesc primelor persoane care au citit acest manuscris. Scott, cititorul meu alpha veșnic dornic de lectură, a făcut, ca întotdeauna, comentarii pertinente. Nikki Mentges, redactor și cititor beta de la NAM Editorial, m-a ajutat să-mi îmbunătățesc manuscrisul înainte de a-l propune editorilor. Le mulțumesc amândurora pentru că m-au încurajat să public această carte.

Le datorez mulțumiri multor oameni de la Lake Union Publishing, care au susținut și au muncit la această carte.

Aș dori să mulțumesc următoarelor persoane care au contribuit cu informații privind starea fizică și emoțională a persoanelor diagnosticate cu cancer la sân. Draga mea prietenă, dr. Lisa Davenport, mi-a dat sfaturi și mi-a făcut legătura cu dr. Victoria Seewaldt de la City of Hope și cu dr. Sue Friedman, director executiv și fondator al FORCE (Facing Our Risk of Cancer Empowered). Îndrumarea lor a fost vitală ca să o descriu pe Joanna cu realism. Dr. Ernestine Lee, ca o bună prietenă ce-mi este, mi-a oferit susținerea atât de necesară când am cerut mai multe sfaturi în legătură cu istoricul medical al Joannei. A discutat cu

numeroși oncologi ale căror sfaturi m-au ajutat să-mi clarific nelămuririle.

Fratele meu, Dirk Vanderah, un paramedic talentat, mi-a dat informații despre rănile produse prin împușcare și despre serviciul medical de urgență. Regret nespus că nu a trăit să citească această carte.

As vrea să le mulțumesc și lui Andrew V. Suarez, Karin S. Pfennig și Scott K. Robinson, ale căror studii despre presurile-indigo în habitate marginale au reprezentat baza științifică pentru cercetarea Joannei.

Mulțumiri și iubire infinită lui Cailley, William și Grant pentru răbdarea lor pe parcursul scrierii acestei cărți și pentru că au reprezentat inspirația pentru inima mare a Ursei, inteligența ei sclipitoare și imaginația ei.

În final, multă recunoștință și iubire lui Scott. Încurajările lui au fost constante încă de la început, când biologul interesat de păsări pe care îl cunoștea de atâția ani a devenit în mod neașteptat obsedat să scrie ficțiune. Mulțumesc, Scott, pentru optimismul tău extraordinar și deseori exasperant.

Înainte să înceapă să scrie, **Glendy Vanderah** a lucrat ca ornitolog specializat în protejarea speciilor de păsări pe cale de dispariție din statul american Illinois și ca redactor la o revistă științifică.

A citit prima poveste la 3 ani, iar în clasa a cincea scria deja un roman despre albinuța Isabel. Profesoara ei a fost atât de impresionată, încât le-a spus copiilor să se pregătească să citească romanele pe care Glendy le va publica într-o bună zi. A fost poate cel mai semnificativ moment care va conduce la cartea de succes „Unde pădurea întâlnește stelele", cu care autoarea debutează.

Dorindu-și mult să devină zoolog, Glendy Vanderah a studiat la Universitatea din Illinois. După vârsta de 30 de ani, a reunit pasiunea pentru natură cu cea pentru scris. Născută în Chicago, acum locuiește într-o zonă rurală din Florida împreună cu soțul ei (ornitolog), cei trei copii și o mulțime de păsări, fluturi și flori, în micul refugiu pentru viață sălbatică pe care și l-au creat.

GLENDY VANDERAH

Deși romanul pare să înceapă ca un fantasy, devine pe parcurs o adevărată dramă domestică presărată cu elemente de thriller care, împreună, oferă o lectură fascinantă.

BOOKLIST

După ce și-a pierdut mama, dar a câștigat propria luptă cu cancerul, Joanna Teale își reia proiectul de cercetare și studiază păsările din zona rurală a statului Illinois. Rutina ei solitară este dată peste cap când îi apare în prag o fetiță misterioasă, plină de vânătăi și desculță.

Fetița spune că se numește Ursa și că vine dintr-o galaxie îndepărtată ca să descopere pe Pământ cinci miracole. Jo se vede nevoită s-o țină în casa ei un timp și încearcă să rezolve misterul cu ajutorul vecinului său, Gabe. Dar, pe măsură ce trece vremea, începe să-și pună tot mai multe întrebări.

Deși între cei trei se formează o legătură incredibil de puternică, știu cu toții că în curând trebuie să ia niște decizii complicate.

www.edituratrei.ro
ISBN 978-606-40-0755-1
9 786064 007551

TREI

{1}. Joc de cuvinte intraductibil. Fonetic, *dauwg* (în argou, prieten) se pronunță la fel ca dog (câine). (N.t.)

{2}. Aluzie la melodia preferată a personajului, *Purple People Eater. (N.t.)*

{3}. Joc de cuvinte intraductibil. *Earth* înseamnă Pământ. (N.f.)

{4}. William Shakespeare, *Hamlet*, traducere de Dan Amedeu Lăzărescu, București, Editura Pandora-M, 2016 (ediția a 3-a), Actul 3, Scena 2, pp. 187 și 189. *(N.t.)*

Table of Contents

1 7
2 18
3 29
4 36
5 47
6 57
7 62
8 69
9 77
10 86
11 92
12 102
13 114
14 121
15 127
16 136
17 144
18 157
19 166
20 176
21 182
22 189
23 194
24 203
25 208
26 211
27 220

28 226
29 236
30 245
31 252
32 262
33 270
34 276
35 285
36 292
37 301
38 312
Mulțumiri 323